

Ông Chồng Ma Ca Rông

Contents

Ông Chồng Ma Ca Rông	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	43
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	46
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	52
29. Chương 30	53
30. Chương 31	55
31. Chương 32	57
32. Chương 33	59
33. Chương 34	61
34. Chương 35	62
35. Chương 36	63
36. Chương 37	65
37. Chương 38	67
38. Chương 39	70
39. Chương 40	71
40. Chương 41	74
41. Chương 42	77

42. Chương 43	79
43. Chương 44	81

Ông Chồng Ma Ca Rong

Giới thiệu

Dương Tuyết Mẫn : Nhân vật nữ chính, danh đá, ích kỉ, kiêu ngạo, táo bạo nhưng trước mặt chồng thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chong-ma-ca-rong>

1. Chương 1

Mẫn nhi, xem tin tức hôm qua chưa?”

Lục Tiêu giật mạnh headphone của Tuyết Mẫn xuống, cô quay sang lườm Tiêu tiêu, lấy lại headphone:

“Tin gì? Khủng hoảng kinh tế á? Top 10 công ty lớn ở Đài Bắc có nguy cơ phá sản chứ gì? Tiêu tiêu, công ty của gia đình tớ làm ăn bao lâu rồi? Sóng gió cơn con này, cậu nhắc đến làm gì?”

“Mẫn à, nghe nói nghiêm trọng lắm đó, các ngân hàng bắt đầu thúc nợ rồi, sợ không đủ khả năng trả!”

“Rầm!!!”

Tuyết Mẫn tức giận thật sự, Tiêu tiêu này, mọi hôm rất lắm chuyện nhưng cũng biết đường nể nang cô, vậy mà hôm nay nói như vậy, không sợ cô bặt lòng hay sao?

Nhận thấy Mẫn Mẫn tức giận, Tiêu tiêu im lặng, ỉu xiu trở về chỗ ngồi, Mẫn Mẫn lắc đầu nhìn bộ dạng lật đật của đứa bạn, cô lại đeo headphone vào, rồi tiếp tục nghe nhạc. Phá sản gì cơ chứ? Đường đường là công ty lớn ở Đài Bắc, phá sản dễ vậy sao? Tiêu tiêu thật ngây thơ.

Tiết học kết thúc như mọi ngày, không đợi Lục Tiêu, cô xách cặp kiêu ngạo đi trước. Đi qua mọi người cứ nhìn cô e dè, người thì sợ, người thì lườm, người thì soi mói làm cô khó chịu đến nỗi chỉ muốn bay về nhà.

“Dì Dương, bố cháu về chưa?”

Mẫn Mẫn bước vào nhà, cô nhẹ nhàng hỏi cô giúp việc, trong lòng đang dè dặt tức giận, quyết phải làm cho rõ với bố. Nghe thấy giọng của cô chủ, bà Dương giúp việc vội chạy ra, 2 người giúp việc khác đang giúp Mẫn Mẫn cất cặp và túi đàn.

“Ông chủ đang đợi cô trên phòng đọc sách.”

Mẫn Mẫn cảm thấy ngạc nhiên, bố cô rất ít khi có thời gian đọc sách, hơn nữa lại chẳng bao giờ tìm cô mà toàn cô tìm ông. Chuyện Lục Tiêu vừa nói làm Mẫn Mẫn giật mình, chẳng lẽ công ty sắp phá sản là thật? Hoang đường, không thể và không bao giờ! Mẫn Mẫn trấn an lại bản thân, rồi kiêu ngạo bước lên phòng đọc sách.

“Bố”

“Mẫn nhi, con về rồi à? Mau vào đây, có chuyện ta cần phải trao đổi với con.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

Mẫn Mẫn ngồi xuống, nhìn mặt bố 1 cách dò xét, hình như bố cô đang có điều gì ưu phiền? Chuyện gì vậy? Chuyện công ty ư? Hay là chuyện phá sản?

“Con đã tìm được nam nhân nào mình thích chưa?”

Phù, hóa ra là chuyện này, cô thở nhẹ nhõm, hứ hờn, hóa ra tưởng chuyện phá sản, rồi 1 tiểu thư như cô lại phải đi làm thêm như trong mấy câu chuyện, rồi yêu 1 anh chàng bình dân, nghĩ đến điều cô đang tưởng tượng thôi cũng đủ khiến cô nổi da gà. Cô nhìn ông Dương, cười tươi:

“Sao hôm nay bố hỏi chuyện này vậy? Thích thì con chưa thích ai. Bố cũng thừa biết tính của Mẫn nhi rồi mà, có lực tung đất Đài Bắc này lên cũng không có người Mẫn nhi thích.”

“Vậy con thích người như thế nào?”

“Tối thiểu phải là ngoại hình được, gia đình có điều kiện, thông minh, chiều con, hơn nữa không được phép có 1 tật xấu nào, tóm lại là 100% perfect boy” (trời ơi, Mẫn tỷ tuyển chồng hay tuyển nhân vật máu mặt nào đây?)

“Vậy là tốt!”

Ông Dương gật gù đồng ý, dĩ nhiên là cái tính kiêu ngạo ngút trời kia của cô là được thừa hưởng từ bố, và cả cái tính lì lợm, bướng bỉnh. Thấy lạ vì câu hỏi của bố, Mẫn mẫn nhìn ông Dương thắc mắc:

“Bố, có phải có chuyện gì không?”

“À...”

Ông Dương ngập ngừng làm Tuyết Mẫn nghi ngờ? Trước giờ bố có bao giờ ngập ngừng thế này đâu? Chuyện gì cũng chỉ nói vồn vện trong 1, 2 câu, nhanh, gọn, dễ hiểu và ngay lập tức phải thực hiện. Mẫn mẫn bắt đầu lo lắng, tự dưng đề cập đến chuyện yêu đương, chẳng lẽ lại bắt cô phải đính hôn sao???? Không sao, chắc công ty đang khó khăn nên cần làm thế, đính hôn thì hủy là được, khi nào công ty tai qua nạn khỏi, thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Dù gì cô chẳng phải làm thế, bạn bè cô cũng nhiều người đã đính hôn (dĩ nhiên toàn con nhà giàu thôi =p~), điều này không còn là lạ nữa. Nhưng mà đính hôn với ai???

“Bố, không lẽ bố định đính hôn cho con với ai đó sao???”

“Aiigggg, đúng chỉ có Mẫn nhi là hiểu ta thôi. Nếu là vậy, con có đồng ý không?”

“Con không đồng ý được sao? Không sao cả, đính hôn thôi chứ có phải kết hôn đâu mà lo. Nếu công ty khó khăn, cần đính hôn để giải quyết, con sẽ đính hôn, đợi khi nào công ty ổn định, chúng ta hủy hôn là được.”

Ông Dương tròn mắt nhìn con gái, điều này là điều ông mong đợi, nhưng không phải chỉ là đính hôn.

“Mẫn nhi à, chuyện này...”

Mẫn mẫn cười xòa (tỷ cứ cười đi =))~ Sắp có biến rồi đấy), tiến đến mát xa vai cho bố, ông Dương khó xử, ấp úng nói:

“Ta, cũng muốn con đính hôn...”

“Bố muốn thì con sẽ làm tất cả mọi chuyện”

“Thật chứ! Mẫn nhi, con không lừa ông già này chứ?”

“Dĩ nhiên, là 1 tiểu thư như con không thể nói 2 lời được, hơn nữa chỉ là đính hôn, không có vấn đề gì!”

“Thật ra....Công ty chúng ta đang gặp khó khăn lớn, có thể...có thể...sẽ phá sản.”

“Con biết, trang nhất của tất cả các báo đều đã đăng tin rồi. Vì vậy con phải đính hôn để cứu công ty đúng không?”

“À...cứu công ty thì đúng, nhưng mà...không phải đính hôn.”

“Vậy thì quá tốt rồi!!!”

Mẫn mẫn cười lớn, rồi tiếp tục xoa bóp vai cho ông Dương, ông Dương e dè, rồi nuốt nước bọt, quyết định đánh liều nói ra tất cả:

“Không phải đính hôn, mà là kết hôn”

Ông nói lớn, khiến cho Mẫn mẫn giật mình, nghe thấy 2 từ “kết hôn”, Mẫn mẫn hoảng sợ, kéo mạnh ông Dương, lo lắng hỏi:

“Cái gì? Sao lại kết hôn?”

“Gia đình bên đó sợ chúng ta hủy hôn, vì vậy...”

“Không phải bố đã đồng ý rồi chứ????”

Mẫn mẫn hét lớn, cô chùn chân, đứng lặng, đầu óc quay linh tinh 360 độ không phương hướng, ông Dương sợ hãi, vội vàng nói:

“Chẳng phải con vừa hứa sẽ làm tất cả những gì ta muốn hay sao? Hơn nữa, đối tượng đó rất hợp với tiêu chuẩn của con. Mẫn nhi à, con gái ngoan, bảo bố của ta, con vừa nói là đã nói là sẽ giữ lời hay sao?”

“Bố...Bây giờ bố định bán con gái hay sao?”

Mẫn mẫn tức giận hét lớn, tay vung loạn xạ làm ông Dương sợ toát mồ hôi, ông e dè tìm cách nói khéo để làm dịu lòng con gái.

“Mẫn nhi, đảm bảo người đó con sẽ thích, hơn nữa kết hôn với đính hôn có khác gì nhau là mấy đâu. Bên đó sẽ hứa khi nào 2 đứa đủ tuổi sẽ làm lễ nhập phòng (động phòng ý :x:x)”

“Con còn đang đi học mà...”

Mẫn mẫn dậm chân, giãy nảy lên phản đối, cô cố nhõng nhẹo để làm nũng ông Dương, vì cô biết ông rất dễ mềm lòng.

“Mẫn mẫn, chỉ là kết hôn trên danh nghĩa thôi, khi nào con đủ tuổi nhập phòng, hãy tìm cách để ly hôn, vậy là được mà.”

“Vậy chẳng phải cũng giống đính hôn hay sao?”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô dịu lại, nhìn ông Dương, ông cười lớn, rồi đứng dậy đến chỗ kính viễn vọng, ông vừa chỉnh kính vừa nói nghiêm nghị:

“Vậy nên chỉ là lời nói và giấy tờ thôi mà. Con yên tâm!”

Nhận thấy ẩn ý trong câu nói của bố, Mẫn mẫn cười xòa, cô ngồi xuống ghế, uống 1 ngụm trà, cơn giận lắng xuống, cô có vẻ đã chấp nhận chuyện này.

“Vậy cũng phải để con gặp bên đó chứ!”

“Dĩ nhiên là vậy, nhưng vì thời gian gấp quá, nên ba đã thay con làm thủ tục đăng kí kết hôn rồi. Con yên tâm, chỉ qua đợt khủng hoảng này là được. Ngày mai con sẽ chuyển sang nhà đó, và đồng thời chuyển trường.”

“Đột ngột vậy sao?”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, tròn xoe mắt ngây thơ nhìn bố, ông Dương mỉm cười gật đầu. Mẫn mẫn miễn cưỡng cúi chào, rồi bước ra khỏi phòng, không sao, chỉ là kết hôn trên giấy tờ, chuyện đó cô sẽ làm, vì công ty của gia đình. Dù gì kết hôn ở tuổi 17, cũng không sao, 3 năm nữa cô mới đủ tuổi để nhập phòng, 3 năm ly thân là đủ để ly hôn rồi. Cô thật là thông minh, và bố cô cũng vậy. (trời ơi hôn nhân lừa đảo, bố con Mẫn tỷ tệ quá

2. Chương 2

Mẫn mẫn sững người đứng trước vila mà ông Dương dẫn cô đến, trời ạ, vila này còn to gấp 4 lần vila nhà cô, hơn nữa lại rất đẹp, trang trí theo phong cách Nam Á, thích chết mất đi, lộng lẫy như tòa lâu đài, vậy chẳng phải cô là công chúa đang đứng trước cửa lâu đài hay sao? (Tỷ buồn cười thật, công chúa mà phải đứng trước cửa nhìn à =)))

“Ông Dương, tiểu thư Dương, ông bà chủ chúng tôi đang ở trong nhà, mời ông và tiểu thư vào trong.”

1 người ăn mặc rất lịch sự bước ra, cách ăn nói cũng khiến Mẫn mẫn hiểu, đây ắt hẳn phải là quản gia của nhà, nếu vậy chắc chủ nhà cũng rất lịch sự và hòa nhã.

“Ông Dương, khách quý của tôi.”

Vừa bước vào căn phòng khách rộng lớn, 1 người đàn ông đã bước ra rất lịch sự, thân mật bắt tay ông Dương, đây chắc là ông chủ-bố chồng của cô, cô nhìn xung quanh, tò mò nhìn cách thiết kế căn nhà, xem xét kĩ lưỡng, và cô nhận ra:

“Tuyệt, đây hẳn phải là thiết kế của Friedensreich Hunder, nhà thiết kế Ý phải không bác?”

Mẫn mẫn khẳng định nhận xét, điều đó làm người đàn ông kia ngạc nhiên và cười lớn:

“Haha, quả là 1 người xuất chúng, đúng vậy, tuy nhìn bên ngoài người ta tưởng là thiết kế của Nam Á, nhưng bên trong là bản thiết kế độc quyền của Hunder. Chắc thật là tinh tường, quả không hổ danh là con dâu ta.”

Mẫn mẫn vốn dĩ không có hứng thú gì với việc kết hôn này, cô đã quá quen với chuyện này qua cuộc sống của bạn bè, và cả qua những bộ phim, hay câu chuyện xem được. Nhưng ít ra cô cũng phải sống ở đây đến khi ly hôn, vì vậy nên lấy lòng ông già này, chí ít thì cũng có thể sống yên ổn:

“Vâng, hẳn đây là bác Mạc, cháu rất vui vì có cơ hội đến đây.”

“Haha, còn bác Mạc gì chứ, cháu đã kết hôn rồi, mau gọi bố đi.”

“Hơ...” Mẫn mẫn e ngại, khó chịu nói “ Dạ, thưa bố”

2 ông già cười vui vẻ ngồi xuống nói chuyện với nhau, Mẫn mẫn cũng ngồi xuống, nhìn xung quanh:

“Ồ, ông Dương đã đến rồi ư?”

1 người phụ nữ mặc váy đỏ trông rất quyến rũ bước xuống, trời ạ, từ thuở bé đến giờ Mẫn mẫn chưa từng gặp qua ai ở độ tuổi này mà đẹp đến vậy, đến mỹ nhân ngư còn không sánh bằng. Nếu vậy chắc ông chồng của cô cũng không đến nỗi nào.

Mẫn mẫn đứng dậy, cúi đầu chào. Ông Dương và người đàn ông kia cùng cười, ông Dương đưa tay ra bắt tay người đàn bà đó.

“Đây là con dâu tôi phải không ông Dương?”

“Haha, đúng vậy!”

“Mẫn nhi, con quả thật rất xinh đẹp, ta là Lâm Thu, hãy gọi ta là mẹ đi nào.”

Trời ơi, đôi vợ chồng này, có con mà cứ thích người khác gọi là bố với mẹ hay sao? Chết mất thôi. Mẫn mẫn cố gắng dìm cơn bức xúc, cố nở ra 1 nụ cười giả tạo:

“Vâng, thưa mẹ”

“Mẫn nhi, hãy theo ta lên phòng của con. Để 2 người kia nói chuyện.”

Mẫn mẫn gật đầu, cô ngoan ngoãn đi theo bà Mạc. Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô biết rằng mình có khả năng diễn kịch đến vậy, biết trước cô đã đi làm diễn viên. (Mẫn tí mà làm diễn viên chắc phim ế khách), dù gì lấy chồng cũng không phải chuyện xấu, ít nhất thì cũng được sống trong tác phẩm của thần tượng mà cô ngưỡng mộ (chính là nhà thiết kế Hunder ý :x:X)

Vừa bước chân lên tầng 2, 1 cái bóng đen xì lướt qua, đôi mắt và quả cầu pha lê trên tay cái bóng đó rực sáng, làm Mẫn mẫn sợ đến nỗi phát khiếp:

“Aaaaaaa, maaaaaaaa.....”

Mẫn mẫn ôm mặt, run người hét lớn, tiếng hét của cô làm những người giúp việc chạy ra lo lắng, còn ông Dương và ông Mạc dưới nhà cũng lật đật đi đến chân cầu thang nhìn lên, bóng đen đó dừng ngay trước mặt bà Mạc, bà Mạc cười lớn:

“Haha, Mẫn nhi à, mở mắt ra đi con, đó không phải là ma đâu!!!”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, từ từ mở những ngón tay ra, nhìn dò xét, thấy nụ cười tươi của bà Mạc, Mẫn mẫn sợ hãi và rụt rè đứng lên, bà Mạc chạm tay vào cái bóng đen đó, lật cái mũ trùm kín đầu ra:

“Đây là Tư Vân, con gái của ta, Tư Vân, lần sau con đừng làm mấy trò ma quỷ này nữa.”

1 khuôn mặt rất xinh đập vào mắt Mẫn mẫn, cô nhìn người đó chăm chú, ủa, con gái của bà Mạc, vậy là em dâu, hay chị dâu cô. Bà Mạc không để ý đến thái độ ngạc nhiên của Mẫn mẫn, quay sang Tư Vân:

“Vân nhi, đây là Tuyết Mẫn, Dương Tuyết Mẫn, là chị dâu của con đó.”

“Chị ta ư??”

Tư Vân nhìn dò xét Mẫn mẫn từ đầu đến chân, thôi xong, Mẫn mẫn trước giờ rất ghét những ánh mắt dò xét, soi mói, Mẫn mẫn khó chịu với ánh mắt đó, kiếm cớ:

“Vân nhi, rất vui được biết em, mau rằng sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau thật tốt ^^~”

Mẫn mẫn mở một nụ cười thánh thiện, hồn nhiên, và “vô cùng” thiện cảm nhìn Tư Vân, Vân vân thôi không nhìn Mẫn mẫn nữa, cô lạnh lùng:

“Tôi không hề thích sự có mặt của cô”

Lời nói của Tư Vân như cửa vào sự kiêu ngạo vốn có của cô, cô tức giận, bà Mạc giật mình vì câu nói của con gái, Tư Vân không để ý, thoát cái đã đi mất, bà Mạc cười gờ rõi, kéo tay Mẫn mẫn đi, vừa đi vừa giải thích:

“Mẫn nhi, Vân nhi là vậy đó, con đừng để bụng, từ bé nó không quen tiếp xúc với người ngoài, nên chưa hiểu chuyện, nể mặt ta hãy bỏ qua cho nó”

“Vâng”

Mẫn mẫn miễn cưỡng đáp, thôi nể tình khuôn mặt đẹp như tiên cá của bà ta mà tha cho nhỏ đó vậy, còn bé mà chẳng biết phép tắc gì cả. Được rồi, sau này ta sẽ dạy dỗ sau. Mẫn mẫn mỉm cười, rồi tiếp tục quan sát kiến trúc trên đường đi.

“Mẫn mẫn, đây là phòng của con và Vũ nhi, chồng con, thế nào, con có thấy đẹp không?”

Bà Mạc hạnh phúc chỉ vào căn phòng, woa, đúng là thiết kế của Hunder, thật đẹp quá đi. Mẫn mẫn đang sung sướng, nhưng chợt nhận ra điều lạ, vội dừng lại, ngạc nhiên nhìn bà Mạc

“What....bà vừa...à không...mẹ, mẹ vừa nói gì vậy? Phòng của con và ai cơ?”

“Vũ nhi, Mạc Tư Vũ, con trai của ta. Chồng của con.”

“Chuyện...chuyện gì vậy???? Sao lại thế này? Chẳng phải đã nói rằng đến khi con đủ tuổi mới nhập phòng hay sao???”

“Đúng vậy”

“Vây....vây chuyện này....”

“Mẫn nhi, chỉ là chung phòng thôi mà, giường rất rộng, 2 đứa có thể nằm thoải mái. Ngủ chung thôi mà, ta tuyệt đối sẽ không để Vũ nhi làm gì vượt mức với con đâu.”

Câu nói của bà nhưng 1 tiếng sét đánh thẳng vào Mẫn mẫn.

“Bố...không những bán con gái, bố còn lừa con gái hay sao? Bố được lắm”

3. Chương 3

Mọi người trong gia đình này thật lạ, đối với cô thì rất vui vẻ, nhưng không khí gia đình vô cùng trầm mặc. Vừa chỉ cho cô nhà, sắp xếp mọi thứ, ông Mạc và vợ đã đi mất, bữa cơm cũng được mang lên phòng của cô và người đó (người đó là người ai cũng biết là ai rồi đấy, hehe). Không những thế, cô em chồng Tư Văn quái đần kia cũng không thấy đâu, và cả ông chồng Tư Vũ chưa từng được gặp mặt của cô xuất hiện nữa. Mẫn mẫn vô tư ăn xong rồi chuẩn bị quần áo và bước vào phòng tắm:

“ Hừ, mùi gì thế này?”

Tư Vũ lạnh lùng bước vào phòng, hẩn nhẩn mảy lại, nhìn xung quanh, nhận thấy 1 bộ quần áo của con gái để trên giường, Tư Vũ nhấc lên xem xét:

“Chẳng nhẽ có trộm? Tiếng gì vậy nhỉ?”

Tư Vũ nghe thấy tiếng nước chảy, từ từ đặt quần áo xuống, bước vào phòng tắm.

“Lalala...”

Mẫn mẫn đang tắm, vô tư hát mà không để ý rằng 1 bóng đen đang đứng trước cửa, tay nắm cửa từ từ được mở, nghe thấy tiếng động, Mẫn mẫn quay ra:

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Thấy có kẻ lạ mở cửa phòng, lại còn là cửa phòng tắm, hơn nữa lại còn là con trai, và hơn thế nữa là trên mồm anh ta còn dính đầy máu, Mẫn mẫn sợ hãi hét âm lên, nhưng là phòng cách âm nên không ai nghe thấy. Mẫn mẫn vớ vội chiếc khăn tắm trùm vào người, sợ hãi nhìn bóng người đó, tên đó là ai??? Sao lại vào phòng cô, lại còn...

“Anh...anh là ai? Tại sao lại vào đây???? Mau đi ra, tôi...tôi có võ, tôi đã học judo 7 năm...anh mà không...”

“Cô là ai?”

Người đó dựa lưng vào cửa phòng tắm, điềm tĩnh lạnh lùng hỏi, mắt không thèm để ý đến bộ dạng sợ sệt của Mẫn mẫn, cất lời cô:

“Tôi là Tuyết Mẫn, là là vợ của CẬU CHỦ CÁI NHÀ NÀY!!!!”

Mẫn mẫn sợ hãi đến nỗi phải hét lên cái câu mà cô ghét phải nói nhất cho tên đó sợ hãi và bước đi, nhưng không, tên đó quay lại nhìn cô bằng ánh mắt tức giận, hẩn tiến lại chỗ cô, hẩn càng tiến cô càng thở gấp, đằng sau cô đã không còn chỗ lùi, trời ơi cái áo tắm chết tiệt, sắp tuột đến nơi rồi. Hẩn ta đặt tay lên tường, ép cô vào giữa khoảng cách 2 tay hẩn. Mẫn mẫn sợ hãi, cô chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Chưa tên nào dám đối xử với cô như thế này. Mẫn mẫn ngước lên, nhìn vào người lạ đó.... “OMG, đẹp trai quá” Mẫn mẫn đờ người, nghĩ thầm (Lp: trời ơi trong hoàn cảnh này mà còn hám zai được :-

“Anh...anh...anh định làm gì???”

Mẫn mẫn tuy mê trai đẹp, nhưng cũng đã nhanh chóng tỉnh táo lại, trong trường hợp này, không thể để vẻ đẹp kia làm nguy hiểm cô được. Tư Vũ vẫn lạnh lùng, không có biểu cảm, nhìn chăm chăm cô, dí sát mặt vào cô, Mẫn mẫn sợ quá, khua khua tay, chiếc áo sắp tuột rồi, anh ta định làm gì cô cơ chứ:

“Rào...”

Mẫn mẫn gạt vào van nước nóng, nước xả xuống ngay người Tư Vũ làm hẩn ta vội vàng co người lại, tránh ngay ra, tranh thủ lúc đó, Mẫn mẫn kéo áo lên, buộc chặt dây thắt ở eo, rồi chạy vội ra ngoài.

“Cô định đi đâu???”

Mẫn mẫn đang định mở cửa phòng để chạy trốn thì bị Tư Vũ kéo lại, 1 lần nữa Mẫn mẫn lại bị giữ giữa 2 cánh tay của Tư Vũ, lúc này Mẫn mẫn đỡ sợ kẻ đứng trước mặt hơn:

“Cô là Tuyết Mẫn?”

“Đúng”

“Là con gái Dương chủ tịch?”

“Đúng”

“17 tuổi?”

“Đúng”

“Là vợ của tôi?”

“Đúng...Hả, anh vừa nói cái gì cơ?????????”

“Tôi hỏi cô là vợ của tôi có phải không?”

Tư Vũ vẫn không có chút gì biểu cảm, điều đó làm Mẫn mẫn thắc mắc:

“Chẳng lẽ, anh là Mạc Tư Vũ?”

“Đúng”

“Anh là chồng của tôi?”

“Đúng”

“AAAAAAAAA”

Mẫn mẫn hét lên, “trời ơi chồng ta đẹp trai quá”, Mẫn mẫn vui sướng nghĩ trong đầu (OMG =.= ”)

“Cô hét cái gì?”

“A, không, không có gì!!”

Mẫn mẫn lắp bắp, cô chưa từng nhìn thấy ai đẹp trai như vậy! Nhưng điều này chỉ là suy nghĩ thoáng chốc, nhìn ông chồng của mình, và nhìn xuống đôi môi xinh đẹp kia, cô giật mình:

“Anh, anh....”

“Sao??”

“M...m...máu....”

“???”

“Máu ở trên miệng anh”

Mẫn mẫn đánh liều nói ra, trời ơi anh ta có biết mình phát hiện được chuyện anh ta làm, anh ta có giết mình giết khẩu không nhỉ???? Trời ơi, sao số khổ thế này, có được ông chồng đẹp trai thì lại là tên vô cùng nguy hiểm. Cô thầm than thở, Tư Vũ vẫn không biểu cảm, bỏ cô ra, ngồi vào ghế salon, lau vết máu trên miệng:

“Aigggg, máu này thật sự là không ngon tí nào??”

“Cái gì???”

Mẫn mẫn tròn mắt nhìn Tư Vũ, anh ta cười khẩy, biểu cảm đầu tiên cô thấy, Tư Vũ lao đến ghì chặt lấy 2 cánh tay của Mẫn mẫn, hành động thô bạo đó làm cô giãy giụa, cô cố gắng vùng ra khỏi cánh tay rắn chắc của anh ta, nhưng không được, anh ta quá mạnh. Tư Vũ- Hấn, hấn dấm hôn lên cổ cô, không, không phải chỉ là hôn, trời ơi, hấn ta làm trò gì vậy? Hấn làm cô nhột chết mất, Tư Vũ liếm lên cổ của Mẫn mẫn (bấn quá >

“AAAAA, anh làm trò gì vậy???”

Mẫn mẫn hét lên, cố gắng đẩy Tư Vũ ra, nhưng hắn ta vẫn ghì chặt lấy cô, Mẫn mẫn có cảm giác như máu của mình đang bị rút ra ngoài, hành động gì đây? Hắn ta uống máu ư?????? Hắn ta là sát nhân ư??? Hắn ta, là ma cà rồng ư?????

4. Chương 4

“Thả tôi ra, tên điên tâm thần kia”

Mẫn mẫn đau đớn, đập mạnh vào lưng của Tư Vũ, nước mắt cô chảy giàn giụa, cô dùng hết chút sức cuối cùng để tát vào mặt hắn:

“Bốp...”

Tư Vũ đang say mê uống máu, bỗng thấy dát dát ở mặt, hắn dừng lại, nhìn Mẫn mẫn, đôi mắt kia đang long lanh tràn đầy nước, cô thật sự đang rất hoảng sợ, Tư Vũ thần người, hoàn cảnh này, sao giống trước đây quá. Điều đó khiến hắn tức giận, nhìn căm thù Mẫn mẫn. Tư Vũ thả lỏng tay ra, buông Mẫn mẫn, được tên điên kia thả tự do, nhưng chút sức lực của cô đã không còn, cô ngã xuống:

“Bốp....”

1 cái tát mạnh như giáng trời in đỏ 5 ngón tay với những vết máu lên khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ của Mẫn mẫn, Tư Vũ nghiêng rằng, nhìn cô há hê và sung sướng (trời ơi Vũ ca ác quá!!!), cái tát của Tư Vũ làm Mẫn mẫn kiệt hẳn sức, gục xuống dưới sàn.

“Những tháng ngày sau đối với cô sẽ còn dài.”

Tư Vũ đứng dậy, lau mồm, chỉnh lại quần áo rồi mở cửa ra. Cửa vừa mở hé hé đã thấy luồng khí lạnh, Tư Vũ giật mình, mở mạnh cửa, trước cửa là Tư Vân, cô đứng im như tượng. Vừa nhìn thấy Tư Vũ bước ra, Vân vân cười tươi, ôm chặt lấy cánh tay:

“Anh, cả ngày Vân nhi chưa được gặp anh, anh biết chuyện gì chưa? Cô vợ của anh đã chuyển đến rồi đó, anh gặp chưa, cô ta có chút xuất sắc đó, nhưng còn phải thử thách nhiều, khi nào Vân nhi thích, Vân nhi sẽ biến cô ta thành ma cà rồng như chúng ta, xứng đáng làm chị dâu của Vân nhi.”

“Vân nhi!” Tư Vũ mệt mỏi gọi tên Vân vân, thật là lạ, mọi lần uống máu xong, hắn phải cảm thấy rất khỏe khoắn và thoải mái, sao lần này lại khiến hắn mệt mỏi thế này? Hay tại cô ta??? Nghĩ đến Mẫn mẫn, Tư Vũ lại hần lên ánh mắt cay độc, ánh mắt đó cứ nhìn vào Tư Vân. Vân vân thấy ánh mắt đó vội giật mình, trời ơi, ánh mắt này đã 3 năm cô mới lại chứng kiến, chuyện gì có thể làm anh trai cô cáu giận như vậy? Người có thể làm Tư Vũ giận đến mức đó chỉ có thể là 1 người, nhưng người đó không còn sống nữa! Là ai, ai đã làm anh trai cô quay lại cảm xúc đó????

“Anh, có chuyện gì vậy? Ai đã làm anh cáu như vậy?”

“Không có gì đâu Vân nhi” Tư Vũ trả lời mệt mỏi.

“Cô vợ của anh đâu???”

Thấy Tư Vũ tránh câu hỏi, không muốn trả lời, Vân vân không muốn tiếp tục hỏi, cô vội chuyển chủ đề, vì cô muốn nói chuyện với Tư Vũ, nên cô tìm mọi chuyện để hỏi.

“Cô ta ở trong kia.”

Tư Vũ chỉ vào bên trong phòng, Vân vân tò mò ngó vào, trông thấy bộ dạng của Mẫn mẫn, cô có chút ngạc nhiên, cô khịt khịt mũi ngửi. Chuyện này, chuyện này là sao??? Tại sao anh trai cô lại hút máu Mẫn mẫn cơ chứ?

“Anh Vũ, máu của cô ta đâu có ngon? Tại sao anh lại hút máu cô ta ra nông nổi này?”

“Im miệng!!!!”

Tư Vũ cúi gập, hét lên, các câu hỏi của Vân vân làm hắn khó chịu, hắn còn đang đau đầu vì Mẫn mẫn, hắn còn đang cảm giận sự việc vừa rồi, hắn đã không nhắc đến để quên đi, vậy sao Vân vân cứ giả vờ không hiểu thái độ của hắn, làm hắn phải tức giận.

“Anh...”

Vân vân ấp úng, hắn cúi với cô, cô rất sợ, nhưng cô sợ là sợ hắn cúi vì người khác, vì ai đó đã không còn, và vì ả con gái đáng ghét kia. Vân vân ỉu xiu đi về phòng. 1 lát sau, Tư Vũ cũng nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất.

5. Chương 5

Mẫn mẫn bị ánh nắng gay gắt chiếu ngoài cửa sổ làm cho tỉnh dậy, cô từ từ mở mắt, nhìn xung quanh. Hôm qua rõ ràng cô đang tắm mà, tại sao bây giờ cô lại ở đây?? Mẫn mẫn cố gắng nhớ về chuyện hôm qua, đúng rồi, hôm qua....

“Mẫn mẫn, đời này sung sướng chán rồi nên bây giờ ông trời bắt khổ mầy, thế gian có biết bao nhiêu loại người, thà mình lấy tên điên, còn hơn là lấy phải ông chồng ma cà rồng.”

Mẫn mẫn dẫn vật, tự chửi mắng bản thân, tay run rẩy kê đưa lên sờ cổ. Ủa??? Vết cắn hôm qua đâu rồi? Cô giật mình, sờ khắp cổ, không thấy...!

Cô vội đứng dậy, chạy ra bàn trang điểm, soi khắp cổ, cũng không thấy. Thật là lạ, chuyện hôm qua như 1 giấc mơ vậy, nhưng cảm giác đau rát trên má vẫn còn. Cô ngồi thần người trước gương.

“Cạch...!!”

Tiếng cửa phòng mở làm Mẫn mẫn giật thót người, Mẫn mẫn chỉ sợ rằng tên chồng khôn khiếp kia quay về hành hạ cô như hôm qua. Từ bé đến giờ cô chưa biết sợ điều gì, duy chỉ có cái...chết. Híc, làm người mà, ai chẳng ham sống sợ chết, hơn nữa đối với 1 tiểu thư lá ngọc như cô, từ bé đã chưa bị ai mắng, chưa bị ai đối xử tệ, vậy mà từ trên trời rơi xuống lại có 1 tên chồng bạc đãi cô đến nỗi khuôn mặt của cô sưng lên. Cô nhìn người giúp việc trước mặt, đó là 1 cô gái hơn cô khoảng 4,5 tuổi, thấy ánh mắt của Mẫn mẫn đag nhìn mình khó hiểu, người giúp việc kia lên tiếng:

“Tiểu thư, tôi sợ tiểu thư đang ngủ nên không gõ cửa.!”

Mẫn mẫn định thần lại, không biết là người giúp việc ở đây có biết không nữa. Bằng mọi giá cô phải rời khỏi nơi này, kể cả kết hôn rồi, cũng phải trốn, cô sẽ mách bố cô để ông trừng trị gia đình này (trẻ con quá Mẫn tí ơi =.=)

“Không sao, cô là ai? Tại sao tôi lại có thể ngủ trên giường?”

“A, là tôi sáng nay đem điểm tâm đến thấy cửa phòng mở, vội đi vào thì thấy tiểu thư đang nằm dưới sàn, tôi đã đưa tiểu thư lên giường.”

“Oohmmm, hóa ra là vậy, cảm ơn cô. Cô tên là gì?”

“Thưa tiểu thư, tôi tên là Phương Diêu.”

Mẫn mẫn gật đầu, chợt 1 câu hỏi xảy ra trong đầu cô, cô vội đứng dậy, kéo Diêu diêu ngồi xuống gần mình, rồi bắt đầu hỏi:

“Diêu diêu, chúng ta hãy làm chị em tốt nhé!”

“Không được, nếu quản gia biết, chắc chắn Diêu diêu sẽ bị phạt mất!”

“Không sao đâu, mà này, ông chủ nhà này...à, ý tôi là bố mẹ chồng tôi ý, họ là người thế nào?”

Mặt Phương Diêu giãn ra, cô cười tươi, nhắc đến ông bà chủ cô cảm thấy rất vui ư???

“Ông bà chủ rất tốt, chúng tôi đều là những người ở trại trẻ mồ côi, ông đã đưa chúng tôi đến đây và tạo điều kiện làm cho chúng tôi!”

“Tốt vậy ư???”

Mẫn mẫn thắc mắc, nếu đến cả người giúp việc còn có đa phần hảo cảm như vậy, hẳn là đúng 2 người đó tốt thật, nhưng 2 đứa con của họ....

“Vâng, ông bà chủ rất tốt, chỉ có điều....”

“Điều gì?...???”

Mẫn mẫn như vớ được cửa, hỏi dồn Phương Diêu, Diêu diêu cúi đầu:

“Cậu chủ và cô chủ có nhiều hành động kỳ lạ, khiến chúng tôi thắc mắc hoài mà không dám hỏi!”

Dĩ nhiên, bọn họ là ma cà rồng mà, không kì lạ thì đúng là lạ kì. Haizzz, số Mẫn mẫn thật là khổ, thôi trốn khỏi đây rồi tính, coi như là xui xẻo 1 lần này bù cho cả đời. Cô đứng dậy:

“Diêu diêu, tên khốn kia đâu rồi?”

“Tên khốn nào cơ? Tiểu thư nói gì vậy?” Diêu diêu thắc mắc:

“À không, tôi nhầm, chồng tôi ấy, anh ta đâu rồi?”

“À, cậu chủ cả ngày hôm qua không về, nghe nói trường cậu chủ chuẩn bị đi cắm trại, nên cậu chủ ở lại cùng bạn để chuẩn bị.”

“Trường? Chẳng lẽ là trường đại học ư???”

Mẫn mẫn ngớ người ra, cô thật không hiểu rằng tại sao mình lại đi đồng ý kết hôn với 1 người chỉ biết hẩn là ma cà rồng và khuôn mặt của hẩn, và tên, tuổi nữa.

“Không ạ, cậu Tư Vũ đang học ở trường cấp 3 Đài Bắc thưa tiểu thư!”

Trường Đài Bắc, nơi đó chẳng phải Phục Luân đang học hay sao? Thôi kệ cô không quan tâm, cô cần phải rời khỏi nơi này, căn nhà đáng sợ này. Chuyện anh ta là ma cà rồng, khi về nhà cô sẽ đưa lên báo, đưa cả căn nhà này lên báo, cô phải rời đi nhanh thôi, không khéo trong nhà này ai cũng đang đội lốt chó sói, hay hổ tinh cũng nên.

“Diêu diêu, tôi phải về nhà, hôm nay là ngày sinh nhật bố tôi!”

Mẫn mẫn kiểm vội 1 lí do, rồi với lấy chiếc áo khoác trên giường mình mặc vào và đi ra ngoài, nhưng bàn tay của Diêu diêu đã nắm chặt lấy cô:

“Tiểu thư, tiểu thư hãy đợi cậu chủ về rồi đi, ông bà chủ có dặn, dạo này có nhiều điều xấu đang rình rập bên ngoài, tiểu thư đi như vậy không an toàn!”

“Trời ạ!!” Mẫn mẫn chán nản thốt lên, rồi gỡ tay Diêu diêu ra “Diêu diêu, đây là ban ngày, hơn nữa tôi sẽ bắt taxi về, tôi không muốn làm phiền chồng mình”

Cái chữ chồng cô nói ra mà cảm thấy thật ngứa mồm, gọi 1 tên ma cà rồng làm chồng, lại còn suýt giết cô nữa, nhưng để rời khỏi thật nhanh, cô phải đóng kịch.

Mẫn mẫn vội chạy nhanh xuống dưới nhà, người giúp việc nhìn thấy cô bèn cúi đầu chào, Mẫn mẫn chẳng còn để tâm đến bọn họ nữa, cửa kia rồi, mau chạy ra thôi Mẫn mẫn. Mẫn mẫn cố gắng bước nhanh hơn, đi như chạy, cô sắp đến cửa rồi, sắp thoát rồi.

.....

Bỗng...1 bàn tay nắm chặt lấy vai cô, lạnh toát, Mẫn mẫn đứng hình, sợ hãi từ từ quay đầu lại....

Trời ơi là Tư Vân, thật là xui xẻo, nếu Tư Vũ cảm thú kia là ma cà rồng, hẳn em gái hẩn cũng là ma cà rồng, không, không chỉ vậy, còn ông bà Mạc nữa, còn họ hàng của nhà họ nữa. Phen này Mẫn mẫn chết mất thôi.

“A, là Vân...Vân....Vân nhi!!”

“Chị định đi đâu vậy?? Vừa mới đến đã muốn chạy đi ra ngoài ư?”

“A, không phải đâu Vân vân, chị về nhà để lấy thêm 1 số thứ, và hôm nay là sinh nhật bố chị nữa!”

“Chị nói dối cũng phải biết cách 1 chút chứ! Hừ, sinh nhật ông già kia ư? Lấy đồ ư? Không đâu, tôi nghĩ chị đang chạy trốn!!”

“Vân vân, em nói gì vậy?”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, tại sao Vân vân lại biết ý định của cô cơ chứ???

“Không phải sao? Chị phát hiện ra là đã cưới 1 ông chồng ma cà rồng, hơn nữa còn bị hút máu ngay lần gặp đầu tiên nữa, chị định chạy trốn để ra ngoài kia nói ọi người biết chúng tôi là ma cà rồng đúng không?????” Vân vân ghé sát nói vào tai của Mẫn mẫn, nói nhỏ. Câu nói khiến Mẫn mẫn sững người, sao...sao Vân vân lại biết được chuyện cô bị Tư Vũ hút máu ngày hôm qua??? Sao lại biết được cô đã biết Tư Vũ là ma cà rồng?? Chẳng lẽ ngoài khả năng bá đạo và hút máu người ra, ma cà rồng còn có thể đọc được suy nghĩ của người khác ư?????

“Nói cho chị biết, chị không thể chạy trốn được đâu, chị không chỉ bị anh tôi hút máu, mà còn bị anh ấy truyền độc khí vào người, chị chỉ cần rời khỏi đây, anh tôi biết chuyện, chắc chắn độc khí sẽ làm cho chị chết...”

Vân vân cười khẩy rồi lướt đi như cái bóng ma, trời ơi Mẫn mẫn chết mất thôi, tại sao số cô lại khổ thế này???? Ở cũng chết, mà đi cũng chết, ở thì bị tên kia hút máu chết, mà đi thì bị máu độc giết chết. AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Số cô thật là khổ quá đi mà! Bố ơi, bố có đang biết con đang chịu khổ thế nào không? Trời ơi là trời!

“Tiểu thư, đây là đồng phục của cô, ngày mai cô sẽ nhập trường học của cậu chủ”

Diêu diêu đi đến, đưa bộ đồng phục cho Mẫn mẫn, đi học?đúng rồi, cô sẽ đi học, sau đó tìm cách thông báo cho bố cô để cô nghĩ cách, vậy là ổn rồi.

Mẫn mẫn gật gù, nhưng cô đâu ngờ rằng, cuộc sống sau này của cô, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô sẽ bị xoáy vào vòng tròn tình cảm của cô, Tư Vũ.

6. Chương 6

Mẫn mẫn cúi đầu chào quản gia rồi hít 1 hơi thật dài, cô đang đứng trước cổng trường Cấp 3 Đài Bắc, ngôi trường nổi tiếng của học sinh giỏi, nhưng loại người và giai cấp rất đa dạng, Mẫn mẫn không hề thích điều này, ở trường quý tộc kia cô chỉ kết bạn với người như mình (cái bệnh kiêu ngạo đáng ghét của tỷ đây), cô thậm mong hôm nay được bình yên, vì ngày hôm qua tên khốn kiếp kia không về, cầu mong hôm nay cũng không gặp hần ở đây.

“Bạn ơi, ỉnh hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu vậy?”

Mẫn mẫn kéo 1 người vừa đi qua mình lại, người đó vội vã chỉ chỗ cho Mẫn mẫn rồi đi. Đúng là bọn một sách, được 1 người xinh đẹp như cô hỏi mà còn chẳng thèm để ý. Haizzz, tại sao phải chuyển trường cơ chứ? Ở trường Marie trước cô còn là Đại tỷ được biết bao nhiêu người nể nang, vậy mà sang đây lại bị bọn một sách không thèm đặt vào trong mắt. Mẫn mẫn chán nản tiến thẳng về phòng hiệu trưởng:

“Cộc, cộc”

“Mời vào!”

Tiếng mời vào vọng từ trong ra, Mẫn mẫn mở cửa bước vào, cô lễ phép cúi đầu chào hiệu trưởng, đó là 1 ông lão cũng khá đứng tuổi rồi, ông ta hồ hởi mời cô ngồi xuống, trịnh trọng mời nước, trời ạ, có tiền thì đúng là đến hồ còn phải cung kính.

“Tiểu thư Dương, à quên, cô Mạc, rất vui mừng được chào đón cô nhập học.”

“Sao hiệu trưởng lại gọi tôi là cô Mạc????”

Chẳng lẽ lão già này cũng biết cô đã kết hôn với Mạc Tư Vũ ư???

“À, tôi làm việc dưới quyền của chủ tịch Mạc, nên có chủ tịch dặn, tôi đã sắp xếp cho tiểu thư học cùng cậu chủ Mạc theo chỉ định của chủ tịch rồi.”

“Cái gì????”

Mẫn mẫn đang uống nước, suýt nữa thì sặc, trời ơi, cái ông bố chồng kia, thật là bá đạo hết sức, cô đã muốn tránh tên đó rồi, trời ơi, gọi cho bố cả buổi sáng không được, gặp lại tên đó, lỡ hấn giết cô thì sao???

“Tiểu thư, có chuyện gì không ổn ư???”

“Có đấy, rất rất rất không ổn, tôi không muốn chuyện tôi kết hôn làm ảnh hưởng đến tư tưởng của các bạn học sinh, tôi có thể...học ở lớp khác không?”

Mẫn mẫn đưa ánh mắt hy vọng nhìn ông hiệu trưởng già đó, ông hiệu trưởng trầm tư suy nghĩ.

“Không được, đây là mệnh lệnh của chủ tịch Mạc, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Mẫn mẫn sụp đổ hoàn toàn tinh thần, chuyện này khiến cô điên lên mất.

“Thư kí Trương, mau dẫn tiểu thư đến lớp”

Hiệu trưởng tìm cách đuối khéo Mẫn mẫn, lão già này, ở Marie, đến cả hiệu trưởng còn phải cung kính với cô, vậy mà ở đây cô lại bị đuối khéo như 1 người mang lại rắc rối vậy, nhưng Mẫn mẫn không biểu lộ ra mặt, để ông ta biết thì cô quả thật mất mặt, Mẫn mẫn đứng dậy, đi theo thư kí của hiệu trưởng. Bà ta dẫn cô đến trước cửa lớp 2S, đây là lớp được hiểu ngầm là toàn học sinh rất giỏi được vào. Trời ạ cái ông bố chồng kia, trước khi chọn cô làm con dâu ông ta không để ý đến thành tích học tập của cô ư mà xếp cô vào lớp này???? Cô chỉ giỏi mỗi môn Tiếng Anh và thanh nhạc, còn Toán Lí thì cô dốt đến mức dù phải nể cô nhưng các thầy giáo không thể không kêu than được, mà vốn dĩ cô chẳng muốn học. Haizzz

“Xin chào, tôi là Dương Tuyết Mẫn, học sinh mới, mong được giúp đỡ.”

Mẫn mẫn chán nản bước vào theo thư kí Trương, miễn cưỡng giới thiệu, học sinh trong lớp dường như rất vui vì có học sinh nữ, lớp gì mà chỉ có 10 người, mà có đúng 3 người con gái thế kia???? Mẫn mẫn ngẩng đầu lên ngó quanh, phù, may quá, không thấy tên điên kia.

“Dương Mẫn!!!!”

Dương Mẫn, câu nói đó làm Mẫn mẫn giật mình, trên thế gian này chỉ có duy nhất 2 người gọi cô là Dương Mẫn, 1 là Phiên Băng, 2 là...chẳng lẽ....thật không ngờ!!! Mẫn mẫn nhìn về nơi có tiếng gọi, trời, đúng rồi, là Phục Luân:

“Phục Luân!!!”

Mẫn mẫn reo lên thích thú, chạy đến ôm chầm lấy Phục Luân, đây là cậu bạn 6 năm cùng kề vai sát cánh cùng cô và Băng băng ở Marie (trường có cả cấp 2 nhé), mọi người nhìn thấy cảnh tượng đó đều hết sức ngạc nhiên, trước giờ Phục Luân tuy có thân thiện và hòa đồng thật, nhưng chưa từng thấy cậu ta thân mật với con gái như thế này.

“Vây Mẫn, em hãy ngồi cạnh Phục Luân nhé, nào, chúng ta bắt đầu học thôi.”

7. Chương 7

“Phục Luân, 2 năm không thèm liên lạc với tớ, tưởng cậu quên Dương Mẫn này rồi chứ!!!”

“Dương Mẫn, tớ bị mất điện thoại, hơn nữa sau khi chuyển trường, công ty của nhà tớ phá sản, nên không tiện gặp cậu!”

“Chuyện này tớ đã nghe Phiên Băng nói rồi, Băng băng cũng rất nhớ cậu đấy, tuần sau Băng băng cũng chuyển sang đây, nó mà biết cậu cũng ở đây, chắc trường này đại loạn mất. Hihiih”

Mẫn mẫn vui vẻ nói chuyện với Phục Luân mà không để ý có 1 cặp mắt đang rất sắc, sắc như dao đang nhìn mình, à không, phải là 2 cặp mắt mới đúng chứ.

“Cô ta là ai vậy Luân?”

Hết tiết đầu, đang định quay sang nói chuyện tiếp với Phục Luân, thì 1 cô bạn khá xinh đẹp tiến đến, chỉ thẳng vào mặt Mẫn mẫn không ngần ngại mà hỏi, Mẫn mẫn ngơ ngác, cô ta là ai vậy?

“Ừa, Luân, ngoài tớ và Băng băng ra, còn có bạn này gọi cậu là Luân nữa hả”

“Cô im mồm!!”

Cô gái đó gái đó gắt lên, giơ tay lên định tát Mẫn mẫn, tuy rằng Mẫn mẫn trước đây có là Đại tỷ (đại ca đó. Mẫn tỷ ghê gớm), nhưng còn đang ngạc nhiên vì cô gái đó, hành động của cô ta Mẫn mẫn không kịp trở tay, cô nhắm mắt lại chuẩn bị nhận cái tát:

“Bốp....!!!”

Tiếng tát vang lên, Mẫn mẫn định kêu đau, nhưng thật sự thì cô không cảm thấy đau tí nào, Mẫn mẫn mở mắt ra, 1 gương mặt đập vào cô làm cô giật mình, không phải cô đang bị quả báo đấy chứ, đi đến đâu cũng bị ám là thế nào.

“Cô đang làm trò gì thế hả Lâm Di???”

“A..nh...anh....anh Tư Vũ.”

Cô gái đó ôm mặt, sợ sệt lắp bắp, trời ạ, trong hoàn cảnh này, có phải là Tư Vũ vừa tát cô ta không???? Tư Vũ chuyển ánh mắt nhìn Mẫn mẫn, nhận thấy Tư Vũ nhìn, cô giật mình, vội kéo Phục Luân ra để núp sau lưng anh.

“Phục Luân, cậu hãy dạy dỗ lại Fan của mình đi, còn để cô ta làm thế với vợ tôi, tôi sẽ cho cậu hết đường sống đấy!”

“Cái gì???Vợ ư???” Phục Luân ngạc nhiên hét lên, tiếng hét của Phục Luân lại càng làm Mẫn mẫn sợ hơn. Lúc trước nhóm của Phục Luân, Mẫn Mẫn và Phiên Băng đã hứa rằng sẽ không dẫu nhau chuyện gì. 1 lần cô và Phiên Băng lỡ giấu Phục Luân chuẩn bị sinh nhật cho cậu ta, hại cho 2 cô phải chạy theo năn nỉ xin lỗi Phục Luân hẳn 1 tháng. Lần này không những thế mà còn nghiêm trọng hơn, không phải Phục Luân sẽ tuyệt giao với cô đấy chứ???

“Cô còn đứng đó??? Mau đi theo tôi!”

Tư Vũ cáu giận, không thèm để ý đến thái độ của Phục Luân, lạnh lùng ngoắc tay gọi Mẫn mẫn, rồi đi ra ngoài. Mẫn mẫn cúi đầu, vội vàng chạy theo Tư Vũ, tính hấn ta nóng như vậy, cô không nghe theo hấn, hấn sẽ hút máu của cô chết mất.

“Dương mẫn, cậu nói rõ cho tớ rồi hãy đi”

Phục Luân nắm lấy tay của Mẫn mẫn kéo lại, Mẫn mẫn đang lo sợ cơn thịnh nộ của Tư Vũ, vội vàng hất tay Phục Luân ra, ném lại 1 câu rồi chạy theo Tư Vũ:

“Luân, khi nào về mình sẽ giải thích, tuyệt đối không được giận mình đâu đấy!”

Mẫn mẫn và Tư Vũ vừa đi khỏi, trong lớp như được thả không khí vào để ọi người hít thở, Lâm Di vẫn còn đang tức giận, không nhéo với Phục Luân:

“Luân, cô ta là ai vậy???”

“Là Dương Mẫn”

Phục Luân hồ hững trả lời, chán nản mở quyển sách ra, Mẫn mẫn kia, khi về kiếu gì cũng chết chắc với cậu ta. Lâm Di kia thật to gan, chẳng phải vừa nãy cô ta định đánh Mẫn mẫn hay sao?

“Cô ta có quan hệ như thế nào với anh?”

“Cô quan tâm làm gì? Cô đâu phải bạn gái tôi!”

“Em không phải, nhưng sẽ phải!”

“Dương Mẫn là bạn tôi, và tôi cấm cô, không được động đến 1 sợi tóc của cô ấy!”

Phục Luân tức giận đập bàn, mạnh dạn cảnh cáo Lâm Di, rồi ra khỏi lớp.

Cùng lúc đó, Mẫn mẫn đã bị Tư Vũ lôi ra khu tập bóng rổ vắng tanh người.

“Tại sao cô lại ở đây???”

“Tôi...tôi...vì...vì...”

Mẫn mẫn lắp bắp không nói nên lời, cô thật sự là sợ Tư Vũ đến chết mất thôi, cô ngẩng đầu còn không dám ngẩng đầu.

“Cô có mau nói không hả?” Tư Vũ cau lên, giục Mẫn mẫn. Câu nói của Tư Vũ làm Mẫn mẫn giật nảy mình, run sợ trả lời:

“Tôi, là tôi được bố xếp học ở đây!!!”

“Hóa ra là vậy! Cô đã biết bí mật của tôi rồi, xin lỗi nhưng tôi không thể để vậy được!!”

OMG, Mẫn mẫn chết mất, cô đang bị ông chồng ma cà rồng của mình khủng bố tinh thần, kiếu này không chết bây giờ thì sau này cũng chết sớm vì tổn thọ quá mất.

“Anh...anh định làm gì?????”

Mẫn mẫn lùi lại, nhìn bộ mặt khó ưa cộng khó tính cộng đáng sợ của Tư Vũ, nếu anh ta dám tiến cô sẽ bỏ chạy. Chạy vào trường kêu cứu, nói ọi người anh ta là ma cà rồng. Híc híc.

“Cô nghĩ xem tôi sẽ làm gì??”

Tư Vũ vẫn đứng đó, dút tay vào túi quần, nhếch mép nhìn Mẫn mẫn:

“Anh làm gì tôi sao biết được? 1 con ma cà rồng như anh chỉ cần hút máu tôi đến chết là được, nhưng anh cứ thử đi, tôi, tôi mà chết như thế, chắc chắn người ta sẽ điều tra ra là do ma cà rồng làm, hơn nữa lần cuối tôi xuất hiện là tôi đi cùng anh, anh, anh sẽ bị nghi ngờ, và anh sẽ bị bắt.”

“Vậy ư?? Ý cô là tôi sẽ bị phát hiện nếu giết cô ư???Hừ!!”

“A, đúng, đúng vậy, vì thế...anh hãy để tôi sống, để đảm bảo an toàn cho anh. Ôê!!” (Trời ơi đúng là...=.=)

“Cũng được”

Tư Vũ suy nghĩ 1 lúc rồi gật đầu. Nghe thấy câu trả lời, Mẫn mẫn sung sướng nhảy cẫng lên, vậy là thoát chết rồi, cô thật là thông minh quá đi!!

“Nhưng, nếu để cô sống, tôi cũng sẽ bị lộ!”

“Hả???”

Câu nói của Tư Vũ vừa đưa Mẫn mẫn lên mây, liền 1 phát kéo mạnh cô xuống đất, thật là....Cô chạy đến ôm lấy cánh tay của Tư Vũ:

“Anh yên tâm, tôi thề, tôi sẽ không nói, nếu tôi nói tôi sẽ chết không toàn mạng, sẽ bị người đời nguyên rử. Ok!!”

Tư Vũ hất tay Mẫn mẫn ra, đưa tay xoa cằm, nhìn Mẫn mẫn từ đầu đến chân:

“Vậy được, tôi sẽ công khai mối quan hệ giữa tôi và cô ở...”

“KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Chưa đợi Tư Vũ nói xong, Mẫn mẫn đã hét lên, cô chỉ cần nghe thấy “công khai quan hệ” là đã không thể đồng ý rồi. Tư Vũ nhướn mày, nhìn Mẫn mẫn dò hỏi:

“Thật không được chứ!!?”

“Không được, có chết cũng không được!”

“Có chết cũng không được ư?”

“Đúng vậy!!” Mẫn mẫn quả quyết gật đầu, nhưng cô chợt nhận ra mình vừa nói 1 điều rất ngu ngốc, cô đang nói chuyện với 1 kẻ rất muốn giết cô để diệt đầu mối, giờ cô lại còn tự chui đầu vào rọ nữa cơ chứ!!

“A, không phải, ý tôi là, chuyện này, có thể không công khai có được không?”

“Không!!”

“Vậy anh cứ làm theo ý anh đi!”

Mẫn mẫn ỉu xiu, xị mặt xuống, cô thường làm vậy khi có điều gì cô không được chấp nhận, nhưng điệu bộ đó lại làm Tư Vũ thích thú bật cười:

“Cô thật là, cái bộ dạng trẻ con đó cũng thể hiện ra được!”

“Anh không vừa ý ư???” Mẫn mẫn lo lắng hỏi, chưa bao giờ cô lại thấy sợ 1 người như vậy.(k những sợ, còn iêu nữa đó tỷ. Hehe)

“Tối nay có đại hội ma cà rồng, đây là 1 trong những lễ hội linh thiêng nhất của dòng tộc ma cà rồng chúng tôi, vì bố tôi là 1 trong những người đứng đầu tộc ma cà rồng, nên tôi buộc phải lấy vợ để tối nay dẫn đến đó. Cô phải chuẩn bị đó!”

“Nhưng đến đó, tôi có thể trở về chứ???” Mẫn mẫn ngây thơ hỏi Tư Vũ.

“Tôi chưa giết cô, ai dám giết cô cơ chứ!!”

Tư Vũ nói xong rồi bỏ đi, Mẫn mẫn thần người, ý anh ta là, k đến đó thì sẽ chết, mà đến đó rồi cũng có khả năng chết, thật là khiến cô sợ chết mất đi.

8. Chương 8

Mẫn mẫn bước vào lớp, ánh mắt tìm kiếm Phục Luân, sau khi được tên chồng đáng ghét của cô tuyên bố sẽ không giết cô nếu cô đi cùng hắn đến dạ hội này, và tuyệt đối không được làm mất mặt hắn, cô đã có phần nhẹ nhõm hơn. Ủa? Luân không có trong lớp, Mẫn mẫn nhìn quanh.

“Dương Tuyết Mẫn!”

1 giọng nói từ đằng sau làm Mẫn mẫn quay lại, là cô gái vừa nãy và 1 người nữa, mặt 2 người này đang đả sát khí. Sao gần đây cô gặp nhiều chuyện rắc rối vậy chứ, Mẫn mẫn định tránh 2 người đó đi, nhưng nghĩ là cô gái tên Lâm Di này có khi biết Phục Luân đang ở đâu, Mẫn mẫn lên tiếng:

“À, là bạn à! Lâm Di, bạn có biết Luân đi đâu rồi không?”

“Chị Di, có thật anh Tư Vũ đã nói rằng con nhỏ này là vợ của anh ấy không?”

“Đúng vậy!!!”

Cô gái đi bên cạnh Lâm Di quay sang hỏi Lâm Di, Di gật đầu, 2 người đó không thèm để ý đến Mẫn mẫn, cô bức xúc vì ở đây mình bị xúc phạm nhiều quá, mà bản tính Đại tỷ của cô đâu rồi cơ chứ! Híc, tính khí đại tỷ ơi, mi ở đâu, mau ra đây để ta trừng trị 2 con nhỏ này 1 trận. Cô mếu dở khóc dở, cô rất thích đánh nhau, gây rắc rối mà, sao giờ lại ngoan ngoan nghe 2 đứa kia xỏ đùa mình cơ chứ!!!!

“Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là 1 con nhà quê...Phụt...”

Lâm Sương cao ngạo ngẩng đầu lên, rồi phụt 1 cái, cô nhổ nước bọt vào người Mẫn mẫn. Mẫn mẫn từng người trước hành động quá vô lễ của cô ta. Lúc trước ở Marie, chỉ 1 cái nhìn đều mà Mẫn mẫn đã cắt hẳn 1 lọn tóc của cô ả đó để cảnh cáo. Vậy mà cô em lạ mặt kia, 2 người không quen biết, không thù không oán, nghe cô ta gọi tên Tư Vũ, chắc cô thích anh ta. Nhưng chỉ vì 1 người con trai mà cô ta ngang nhiên chọc giận 1 con hổ đang ngủ yên, cô ta thật ngu ngốc, hành động này đã khiến Mẫn mẫn tức giận, hung khí dựng dậy đùng đùng.

“Hãy ya——~”

Mẫn mẫn xoa người, co chân đá ngay vào cổ của cô nàng đó làm cô ta ngã xuống nền nhà, Mẫn mẫn cười khinh, cô đạp lên người của cô gái đó.

“Lâm Sương...”

Lâm Di hét lên, nhìn em họ của mình rồi hung hăng giơ tay lên đánh Mẫn mẫn....

“Bốp”

Mẫn mẫn không để Lâm Di ngạo mạn kia động được đến cô, cô giơ tay lên tát lại. Học sinh trong lớp thấy đánh nhau thì xúm lại xem, bình thường mọi người đều bị 2 tiểu thư ngang ngược kia bắt nạt, hôm nay đã có người trừng trị bọn họ, ai cũng cảm thấy thích thú.

Lâm Di và Lâm Sương hung hăng đứng dậy, cả 2 cùng xông vào đánh Mẫn mẫn, nhưng điều đó chẳng là gì với cô. Vốn là do cô không muốn đánh nhau với con gái nên đã nhường nhịn 2 người kia, đánh họ nhẹ nhất có thể, vậy mà bọn họ chẳng biết điều. Mẫn mẫn túm tóc Lâm Di, rồi đạp thẳng vào bụng của Lâm Sương, rồi giật mạnh Lâm Di lại gần và lên gối vào bụng cô ta.

“Biến đi cho khuất mắt tao!!”

Thấy bạn bị đánh, 1 đàn em của Lâm Sương vội vàng lao đến lợi dụng lúc Mẫn mẫn vừa ném 2 chị em Lâm Di và Lâm Sương xuống để đánh lén, cô ta túm tóc của Mẫn mẫn, do bị đánh bất ngờ nên Mẫn mẫn không kịp đỡ. Thấy Mẫn mẫn bị túm lại rồi, mấy con nhỏ đi cùng cười hả hê sung sướng:

Mẫn mẫn tức giận, điều cô ghét đó là ai đó giật tóc và làm hỏng nó, không những thế, thêm 1 đứa con gái nữa xông vào, túm tóc cô, cô cho tay vặn lại 2 ả đó, khiến 2 ả ngã ra dưới đất.

1 đứa khác lại xông lên định vồ lấy Mẫn mẫn nhưng....

Con nhỏ đáng ghét!!

Haha, hụt rồi!!

Mẫn mẫn huých vào tay cô ta:

Bọn mày yêu hơn tao tưởng đấy

9. Chương 9

“Dương Mẫn, cậu vẫn chưa bỏ được cái bản tính Đại tỷ đó hả? Đúng là Mẫn tỷ của Marie!”

Tiếng nói cất lên, Mẫn mẫn ngược đầu lên, là Phục Luân!!! Trời ạ, trước đây Mẫn mẫn đã hứa với Phục Luân là sẽ không đánh con gái (trời ạ Mẫn tử có phải con trai đâu!”, vậy mà lại để Phục Luân nhìn thấy cảnh này....

“A, Luân, mình....”

“Mình sẽ nghe cậu giải thích, chúng ta đi thôi, Phiên Băng vừa gọi ỳnh rồi”

Phục Luân cười tươi, nụ cười tỏa nắng, học sinh trong lớp tí nữa thì chết đứng từ con gái lẫn con trai. Mẫn mẫn vui vẻ đi cùng Phục Luân, cô sẽ đi gặp Phiên Băng, cô bạn thân của mình, Băng băng và Luân rất thông minh, nếu kể cho họ nghe về trường hợp của mình, chắc chắn họ sẽ có cách. Lúc đó tên Tư Vũ đáng chết kia sẽ bị trừng phạt vì dám khùng bố tinh thần của ta. Hahahaha.

“Cô đứng lại!!!!”

Mẫn mẫn vừa đi cùng Phục Luân ra khỏi lớp chừng 5m thì Lâm Di chạy ra đuổi theo và hét lên, ánh mắt cô ta long sông sọc, trừng mắt nhìn Mẫn mẫn (cô nàng này giỏi thật, vừa bị đánh thế mà vẫn còn đủ sức đánh ghen được).

“Luân, anh dám đi sao???”

Lâm Di gần giọng, cô ta tiến về hướng Mẫn mẫn và Phục Luân, đe dọa Luân. Phục Luân cúi mặt xuống, bàn tay đang nắm tay Mẫn mẫn vô tình nắm chặt và siết mạnh lấy tay cô làm cô các thấy đau. Phục Luân vốn là người hòa nhã, thân thiện, chỉ khi thật sự khó xử, Mẫn mẫn mới thấy Phục Luân nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, nhưng vì đang cầm tay cô nên siết mạnh lấy tay cô.

“Lâm Di, giờ tôi phải có chuyện, 1 lát tôi sẽ về!!”

Phục Luân kiên nhẫn dỗ dành Lâm Di!! Trời ạ, tại sao Luân phải dỗ dành cô ta cơ chứ, cô ta đâu là gì của Luân, không lẽ...Luân cũng thích Lâm Di ư??

“Không được, em không cho anh đi!”

“Di...” Phục Luân thất vọng gọi tên cô ta, Lâm Di đưa ánh mắt nhìn xuống tay Phục Luân đang nắm chặt lấy Mẫn mẫn, cô ta nhướn mày lên nhìn Mẫn mẫn thách thức, ánh mắt như sai khiến Mẫn mẫn bỏ tay Phục Luân ra. Mẫn mẫn khó chịu, định nắm chặt lấy tay Phục Luân hơn để trêu tức cô ta, thì bàn tay Phục Luân từ từ thả lỏng ra, không còn siết chặt tay cô nữa. Mẫn mẫn tròn xoe mắt, ngạc nhiên, còn Lâm Di thì nhếch môi lên, cười khinh bỉ. Phục Luân, cậu ta điên rồi ư? Cậu ta biết nếu cậu ta bỏ tay ra, sẽ hạ gục danh dự của Mẫn mẫn như thế nào không? Bao nhiêu năm làm bạn mà cậu ta không hiểu ư??? Lâm Di kia có gì lợi hại mà làm cho Phục Luân tốt bụng và hiền lành, bạn bè là số 1 kia khuất phục???

“Tôi không cho phép cậu bỏ tay cô ta ra!”

Tư Vũ thần nhiên đi đến, lạnh lùng nói với Phục Luân, vừa thấy Tư Vũ, Phục Luân nắm chặt lại tay của Mẫn mẫn như phản xạ, Tư Vũ nhướn mày, nhìn Mẫn mẫn. Bất gặp ánh mắt của con ma cà rồng bá đạo đang nhìn mình, Mẫn mẫn cúi đầu xuống không dám nhìn Tư Vũ.

“Tôi không cho phép bất kì ai dám làm người của tôi mất mặt!”

Tư Vũ đưa tay ra, gỡ tay của Phục Luân và Mẫn mẫn ra, bàn tay lạnh toát của Tư Vũ vừa có tiếp xúc với da của Mẫn mẫn đã làm cô sợ đến nổi cả da gà, cô bất giác đưa mắt lên nhìn hắn ta. Tên này đang giúp cô ư???

“Lâm Di, nể tình Lâm Sương tôi sẽ tha cho cô, MỌI NGƯỜI NGHE CHO RÕ ĐÂY...” Tư Vũ đồng dạng tuyên bố : “ Dương Tuyết Mẫn là người của Mạc Tư Vũ, Ai dám động đến, hoặc gây khó dễ cho Mẫn nhi, thì đừng trách ta vô tình!!”

(trùi ui Vũ ca oai quá :x:x)

Mẫn mẫn ngạc nhiên, người nắm lấy bàn tay cô từ tay Phục Luân và người vừa lên tiếng bảo vệ cô có phải là tên khốn kiếp vô duyên đã xông vào phòng tắm lúc cô đang tắm, hút máu cô, tát cô, đe dọa cô, là 1 con ma cà rồng hay không???? Sao lại dịu dàng và oai phong đến vậy cơ chứ???? Còn thân mật gọi cô là Mẫn nhi nữa (Tỷ tỷ trùng đọc của Vũ ca rồi ==))

~“Chúng ta đi thôi Mẫn nhi!!!”

Tư Vũ kéo Mẫn mẫn đi trong sự ngạc nhiên tốt độ của học sinh trong trường, trước giờ Tư Vũ họ biết chỉ là 1 kẻ nóng tính, lạnh lùng, và....một sách, chưa thấy hắn ta quan tâm việc gì khác ngoài học và học. Đúng là anh hùng khó qua kẻ mỹ nhân (Chuyện, Mẫn tỷ của ta mà)

Mẫn mẫn vẫn đờ người từ lúc này, mặc kệ cho Tư Vũ kéo đi. Tại sao cùng là 1 con người mà tính cách có thể khác nhau như vậy được cơ chứ! Bỗng Mẫn mẫn thấy hơi đau tay, trời ạ tên Tư Vũ kia, không thể nghĩ hắn tốt được, hắn thật là bá đạo, siết chặt cổ tay cô khiến cho chúng đau nhức đến biểu tình rồi (1 phần cũng tại Luân ca mà tỷ >

“Tư Vũ, bỏ tay tôi ra rồi đi có được không??”

“A, tôi quên mất, sao cô không nói sớm cơ chứ!!”

Tư Vũ dừng lại, nhìn xuống bàn tay đang nắm tay Mẫn mẫn, rồi vội rút tay lại, thốt lên trách móc cô. Tư Vũ lôi trong túi áo 1 chiếc khăn tay rồi lau tay, nhìn Mẫn mẫn. Tên Tư Vũ đáng ghét kia, thiên kim tiểu thư như cô, được cầm tay là phúc của bao nhiêu tên con trai mơ ước, vậy mà hắn lại mị thiết cô như vậy mới ghét chứ!!

“Anh mà không phải ma cà rồng, tôi đã giết anh cho hả mối giận này rồi!!”

Mẫn mẫn lầm bầm **** rửa Tư Vũ, nhưng hình như cô nói to quá khiến cho hắn nghe thấy, hắn lườm cô, hung hăng hỏi:

“Cô vừa nói gì cơ?”

“A, tôi đâu có nói gì...” Mẫn mẫn giật mình, sao tai anh ta thính như....chó vậy?? Hắn mà biết cô nói thế, sẽ giết cô trước khi cô giết hắn mất, bằng mọi giá cô phải sống để trả thù, hức!! Mẫn mẫn xua tay, vội đánh trống lảng:

“A, Tư Vũ này, giờ chúng ta đi đâu vậy??”

“Đi về, tuy cô là 1 đại tiểu thư, chuyện ăn mặc tôi không phải lo, nhưng phải chuẩn bị 1 số thứ để trả lời ông bà tôi! Nói cho cô biết, bà tôi là 1 con ma cà rồng cực kì đáng sợ, hơn tôi gấp trăm lần...”

Ừ ừ...Mẫn mẫn nuốt nước bọt nghe Tư Vũ nói, trời ơi, nếu tối nay cô mà có sơ suất nhỏ gì thôi, chẳng phải cô cũng sẽ chết sao . Ông trời ơi, “Mẫn mẫn ta phải chịu cảnh khổ này đến bao giờ cơ chứ?”. Mẫn mẫn than khổ, số phận thật trớ trêu mà.

“Và còn nữa...tối nay, tối nay cô phải cùng với tôi đóng kịch để qua mặt ông bà tôi, cho họ tin tưởng là chúng ta đang sống rất hạnh phúc.”

Mẫn mẫn gật đầu, được, chuyện gì cô cũng làm hết, chỉ cần sống, chuyện gì cô cũng sẽ nghe hắn ta. Chợt Mẫn mẫn sực nhớ ra, hỏi Tư Vũ:

“Xe để đâu vậy? Còn xa nữa không? Tôi đi dép cao nên không thể đi xa được đâu. Để chân đau, tối nay xuất hiện sẽ không vừa mắt ông bà anh đâu!”

“Tôi đâu nói sẽ đi xe!!”

“Ừa, vậy chúng ta sẽ đi gì???”

“Đi bộ! Ma cà rồng cũng giống con người thôi, phải rèn luyện thể thao thì mới khỏe mạnh, nếu không thì cũng sẽ không sống được lâu!!”

Haha,tên Tư Vũ kia, hắn ta đang đùa ư? Trong tất cả các thứ cần làm, cô ghét nhất là thể thao, nó sẽ làm cơ thể cô có cơ bắp mất.

“A, Tư Vũ, có lẽ anh không biết, thể thao là có hại đó!!” (trời ơi, có hại??)

Mẫn mẫn sáng mắt, cô vừa tìm được ra 1 lí do cực kì hợp lí, bằng mọi giá phải đả thông tư tưởng tên ma cà rồng này, nếu không thì cô sẽ phải lết bộ về ngôi biệt thự xa lắc xa lơ kia mất.

Tư Vũ vừa nghe câu nói của Mẫn mẫn đã cau mày khó hiểu, biểu tình đó làm Mẫn mẫn vội vàng giải thích:

“Nếu nhờ thể thao mà anh sống được thêm 10 năm, thì anh cũng mất 15 năm cho các buổi tập thể thao đó. Thật lãng phí phải không???” (Các thầy thể dục nghe rõ chưa?? Phải hủy bộ môn Thể dục đi nhé. Hahaha)

Vừa nghe cái cách giải thích vớ vẩn của Mẫn mẫn, Tư Vũ ngán ngẩm lắc đầu rồi mặc kệ cô, hần ta cứ tiến bước đi tiếp. Mẫn mẫn vội đuổi theo:

“Nhưng Tư Vũ à, tôi không thể đi bộ xa thể được đâu, tôi sẽ kiệt sức mất! Có lẽ anh chưa biết, mỗi lần tôi mệt bộ dạng của tôi đều rất xấu xí, dù có trang điểm thế nào cũng không được, sẽ làm mất mặt anh ở buổi dạ hội tối nay mất, vậy nên, chúng ta bắt taxi được không???”

“Aigzzz, cô thật là phiền phức mà!!!”

Tư Vũ tức giận mắng Mẫn mẫn, thấy thái độ của Tư Vũ, Mẫn mẫn ỉu xìu mặt. Tư Vũ dụ đi 1 chút, rồi ngồi xuống, hành động đó làm Mẫn mẫn ngạc nhiên:

“Anh đang làm gì vậy???”

“Mau lên đi!!”

“Lên đâu???”

“Tôi đang công của nợ đấy, thế cô có lên không?”

“A, Tư Vũ, anh sẽ công tôi thật không???”

Thấy Mẫn mẫn không chịu leo lên mà cứ hỏi, Tư Vũ chuẩn bị đứng dậy, Mẫn mẫn vội chạy đến trèo lên lưng của Tư Vũ. (Vũ ca ga lăng quá à!)

“Tư Vũ à!! Về nhà, thẳng tiến!!!”

Mẫn mẫn vui vẻ leo lên lưng Tư Vũ, cười tươi và hô lên, điệu bộ đó thật đáng yêu, khiến cho Tư Vũ không thể nhịn được bèn bật cười. (Vũ ca có tình cảm với Mẫn tử rồi đó. Hahaha)

10. Chương 10

“Trời ơi, đại tiểu thư, cô không thể nhanh lên 1 chút được sao, đến trễ là cô chết đó!!”

Tư Vũ đập cửa rầm rầm, sốt ruột đập cửa, cô nàng Mẫn mẫn kia làm gì mà trang điểm lâu vậy cơ chứ! Tư Vũ đã chuẩn bị xong để đến buổi tiệc, anh mặc 1 bộ quần áo rất lịch sự, trông anh đẹp tựa như “ác quỷ” vậy.

“Anh từ từ, tôi sắp xong rồi!”

Tiếng của Mẫn Mẫn từ trong phòng vọng ra làm Tư Vũ càng sốt ruột hơn:

“Cô có biết đây là lần thứ mấy cô nói câu đó không?? Đã 6 lần rồi đó, tôi đếm đến 3 mà cô còn không mở cửa ra, tôi sẽ đập cửa xông vào hút máu cô!”

Tư Vũ tức giận dọa dẫm Mẫn mẫn, hần biết cô rất sợ bị hút máu nên đã đánh trúng vào nỗi sợ hãi của cô. Mẫn mẫn đang chần chừ ngấm mình ở trong phòng, không biết trang điểm thế này được chưa, nghe Tư Vũ dọa dẫm, cô hoảng sợ đến run người.

“Tôi nói rồi đấy! Cô mà không ra thì đừng trách tôi ác. Một...Hai....B....”

“Cạch!!”

Tư Vũ vừa định đếm đến 3 thì cánh cửa vội vàng được mở ra, chà, cuối cùng thì cô ta cũng chịu ra. Tư Vũ ngẩng đầu lên, định sặc cho cô ta 1 trận vì tội chậm chạp, nhưng....anh dừng người lại....Ai đang đứng trước mặt anh đây....

“Anh sao vậy??? Tôi mặc thế này không được ư???” Mẫn mẫn thấy Tư Vũ đơ người nhìn mình, cô lo lắng hỏi “ Nếu không được tôi sẽ vào thay lại!”

Câu nói của Mẫn mẫn như làm thức tỉnh Tư Vũ, anh lắc đầu, nắm chặt lấy tay cô kéo đi.

“Không kịp nữa rồi!!”

Tư Vũ đau đầu suy nghĩ, Mẫn mẫn kia thường ngày quả thật xinh đẹp, nhưng người đẹp thì hẳn nhìn rất nhiều rồi, ngay đến mẹ hắn và Tư Vân cũng là 1 mỹ nhân, nhưng đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy 1 người đẹp hơn cả bọn họ, là 1 mỹ thiên thần :x:X, hơn nữa cái bộ dạng lóng ngóng của cô ta quả thật dễ thương hết sức, khiến tim Tư Vũ cứ đập như trống kêu (Á à yêu rồi nhá :x).

Mẫn mẫn ngồi im trên xe, chiếc xe đang đi ra ngoài ngoại ô, hình như tiến vào khu rừng ngoại ô Đài Bắc. Tư Vân đã đi trước để gặp vị hôn phu của mình. Mẫn mẫn không thể hiểu nổi 1 con người cứ bí bí ẩn ẩn, lạnh lùng, độc miệng như Tư Vân lại có thể có ai dám dính hôn cơ chứ! Mẫn mẫn liếc nhìn sang Tư Vũ, hắn ta đang chăm chú lái xe, quả thật Tư Vũ rất đẹp trai, mặc Vest lịch lãm này trông anh thật lịch sự, cô quả thật, có xứng với hắn ta hay không??? Dù gì thân phận của hắn ta cũng là đặc biệt, có khả năng vượt trội hơn con người, đôi lúc bá đạo đáng ghét, lúc lại dịu dàng ngọt ngào, khiến cô không thể nào xác định được cảm tình cô dành cho hắn.

“Cô làm gì nhìn tôi ghê vậy??”

“À không, tôi thấy hôm nay anh đẹp trai quá !”

Câu nói hồn nhiên của Mẫn mẫn vô tình làm Tư Vũ đỏ mặt, bất giác thấy mặt mình đang nóng lên, sợ Mẫn mẫn phát hiện khiến hắn sẽ xấu hổ, Tư Vũ ngoặt tay lái rồi dồ ga khiến Mẫn mẫn đập nhẹ đầu vào cửa kính.

“Ai da, anh làm gì vậy??? Tôi bị đập đầu đây này, đau quá!!”

“Chúng ta chuẩn bị qua cửa kiểm soát, cô mau thắt dây an toàn vào!”

Tư Vũ tuy trong lòng rất muốn hỏi thăm Mẫn mẫn, nhưng mà a lại lạnh lùng chuyển hướng, Mẫn mẫn xịu mặt cúi xuống lấy dây an toàn.

“Aiggg, bây giờ đến cả cái dây an toàn còn bắt nạt mình sao? Mẫn mẫn, chắc chắn kiếp trước mày đã làm chuyện xấu để kiếp này phải hứng chịu rồi.”

Mẫn mẫn tức giận, đè nén bao giận dữ của mình xả hết cả vào cái dây an toàn trên xe ô tô vì nó bị kẹt vào ghế không rút ra được. Nghe Mẫn mẫn ngồi mắng 1 chiếc dây đai an toàn, Tư Vũ phì cười dừng xe lại, anh đột ngột quay sang kéo lại chiếc dây an toàn cho Mẫn mẫn, hành động đó làm Mẫn mẫn giật mình, hét lên:

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

“Này, cô hét cái gì vậy??”

Tư Vũ trở về chỗ ngồi, lái xe đi tiếp, Mẫn mẫn mở ti hí mắt, thấy Tư Vũ đang lái xe, cô thở dài:

“Aigggg, tôi tưởng anh định hút máu tôi!”

Vừa nghe sự lo lắng đến nỗi hét lên của Mẫn mẫn, Tư Vũ cười xòa, hắn không thể tưởng tượng nổi trong đầu Mẫn mẫn kia còn bao ý tưởng tự khủng bố tinh thần mình nữa.

“Chúng ta đến nơi rồi, cô mau xuống xe!”

Mẫn mẫn rời mắt khỏi điện thoại, vội theo Tư Vũ ra ngoài. 1 cảnh tượng đập vào mắt cô khiến cô vô cùng thích thú, quên mất rằng cô đang đi đến bữa tiệc ma cà rồng, nơi cô chỉ cần sơ suất 1 chút là có thể chết ngay lập tức!

“Tư Vũ, sao anh không nói trước đây là 1 bữa tiệc trên rừng nước cơ chứ, nếu vậy tôi sẽ mang máy ảnh đi, Aigg, thật đáng tiếc, Phiên Băng mà có thể đến đây thì sẽ thích chết mất!”

“ Đúng, cô bạn băng băng gì đó của cô sẽ chết, nhưng chết vì hút máu đó! Còn không mau vào đi!!

Mẫn mẫn giật mình, cô sức nhớ ra, trời ơi, cô đang ở bữa tiệc ma cà rồng. Tư Vũ không đợi Mẫn mẫn suy nghĩ nhiều nữa, hần nắm lấy tay cô, giả vờ thân mật bước vào. Mẫn mẫn cũng ngoan ngoan để mặc Tư Vũ nắm tay, cô đang lo lắng đến phát khiếp đây, nắm tay hần ta có thể yên tâm 1 týt.

Tư Vũ và Mẫn mẫn vừa bước vào, các con ma cà rồng khác vội khè lên kinh hãi, nghe rằng nanh nhọn hoắt ra khiến Mẫn mẫn nhắm tịt mắt vào không dám nhìn, 1 số con ma cà rồng miệng còn dính máu, mùi máu tanh xộc vào mũi cô, khiến cô phải gắng kiềm chế hết mức mới không thể nôn ra được. Các con ma cà rồng đều cúi xuống kính trọng chào Tư Vũ và Mẫn mẫn, cũng đúng, xét về gia tộc ma cà rồng, theo lời Tư Vũ nói, gia đình hần là gia đình có thế lực nhất và có trách nhiệm bảo vệ ma cà rồng tộc.

Tư Vũ huých tay Mẫn mẫn, ra hiệu cho cô mở mắt ra, Mẫn mẫn vừa mở mắt ra, đã thấy 1 khuôn mặt trắng bệch đang dí sát vào mình, còn nghe cái răng nanh dài nhọn ra và ngửi khịt khịt như đánh hơi. Vừa mở mắt ra đã thấy cảnh tượng này, Mẫn mẫn đang định hét lên thì Tư Vũ siết chặt tay cô hơn làm cô chú ý đến Tư Vũ, mặt Tư Vũ cũng đang lo lắng, phải chăng cái người đang “khịt khịt” cô này lại chính là bà của Tư Vũ!!

“Cháu chào bà!”

Tư Vũ kính cẩn cúi đầu xuống chào, Mẫn mẫn cũng vội làm theo, cái người “khịt khịt” đó thôi không khịt khịt Mẫn mẫn nữa, bà ta cười quái đản, nụ cười dài đến rợn óc khiến cho Mẫn mẫn nổi da gà, nếu không có Tư Vũ bên cạnh, chắc cô chết vì sợ rồi (bắt đầu tin tưởng Vũ ca rồi. Hehehe)

“Đây là cháu dâu của ta ư??”

“Vâng thưa bà!”

“Rất đẹp, trắng trẻo, và...rất ngon!!”

Bà lão đó đi quanh Mẫn mẫn và Tư Vũ để nhận xét, câu nói cuối của bà làm Tư Vũ lập tức kéo ngay Mẫn mẫn về sát phía mình, ôm chặt lấy bờ vai của cô. Mẫn mẫn giật mình, tròn xoe mắt nhìn Tư Vũ, nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm túc và đáng sợ của Tư Vũ. Đúng rồi! Hần ta đã dặn cô rằng phải đóng kịch để qua mặt ông bà hần.

11. Chương 11

“Tất cả mọi người hãy chú ý!!!!”

Bà của Tư Vũ không để ý Mẫn mẫn nữa, bà ta quay mặt bước lên trung tâm khu vực tổ chức tiệc, đồng dục nói lớn:

“Hôm nay ngoài họp mặt chính tộc ra, ta còn muốn thông báo, cháu trai của ta, Mạc Tư Vũ chính thức ra mắt vợ là tiểu thư Dương Tuyết Mẫn của Dương gia, ngoài ra còn tổ chức lễ nhập tộc cho Dương tiểu thư, cháu dâu của ta!!!”

Đám đông ma cà rồng kia nghe lão bà Mạc tuyên bố thì rầm rộ xì xào, bàn tán. Nghe thấy 2 từ “nhập tộc”, Mẫn mẫn thắc mắc định quay sang định hỏi Tư Vũ, thì thấy ngạo khí của hần đang cao ngút trời, ánh mắt trở nên sát thủ vô cùng, khuôn mặt lạnh băng oai nghiêm, đây là lần đầu tiên Mẫn mẫn thấy hần ta trong bộ dạng này, không phải điên loạn lúc hút máu cô, không phải căm thù tạt cô, không phải giận dữ cảnh cáo cô, không phải đáng yêu lúc xoa đầu cô và cười, không phải lúc dịu dàng công cô.....Bây giờ nhìn hần như 1 hoàng tử, đúng!! Hần giống như là hoàng tử ma cà rồng vậy.

“Tên điên đó mà cũng có vợ ư??”

“Mạc tộc có biết bao nhiêu ma cà rồng xuất sắc, không hiểu tại sao lão bà Mạc lại chọn tên vô dụng đó chứ!”

“Vợ của hần chắc cũng là người lập dị giống hần!!”

“Tên bất tài đó mà dẫn dắt tộc ma cà rồng được ư??”

Tiếng xì xào bên dưới đập vào tai Mẫn mẫn, họ đang nói về Tư Vũ ư??? Mẫn mẫn nghe những lời đó thật chói tai, bay đến gần tai còn chưa được nói gì là lọt tai, vậy mà Tư Vũ kia không để ý!!

“Tư Vũ, bọn họ nói anh đó!” Mẫn mẫn thì thầm bên tai Tư Vũ, lúc này Tư Vũ vẫn đang để tay lên vai ôm cô.

“Kệ bọn họ, bọn họ ghen tị nên mới nói thế, cô đừng bận tâm!!”

Mẫn mẫn mở to mắt!! Cái gì đây??? 1 tên Ma cà rồng kiêu ngạo mà cô đang phải chịu đựng đây ư???? Biết hẳn chịu đựng thế này lúc trước cô đã chết hẳn rồi. Hức hức. Nhưng mà Tư Vũ có thể chịu đựng, nhưng bản tính cao ngạo của cô thì không cho phép, dù gì Tư Vũ cũng là chồng của cô trên danh nghĩa, dù gì hẳn cũng không quản trời nắng công cô từ trường về, dù gì hẳn cũng chưa giết cô (ôi trời Mẫn tí ời =.=). Mẫn mẫn quay sang lão bà quái dị hơn cả ông chồng và cô em chồng kì dị kia, lão bà đó cũng đang nhăn mặt.

“Các người có im miệng không? Nếu để ma cà rồng tộc vào tay các người, liệu các người có thể giỏi hơn anh tôi ư????”

Tư Vân đứng đằng sau Mẫn mẫn và Tư Vũ tức giận hét lớn, có vẻ cô nàng này nổi máu điên lên rồi, Tư Vân vô cùng yêu quý anh trai mình, tức giận đến mức độ kia cũng là phải. Nhưng hành động của Tư Vân càng làm đám ma cà rồng kia điên lên, trời ạ, thật là, tên Tư Vũ chết tiệt kia vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Aiggggo, Mẫn mẫn thở dài, không được rồi, nếu để Tư Vân tiếp tục gây chuyện, 2 bên mà đánh nhau, cắn nhau, hút máu nhau, kiểu gì Mẫn mẫn cũng chết. Mẫn mẫn lo sợ, chỉ còn 1 cách vừa nãy ra trong đầu Mẫn mẫn có thể giải quyết được thôi.

“Tư Vân, hãy bình tĩnh” Mẫn mẫn lên tiếng, quay sang ra dấu cho Tư Vân yên lặng. Tư Vân tức giận lườm cô, Mẫn mẫn kia là cái gì mà dám bảo cô dừng lại cơ chứ!!! Tư Vân và cả anh trai cô còn chưa công nhận cô là dâu nhà Mạc tộc. Hừ...

Tranh thủ thời gian Tư Vân “im mồm” để lườm mình, Mẫn mẫn lên tiếng để Tư Vân không thể nói chen vào được nữa.

“Thưa mọi người, được làm dâu nhà Mạc gia, quả là phúc lớn của Dương Mẫn ta, hơn nữa lại cưới được 1 người có thân phận đặc biệt như Mạc Tư Vũ, ta thật sự hài lòng. Hôm nay Tư Vũ dẫn ta đến đây vốn là để có thể hiểu thêm về dòng tộc Ma cà rồng và để ta “nhập tộc””.

Mẫn mẫn kiên nhẫn nói, mặc dù cô còn chẳng hiểu nhập tộc là cái gì. Thấy cô vợ thường ngày nhút nhát còn không dám nhìn mặt mình kia lên tiếng, Tư Vũ ngạc nhiên đến khó hiểu, cả lão bà của hẳn cũng đang nhìn cô xem cô định làm trò gì.

“Những lời nói vừa nãy của mọi người, có thể được coi là không tôn trọng đồng loại, thử hỏi các vị ở đây, có ai đảm bảo được rằng nếu thay Tư Vũ quản lý tộc, có thể làm tốt hơn Tư Vũ không???”

Tiếng xì xào lại vang lên rầm rộ, chẳng lẽ Mẫn mẫn đã nói sai ư? Nhưng cô khẳng định cô đúng, trừ khi cô tin nhầm tên Tư Vũ kia là người có thực lực, nếu hẳn mà là người vô dụng và bất tài như bọn họ nói, chắc hôm nay cô sẽ không còn sống để ra khỏi đây nữa.

“Dương tiểu thư! Trước nay tộc ma cà rồng chúng tôi đều lấy vợ là con người để hút máu sống, chúng tôi chỉ coi họ là nguồn cung cấp thức ăn để sống thôi! Lấy thân phận của cô ra để chỉ dạy chúng tôi, đồng loại tôi và tôi không phục!”

1 tên ma cà rồng bước lên, răng nanh nhọn hoắt đang nhe ra ngoài như đe dọa Mẫn mẫn, mồm hẳn thì dính đầy máu, nhưng cũng may Mẫn mẫn nhìn răng nanh Tư Vũ nhiều rồi nên không sợ (ơ tử hồn nhiên nhỷ?? >

“Thưa ngài, ta chỉ là loài người, là công cụ phục vụ các ngài, vậy thử hỏi, chỉ là công cụ, mà sao thiếu nó các ngài lại chết. Ta đến đây không phải bị bắt buộc mà là hoàn toàn tự nguyện, Tư Vũ đã uống máu của ta, nhưng đối xử cực kì tốt với ta! Ta là vợ của Tư Vũ, ngài dám coi thường Mạc tộc sao???”

Mẫn mẫn hung hăng đáp trả, trước đây cô là con người đất không sợ trời không sợ, sợ duy nhất Tư Vũ, sợ người đó đầu tiên, và cô đã tự nhủ ngoài Tư Vũ ra cô không thể sợ ai hơn nữa. Tên ma cà rồng kia dám

dọa cô, đường đường là Dương tiểu thư, con gái của ông chủ tập đoàn lớn nhất đất Đài Bắc, lại là người của Mạc gia (ủa Mẫn tử tự nhận mình là vợ Vũ ca nha, ta không biết đâu đấy =))~), lại có thể để tên kia vô lễ với cô sao??? (đúng là tính cách con nhà giàu =.=) (Mẫn tử: Đó là tại hấn bắt nạt Vũ ca của muội mà. Hô hô)

Câu nói của Mẫn mẫn khiến những con ma cà rồng bên dưới đều im lặng, Tư Vũ khẽ mỉm cười, đúng là hấn đã coi thường cô vợ của hấn quá rồi!

“Có ai phản đối để Dương tiểu thư nhập tộc không?”

Lão bà kia lên tiếng, kết thúc cuộc cãi vã, mọi người đều im lặng, có vẻ họ đã đồng ý, nhưng Mẫn mẫn vẫn thắc mắc, nhập tộc là gì???

“Khoan đã!!” Tư Vân đứng dậy, trời ạ, cô ta lại định gây chuyện sao???

“Có chuyện gì nữa vậy Vân nhi??”

Bà Lâm Thu ngồi dưới im lặng từ lúc Mẫn mẫn và Tư Vũ đến bây giờ mới lên tiếng, quả thật Mẫn mẫn vô ý quá, chưa qua chào bà.

“Tôi còn chưa công nhận cô ta là chị dâu của mình. Mẫn mẫn, chắc cô chưa biết nhập tộc là gì phải không?”

“Đúng!!” Tư Vân hỏi đúng vào điều Mẫn mẫn đang thắc mắc.

“Trước đây Vũ ca có dẫn 2 cô gái đến buổi dạ tiệc của chúng tôi, vốn là muốn tổ chức hôn lễ và tổ chức nhập tộc, nhưng Vũ ca đến đây mới nói thân phận thực sự cho họ nên bọn họ có hoảng sợ, miễn cưỡng ở lại. Sau đó vừa nói đến nghi lễ nhập tộc, cả 2 người đó đã chạy đi trước sự nguy hiểm là có thể bị hút máu chết!”

“Vậy 2 người đó có chết không?”

“1 người chết 1 người không. Vũ ca đã giết cô gái thứ nhất!”

Mẫn mẫn rùng mình, quay sang nhìn Tư Vũ đang im lặng. Bỏ chạy mà vẫn còn sống sao? Nếu cô bỏ chạy bây giờ thì thế nào nhỉ? Nhưng cơ hội vẫn chỉ là 50:50. Haizzzz.

“Chuyện đó dĩ nhiên tôi sẽ không làm như bọn họ. Tôi đã nói tôi đến đây là tự nguyện.!”

Mẫn mẫn không muốn đánh cược mạng sống của mình với tử thần, nên cố gắng chấp nhận chuyện này!.

“Khoan!, cô hãy nghe tôi nói nghi thức nhập tộc đã rồi mới trả lời!”

“Cô nói đi!!”

“Nhập tộc tức là gia nhập vào gia tộc ma cà rồng chúng tôi, ma cà rồng hút máu người, muốn chết thì người đó chết, muốn sống thì người đó sống, nhưng không liên quan đến biến đổi khác của người đó. Nhưng nếu nhập tộc thì không đơn giản chỉ là hút máu đâu!”

“Liên quan đến tôi???”

“Dĩ nhiên, sau khi con người kết hôn với ma cà rồng, đều phải nhập tộc, như vậy ma cà rồng đều không thể hút máu người đó nữa!”

“Thật ư??” Mẫn mẫn nghi ngờ hỏi, nếu cô nhập tộc, cô sẽ không bị Tư Vũ đe dọa bằng cách hút máu nữa, chà, thật là thú vị, cô rất muốn nhập tộc đây!

“Nhưng, nhập tộc tức là cô sẽ phải uống máu của ma cà rồng, và trở thành ma cà rồng!!! Dĩ nhiên, nếu cô không đồng ý, có thể rời khỏi đây! Tôi đảm bảo sẽ không ai làm hại cô!” Tư Vân bỏ lửng câu, rồi ngồi xuống, ánh mắt theo dõi biểu tình của Mẫn mẫn.

Vừa nghe Tư Vân nói, Mẫn mẫn sửng người!! Chuyện gì đây? Trở thành ma cà rồng ư?? Không, không thể được, nếu vậy cô cũng sẽ phải sống trong nỗi sợ hãi bị con người phát hiện ra hay sao? Lấy chồng là ma cà rồng đã là quá đủ rồi, hơn nữa Mẫn mẫn vốn dĩ là không muốn kết hôn cùng Tư Vũ, vừa nãy là do bị xúc phạm nên mới vậy!! Chuyện này thật sự cô chưa nghĩ đến bao giờ.

Dường như tất cả đều đang im lặng theo dõi biểu tình của cô, cô lo lắng quay sang nhìn Tư Vũ, Tư Vũ cũng đang dõi theo cô. Vậy là, tất cả sự lựa chọn phụ thuộc vào cô ư???

....

...

....

.....

....

.....

....

.....

.....

“Tôi....tôi sẽ....tôi sẽ....”

Mẫn mẫn ấp úng, liếc nhìn Tư Vũ, lo sợ, cô nhắm tịt mắt lại để không phải nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh đó nữa. Mẫn mẫn hít 1 hơi thật dài, nói thẳng:

“Tôi sẽ không nhập tộc!!!”

Ánh mắt Tư Vũ nhếch lên, còn Tư Vân thì cười, nụ cười cáu giận, lão bà đó thì sa sầm cả mặt mày vào. Đám đông xì xào bàn tán, những con ma cà rồng bên dưới vừa nói Tư Vũ, cười khinh bỉ 1 cách hả hê:

“Đến cả người thứ 3 cũng không dám lấy hấn!!”

“Không thể để tộc ma cà rồng được dẫn dắt bởi tên bất tài đó được, đến cả người nói là tự nguyện đến đây, đều không muốn làm vợ hấn!”

“Cô ta nói thì hay lắm, cuối cùng chính mình cũng không chấp nhận nổi thằng chồng lập dị...”

Mẫn mẫn nghe thấy những lời đó, ngẩng mặt nhìn Tư Vũ, ánh mắt đó nhìn cô, giống ánh mắt như người bị phản bội, nhưng nhìn cô bằng ánh mắt đó, Tư Vũ có quá sớm để kết tội cô hay không?

Tư Vũ thấy mình rất lạ, vừa nghe Mẫn mẫn nói vậy, bất giác trái tim đang đập thình thịch của anh đau như bị vật sắc nhọn gì đó đâm phải, cảm giác đó thật không giống với 2 người trước đây!. Rốt cuộc là tại sao chứ!! (thì là yêu đó, mà đó có phải là yêu hok? Ố ồ, ồ ô =))~).

“Tôi sẽ không nhập tộc, nếu ở dưới còn ai phản đối hay không đồng tình với việc Tư Vũ sẽ dẫn dắt tộc Ma cà rồng!”

12. Chương 12

Câu nói của Mẫn mẫn như tăng thêm ánh mắt ngạc nhiên, ngay đến cả Tư Vũ cũng giật mình nhìn cô, cô vợ này, quả thật là lắm chiêu.

Tư Vân vẫn ngồi đó, khuôn mặt dân ra, Tư Vân có vẻ hài lòng vì câu trả lời đó. Ông bà Mạc thì vui vẻ, cười không ngớt, mọi người bên dưới đều vỗ tay hưởng ứng! Vậy là kế hoạch của Mẫn mẫn đã thành công.

Trở thành Ma cà rồng thì đã sao? Đời Mẫn mẫn cô nhục nhã nhất chính là để tên chồng ma cà rồng bá đạo kia đe dọa, làm cô lúc này lúc nọ, nhiều lúc tim cứ đập như nhảy ra ngoài. (Trời ơi, Mẫn tử không sợ gì thật sao? Haha, sau này còn nhiều biến lắm tỷ ạ)

“Vậy chúng ta bắt đầu nghi thức nhập tộc!!”

Lão Bà kia hất tay ra hiệu, 1 cái bàn để sẵn 2 cái chén nhỏ kia được đưa lên, lão bà đó đưa cho Tư Vũ 1 con dao được trảm trổ rất đẹp, thoáng nhìn qua Mẫn mẫn đã biết đó là thiết kế từ rất lâu rồi. Mẫn mẫn đi theo Tư Vũ đến đứng trước cái bàn. Tư Vũ cầm con dao nhọn, đặt lên bàn tay mình, quay ra hỏi Mẫn mẫn:

“Cô đã suy nghĩ kỹ chưa! Nếu không muốn, cô có thể đi, tôi hứa sẽ không làm hại cô!”

“Anh có chắc bây giờ tôi đi sẽ không sao chứ!!”

Mẫn mẫn lém lỉnh hỏi thử Tư Vũ, ánh mắt hần ta giã ra, cô từ khi nào không còn sợ hấn cơ chứ. Tư Vũ chìa con dao qua lòng bàn tay, khê nhấn mặt rồi để máu nhỏ vào chén nhỏ kia. Tư Vũ quay sang đưa dao cho Mẫn mẫn, cô tròn xoe mắt:

“Anh đưa tôi làm gì?” Tên Tư Vũ kia làm trò gì lạ vậy? Không phải bắt cô cắt tay đấy chứ????

“Còn làm gì nữa??”

Mẫn mẫn cười khỏ, cầm lấy con dao, chẳng phải anh ta đã hút máu cô rồi hay sao? Giờ còn bắt cô tự cắt tay để lấy máu nữa chứ!

“Ai da” Mẫn mẫn rạch 1 vết nhỏ trên ngón tay, cô khê kêu lên, con dao này thật là sắc quá, cứa sâu vào thịt của cô.

“Lễ nhập tộc bắt đầu!!”

Lão bà đồng dục, Mẫn mẫn cười khỏ cầm lấy chén máu của Tư Vũ, vòng tay qua hần, nhắm mắt uống một mạch, mùi máu tanh xộc lên xúi cô.

Mẫn mẫn khụy xuống, cô run rẩy, người cô bắt đầu đau nhức, Tư Vũ nhìn cô với thái độ rất bình thường, thật là, chẳng lẽ cô sắp biến thành ma cà rồng thật ư????

Mẫn mẫn cảm thấy đau mắt, cô nhức cả hàm răng, bất giác Mẫn mẫn đưa tay sờ lên mặt, ôi, chiếc răng nanh từ đâu chui ra thế này???? Không phải cả khuôn mặt cô sẽ biến dạng đó chứ???

“Tư Vũ...” Mẫn mẫn meo máo gọi tên hần “Khuôn mặt tôi có bị biến đổi không????”

“Đứng lên đi, mọc răng nanh là đã kết thúc biến đổi rồi!!” Tư Vũ “ân cần” cúi xuống, kéo Mẫn mẫn đứng dậy.

“Cô chỉ có răng nanh, có thể uống máu người khác, nhưng không được uống máu đàn ông, cô sẽ khỏe hơn, và có thể chạy nhanh hơn hổ, bắt cao!”

“Tại sao tôi không được uống máu đàn ông??” Mẫn mẫn ngây thơ hỏi.

“Vì tôi không cho phép!!” Tư Vũ lườm Mẫn mẫn, cô ngây thơ thật hay giả nai vậy???

“Giờ thì bắt đầu sự gắn kết!!Chấp nhận quyền lực của Mạc gia!”

Lão bà đó lại lên tiếng, sao lảm thủ tục vậy cơ chứ?? Trở thành ma cà rồng? Cô có sai không??

Mẫn mẫn bị Tư Vũ bế bổng lên người, tiến về phía hồ nước.

“Anh làm gì vậy??” Mẫn mẫn giãy nẩy, không chịu yên, Tư Vũ vẫn lạnh lùng, rồi...

“Tùm...”

“Ừng ừng ọc ọc ọc”

Tư Vũ ném cô xuống hồ, Mẫn mẫn không biết bơi, tên kia định giết cô hay sao???????????????

Liền ngay sau đó, Tư Vũ cởi áo khoác, rồi nhảy xuống.....Tư Vũ cầm lấy tay Mẫn mẫn, kéo cô vào và.....

13. Chương 13

“Tư...hừ hừ...Vũ...hừ, có thể, cho....ha ha ha hất xì.....Hức, cho lửa to lên được không?”

Mẫn mẫn run cầm cầm, ôm chặt cái áo khoác Tư Vân đưa cho ngồi cạnh đồng lửa mà Tư Vũ vừa đốt lên. Sau màn nhập tộc, Mẫn mẫn cảm thấy có chút khác thường trong cơ thể, tuy rằng lúc ngã xuống dưới nước cô không biết bơi, nhưng hoàn toàn có thể thở được. Điều kì lạ này là sao? Tư Vân đối xử với cô cũng khác, tuy ánh mắt đỏ hoe kia vẫn nhìn cô không mấy thiện cảm, nhưng chí ít cũng đối xử dễ chịu hơn. Đúng là 1 người đa tính cách mà.

“Cô thật là, cô chắc chắn là con ma cà rồng yếu nhất dòng tộc! Lửa to thế này đủ thiêu chín 1 con heo sữa rồi đấy!!”

“Aiggggg, tự dưng anh nói đến heo sữa làm tôi đói muốn chết!!”

Mẫn mẫn xoa xoa bụng, cô đói thật, tối còn chưa kịp ăn uống gì đã bị tên Tư Vũ bá đạo kia đè cổ ra đi dạ hội, rồi uống 1 chén máu tanh, nhảy tùm xuống tắm miễn phí ở dưới hồ, thật là....!

“Mà Tư Vũ này, liệu anh có thể....?” Mẫn mẫn gợi chuyện, cô muốn hỏi Tư Vũ 1 số điều thắc mắc...

“Cứ nói!”

“ 2 người trước.....”

“1 người đã chết 1 người còn sống! Cô muốn hỏi ai?”

Tư Vũ không hề ngạc nhiên với điều Mẫn mẫn muốn hỏi, chắc hẳn cũng muốn nói với cô, Mẫn mẫn gật đầu cái rụp, xích lại ngồi gần Tư Vũ, chăm chú lắng nghe....

“Đó là người yêu đầu tiên của tôi, tôi ấy rất đẹp, mái tóc xõa dài thẳng mượt, chỉ cần chạm vào là muốn vuốt ve cả ngày, đôi mắt cô ấy đẹp tựa như viên pha lê, đó là 1 cô gái nhìn bề ngoài rất yếu đuối, nhưng thật sự rất kiên cường!”

Tư Vũ mắt sáng rực, khuôn mặt hẳn ta hạnh phúc nói về người con gái đó. Mẫn mẫn quan sát biểu cảm của Tư Vũ, có đôi phần cảm thấy tủi thân, dù gì hẳn cũng là chồng cô, chí ít ngồi trước mặt vợ mình mà nghĩ đến người con gái khác lại hạnh phúc đến vậy. Mẫn mẫn cúi đầu xuống, cô cảm thấy như mình vừa đánh mất gì đó!

“Tại sao anh lại giết cô ấy?”

Mẫn mẫn giọng buồn buồn hỏi, Tư Vũ nghĩ cô buồn vì người con gái trước đây của hẳn, nên tiếp tục kể tiếp, không để ý đến Mẫn mẫn.

“ Tôi hỏi cô ấy, nếu tôi thật sự là người không như cô ấy mong muốn hay tưởng tượng, tôi là 1 người tồi tệ, tồi tệ hơn cả kẻ sát nhân, cô ấy có yêu tôi không, và cô ấy nói rằng yêu tôi dù tôi là ai!. Tôi ngây thơ tin vào lời nói đó, đưa cô ấy đến lễ nhập tộc. Vừa biết rằng tôi là ma cà rồng, cô ấy đã như muốn rời khỏi tôi ngay lập tức, nhưng vì đảm bảo tính mạng,cô ấy đã ở lại. Khi chuẩn bị nhập tộc, Vân nhi cũng đứng lên nhắc nhở cô ấy, nói về nhập tộc, và không ngần ngại, cô ấy đã rời bỏ tôi!”

Tư Vũ ngáp ngừng, Mẫn mẫn tuy có tủi thân, nhưng cũng muốn nghe nói tiếp chuyện, nên đưa mắt nhìn Tư Vũ.

“Hôm sau tôi đến tìm cô ấy để giải thích, thì thấy cô ấy đang tay trong tay theo người khác. Tôi uất hận vì 1 con người tầm thường kia dám từ bỏ tôi, tôi đã hút máu cô ấy cho đến chết, tôi không có được cô ấy, không ai có thể có được cô ấy!”

Mẫn mẫn giật mình, thật sự vừa nãy cô đã có chút suy nghĩ thoáng qua là sẽ chăm sóc ông chồng ma cà rồng của mình để chữa lành vết thương đó cho hẳn, nhưng thật sự tình cảm hẳn dành cho người con gái kia quá sâu đậm, liệu cô có đủ tư cách???

“Vậy còn người thứ 2?”

“Đó chính là Lâm Sương, người gây sự với cô sáng nay! Sau khi giết cô ấy, Lâm Sương vô tình phát hiện ra tôi là ma cà rồng, nhưng không như cô ấy, Lâm Sương lại an ủi tôi, đề nghị chăm sóc tôi. Và lần thứ 2 tôi đặt niềm tin vào 1 con người, dù là người tôi không có tình cảm, tôi cảm kích vì sự quan tâm của Lâm Sương. Khi đến buổi lễ nhập tộc, Lâm Sương cũng không khác gì người con gái ấy, nhưng tôi không giết Lâm Sương, làm thế nào là quyết định của cô ta!”

“Ừm”!!

Mẫn mẫn gật đầu rồi cúi xuống cầm thanh củi cho vào đồng lửa, chuyện gì đây? Sao cô lại thấy buồn khi hần nhắc đến người con gái khác cơ chứ? Lúc hần cầm tay cô dưới nước, cô cảm thấy tim mình đập loạn xạ, lúc hần chạm môi cô, cô cảm thấy cơ thể như có luồng điện chạy qua.

Không, không phải!!!

Mẫn mẫn kiên quyết cố gắng phủ nhận tình cảm, cô không thể thích Tư Vũ được.

Vì sao? Vì sao ư?

Chỉ là lần đầu tiên cô gặp 1 người cao ngạo hơn cô, lần đầu tiên cô gặp 1 người mà vốn dĩ trước nay hàng tỉ người trên thế giới tưởng là truyền thuyết, vốn dĩ cô lần đầu tiên bị hần bá đạo bức ép rồi xoay 360 độ quan tâm cô nên cô ảo giác về tình cảm dành cho hần thôi.

Đúng, đúng! Chỉ là ảo giác, 1 thời gian rồi xa hần, thì sẽ ổn định lại thôi.

Mẫn mẫn đứng dậy, để áo khoác của Tư Vân vừa đưa xuống, lạnh lùng hỏi Tư Vũ:

“Sau khi tuần này đi du lịch theo ý muốn lão bà của anh, tôi có thể về nhà mình được chứ!”

“Tùy cô!”

Tư Vũ lạnh lùng nhìn vào đồng lửa, Mẫn mẫn quay gót bước đi.

Lúc này nghe giọng nói lạnh lùng của Mẫn mẫn, rồi nghe thấy ý định về nhà, Tư Vũ có cảm giác như thứ gì đó rất đặc biệt sắp rời xa hần.

Khi cầm tay Mẫn mẫn, trái tim Tư Vũ đã run rẩy, hần hết sức nhẹ nhàng kéo tay cô về phía hần khi ở dưới nước, khi đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô, hần cảm thấy như trống ngực đập thành thịch, như chuông nhà thờ reo vang.

14. Chương 14

Mẫn mẫn mệt mỏi mở cửa phòng, Tư Vũ đi theo sau cô, vừa này trên đường đi về cô gật gà gật gù, buồn ngủ sắp chết rồi. Vừa nhìn thấy cái giường, cô vội đánh người xuống:

“Haizzz, cái giường yêu quý, tuy chúng ta mới biết nhau được 3 ngày, nhưng mà mày biết không, tao vừa nhớ mày đến chết đi đây!!”

Tư Vũ nhìn thấy bộ dạng của Mẫn mẫn, bất giác bật cười, nhưng hần vẫn cố lạnh lùng, nhìn Mẫn mẫn:

“Cô không đi tắm hay sao?”

“Anh còn có mặt ở đây thật sự tôi không dám thay quần áo chứ chưa nói gì đi tắm ý!” (Mẫn tỷ không định tắm thật sao?)

“Vậy tùy cô!”

Tư Vũ mở tủ quần áo, cởi áo ra:

“AAAAAAAa, anh làm trò gì vậy???”

Mẫn mẫn chui vào chăn, hét ầm lên, cô chưa nhìn thấy gì, chưa nhìn thấy gì!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Cô chưa nhìn thấy bao giờ à mà tỏ vẻ ghê rợn đến vậy!”

“Chưa, tôi chưa từng, anh mau mặc áo vào đi, đến Phục Luân còn không dám đối xử bất lịch sự với tôi như anh!!!”

Mẫn mẫn vẫn thét lên vô vọng, Tư Vũ vừa mặc quần áo xong, nghe Mẫn mẫn nhắc đến Phục Luân, trong lòng vô cùng cảm thấy không thoải mái, hần trèo lên giường, giật lấy chăn của Mẫn mẫn:

“Cô đừng có nhắc đến tên Phục Luân trước mặt tôi!!”

“Tại sao, tại sao chứ!!!”

Mẫn mẫn bỏ chăn đang trùm kín đầu ra, tức giận hỏi Tư Vũ, nhưng lại phát hiện ra, hần đang nằm ngay cạnh cô, và....ngay trên 1 chiếc giường!!?!!????!

“Tênnnnnnnnnnnn kiaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Mau tránh raaaaaaaaaaaaaaaaa!!”

Mẫn mẫn hét lên 1 lần nữa (may là phòng cách âm chứ không Mẫn tử thành mặt mo rồi =))~). Tư Vũ héch mặt lên ngang bướng nhìn cô, Mẫn mẫn ngạo khí vụt lên ngất trời, lửa giận phùng phùng co chân lên và cho Tư Vũ ngay 1 đập đả xuống giường.....(trời ơi Mẫn tử....=.)

“Cô làm gì vậy?????” Tư Vũ ngã lặn xuống dưới, đập đầu vào sàn, hần ta tức giận đứng dậy, gầm lên, Mẫn mẫn vẫn ương bướng, ngang ngạnh nhìn hần, rồi chỉ vào ghế sofa.

“Anh ngủ ở kia đi! Mai đi du lịch rồi thuê 2 phòng, giờ anh chịu khó nằm tạm đi!”

“Tại sao cơ chứ! Cô mới là người chiếm phòng của tôi mà!!!”

“Nhưng tôi không quen ngủ ở sofa”

“Vậy tôi quen chắc! Mặc kệ cô!”

Tư Vũ bướng bỉnh trèo lên, giật lại chăn của Mẫn mẫn, cuộn tròn lại.

“Được, xem ai gan hơn ai!!!”

Mẫn mẫn cúi kính rồi cầm lấy đầu chăn, cô giật mạnh về phía mình, vì đã là ma cà rồng, nên cô cũng không mấy vất vả để giành giật với Tư Vũ.

Và bây giờ, 1 cảnh rất bất đắc dĩ xảy ra, Mẫn mẫn và Tư Vũ, mỗi người cầm 1 đầu chăn giằng co, không ai chịu nhường ai...

“Hừ, Cô giỏi lắm, cô không sợ tôi hút máu cô sao???”

“Không, tôi cũng là ma cà rồng rồi đó!!!”

“Cô mau bỏ ra!!”

“Anh bỏ ra đi!”

“R ẹ tttttttttttttttttttttttttttttttttttt”

1 tiếng rách xé ngang tầm chăn, do mất thăng bằng, Mẫn mẫn và Tư Vũ ngã xuống 2 bên cạnh giường (Haha =))~)

Mẫn mẫn vội ngồi dậy, trèo lên giường, giang rộng tay chân ra che hết giường, Tư Vũ có chậm hơn 1 chút, bất lực nhìn Mẫn mẫn:

“Tạm nhường cho cô, dù gì tôi cũng không chấp nữ nhi!”

Và thế là Tư Vũ của chúng ta đành ngậm ngùi ôm gối và 1 nửa mảnh chăn rách ra ghế sofa ngủ (trùi ui sao cảnh này thấy tội nghiệp Vũ ca quá vậy!!)

15. Chương 15

Sáng hôm sau, Mẫn mẫn ngáp ngủ đi vào trong phòng vệ sinh, tên Tư Vũ chết tiệt kia làm chặn rách, khiến cô đắp chăn không thoải mái.

“Anh đứng dịch ra cho tôi đánh răng!”

“Cô đợi đi!”

“Không, sắp muộn rồi, lão bà của anh đã dặn tôi không được làm trễ chuyến đi, nếu không sẽ hút máu tôi. Đến anh còn sợ lão bà của anh, tôi không dám đắc tội.”

....

“ Woa!!!!!! Biển, thật là đẹp quá!!”

Sau 6 tiếng ngồi máy bay, vừa đưa đồ đạc cho người cất đi, Mẫn mẫn đã kéo Tư Vũ chạy ra bãi biển trước nhà, Tư Vũ cũng rất thoải mái khi thấy biển, nhưng hấn mang theo máy ảnh trên người, nên không thể chạy nhanh như tiểu quỷ ma cà rồng Mẫn mẫn kia được.

Mẫn mẫn mặc 1 chiếc váy màu trắng rất tinh khiết, còn Tư Vũ kia chẳng thèm để ý đến cô, mặc cô nô đùa dưới nước, mỉm cười đi theo sau Mẫn mẫn, đáng vẻ đáng yêu kia thật lòng Tư Vũ chỉ muốn ôm cô vào, không hiểu làm sao nữa

~Mẫn mẫn chạy nhảy như 1 đứa trẻ con, chạy lung tung làm Tư Vũ có chút không đồng ý:

“Này, Mẫn mẫn, cô mà còn chạy nhảy vậy, rất dễ ngã đó!”

“Chẳng phải anh đi đằng sau tôi sao! Anh là ma cà rồng mà, chắc chắn sẽ đỡ được tôi!!”

Mẫn mẫn vui vẻ mỉm cười, Tư Vũ có chút ngạc nhiên, thật là hồn nhiên, nói vậy chẳng phải Mẫn mẫn đang gián tiếp nói rằng “Có anh bên cạnh tôi nên tôi không phải lo lắng sao??” Thật là 1 tiểu ma cà rồng nghịch ngợm mà!

“Hãy....ya!!!”

Mẫn mẫn nhảy lên 1 bờ cát hơi nhô phía trước, nhưng do cát lún nên Mẫn mẫn có mất thăng bằng:

“AAAAAAAAAAAA!!!!!!”

Như thường lệ, Mẫn mẫn hét lên trước khi sự việc xấu mà cô suy nghĩ sẽ đến với mình, nhưng Tư Vũ thấy Mẫn mẫn như vậy, bèn vội đến đỡ lấy cô....

Khoảng cách quá gần khiến Mẫn mẫn đỏ mặt lên. Cô lúng túng cúi đầu xuống, Tư Vũ cũng ngại, tim 2 người đập thình thịch như trống dồn, Tư Vũ buông cô ra, chỉnh lại áo, lạnh lùng nói:

“Lần sau cẩn thận vào!”

Mẫn mẫn cúi đầu, gạt ngoan ngoãn rồi đi theo Tư Vũ, hấn ta về khách sạn, cô cũng phải về, vừa ngồi máy bay, cô cần phải tắm rửa thật thoải mái rồi mới chơi được.

Tư Vũ tiến vào phòng lễ tân, Mẫn mẫn cũng đi cùng, cô cần phải lấy chìa khóa phòng. Những người trong khách sạn đều nhìn Mẫn mẫn và Tư Vũ, có lẽ bọn họ quá đặc biệt, nhất là Tư Vũ với cơ bắp nổi lên hấn sau lớp áo phông kia khiến mấy người đẹp bikini trong khách sạn dán mắt vào nhìn.

“Cái gì??? Tôi đã bảo đặt 2 phòng mà, giờ lại nói không có phòng là sao?”

Tư Vũ hét lên khiến Mẫn mẫn chuyển hướng từ mấy người đẹp bikini đang ngắm hấn về hướng Tư Vũ, vừa nghe thấy không có 2 phòng đã đặt, cô giật mình ngạc nhiên, xông vô vấp đến phòng lễ tân:

“Cái gì? Cô nói cái gì? Tại sao lại không có 2 phòng!”

“Xin lỗi cậu chủ, cô chủ Mạc, bà chủ Lâm Thu đã dặn 2 người là vợ chồng mới cưới, nên đã đặt sẵn 1 phòng đặc biệt rồi, còn các phòng còn lại của khách sạn đều đã có người. Mong quý khách thông cảm, vì là mùa du lịch nên....”

“Thôi thôi cô không cần nói nữa, đi thuê khách sạn khác!!”

Tư Vũ cáu giận bỏ đi, nhưng cô lễ tân kia vội đáo để nói theo :

“Dù có đi 10 khách sạn thì cũng vậy thôi ạ!”

“Khốn kiếp!! Chẳng lẽ 1 tuần này mình phải ngủ ghé sô fa ư??” Tư Vũ làu bàu, rồi giật lấy chìa khóa từ tay lễ tân, Mẫn mẫn cũng vội chạy theo Tư Vũ, 2 người họ đi để lại đằng sau bao nhiêu tiếng cười khúc khích và nụ cười khinh bỉ, căm tức của ai đó ở đằng xa. (là ai ??? Chính là người sẽ khiến Mẫn tủi và Vũ ca nhận ra rằng họ iu nhau đấy!!! Hehe

16. Chương 16

“Tư Vũ, chúng ta đi mua sắm đi!!”

“Cô đi 1 mình đi, tôi sẽ ra biển chụp ảnh!”

Tư Vũ thay phim áy ảnh, mặc kệ Mẫn mẫn dãi giọng năn nỉ. Trước giờ Mẫn mẫn vốn là toàn đi mua sắm 1 mình, vì cô bạn thân nhất của cô, Phiên Băng cũng thích chụp ảnh giống Tư Vũ. Mẫn mẫn hậm hực bước ra ngoài

“Rầm!!!”

Mẫn mẫn đóng mạnh cửa làm Tư Vũ trong phòng giật mình, Tư Vũ mỉm cười lắc đầu vì cái tính trẻ con của Mẫn mẫn, nữ tử này, làm hấn quả thật đau đầu.

Cửa hàng trang sức ở đây quả thật quá thu hút Mẫn mẫn, cô thích thú xem rồi ngắm, định mua tặng mọi người khi trở về, Mẫn mẫn nhìn thấy 1 cặp nhẫn, cô rất ưng ý.

“Cô lấy cho tôi xem đôi nhẫn kia!!”

Mẫn mẫn chỉ vào đôi nhẫn đó, cô nhân viên vừa đưa chiếc nhẫn ra khỏi tủ kính thì 1 đôi trai gái vừa đi tới, người con gái đó thích thú nhìn đôi nhẫn của Mẫn mẫn vừa chọn để xem:

“Anh à, cặp nhẫn này đẹp quá, chúng ta lấy 1 cặp như cặp này nhé!”

“Xin lỗi, đây là cặp nhẫn chỉ làm một đôi duy nhất, khách hàng đây đã chọn rồi!”

Cô nhân viên vui vẻ giải thích, cô gái kia có vẻ tiếc nuối, Mẫn mẫn rất thích cặp nhẫn đó, 1 con người như cô tuyệt nhiên không nhường những gì cô muốn cho ai khác.

“Xin lỗi, cô có thể nhường chúng tôi cặp nhẫn này được không? Tôi muốn mua tặng cô ấy nhân ngày kỉ niệm 999 ngày yêu nhau và cầu hôn vào ngày thứ 1000.”

Chàng trai kia từ tốn quay sang thương lượng với Mẫn mẫn, vừa nghe thấy chàng trai đó nói, mọi người đi qua nghe được có vẻ trầm trồ, cặp tình nhân này thật lãng mạn, chẳng như cô.

Mẫn mẫn làm vợ Tư Vũ, trên lí thuyết thì ngay cả 1 chiếc nhẫn làm tin như người ta đính hôn còn không có, 1 chiếc nhẫn chỉ mang tính chất minh họa, vậy mà cả Mạc gia không ai đưa cho cô. Mẫn mẫn thấy tủi thân, dù gì cô cũng rất thích Tư Vũ, cô đã cảm nhận được tình cảm mình dành cho Tư Vũ rồi.

“Cô thanh toán cho tôi!!”

Mẫn mẫn đưa thẻ cho cô nhân viên thanh toán tiền nhẫn, đôi nam nữ kia vội vàng quay đi, cô gái kia thì cứ ngoảnh đầu lại tiếc nuối.

“Anh chị đi đâu vậy?”

Mẫn mẫn vừa nhận lại thẻ và cầm hộp nhẫn trên tay đã hỏi 2 người kia, 2 người đó quay lại ngạc nhiên nhìn Mẫn mẫn:

“Chẳng phải cô đã mua rồi sao?!?”

Cô gái đó thắc mắc.

“Tôi mua, nhưng là để tặng 2 người, 2 người thật hạnh phúc!”

Mẫn mẫn đưa hộp nhẫn đó đặt lên tay cô gái, cô gái và chàng trai đó ngạc nhiên hết sức, chàng trai vội vàng lấy ví ra:

“Để tôi trả cô tiền!!”

“Không sao, tôi tặng, đã là tặng thì sẽ không lấy tiền!”

Mẫn mẫn mỉm cười, nụ cười có chút buồn bã.

Tư Vũ sau khi chuẩn bị thì tiến ra biển, cảnh biển ở đây đẹp khiến 1 con ma cà rồng như hấn hứng thú, hấn bấm máy lia lịa.

“Tư Vũ!!”

Tiếng gọi từ đằng sau nghe rất quen thuộc, Tư Vũ quay lại, vừa thấy người đó, Tư Vũ đã cau mặt.

“Lâm Sương, sao cô lại ở đây!!”

“Em đi cùng bạn đến biệt thự nhà nó ở đây, thật trùng hợp anh Vũ!”

“Đừng gọi tôi là Vũ, gọi tôi là Tư Vũ hoặc Mạc Vũ!!”

“Chúng ta nói chuyện 1 chút được không? Em có chuyện muốn nói!!”

Lâm Sương thẳng thắn đề nghị, vừa nghe đến chuyện muốn nói, Tư Vũ đã nhướn mày, thật sự Tư Vũ không hề muốn nói chuyện với Lâm Sương....

“Chúng ta ngồi trên bãi biển được không!!”

Lâm Sương vui vẻ đề nghị, Tư Vũ lạnh lùng gật đầu!!!

Mẫn mẫn đi rất nhiều shop mà chỉ chọn được 1 số món đồ ưng ý, Mẫn mẫn đi về khách sạn để rủ Tư Vũ đi ăn cơm tối!!.

“Tư Vũ, tôi về rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi...Tư....”

Mẫn mẫn vừa mở cửa đã đặt túi đồ xuống, chạy quanh phòng tìm Tư Vũ nhưng không có ai. “À, đúng rồi, hấn ta bảo ra biển chụp ảnh!” Mẫn mẫn chợt nhớ ra, cô ra biển tìm Tư Vũ.

Lúc này trời đã xẩm tối, Mẫn mẫn căng mắt lên tìm Tư Vũ, cô đi dọc bãi biển lúc chiều nhưng không thấy.

Mẫn mẫn chạy lung tung, tìm hấn một cả người vậy mà không biết tên này đi chụp ảnh ở đâu nữa không biết!!

“Ủa, người đằng kia trông giống Tư Vũ quá, à không, hình như là anh ta!!”

Mẫn mẫn neho neho mắt nhìn, đúng là Tư Vũ rồi! Nhưng hấn đang ngồi cạnh ai kia, trông quen quá.....A, là Lâm Sương, người đã gây sự với cô.

“Tư Vũ, chuyện lúc trước em biết anh không muốn nhắc đến, nhưng em muốn anh hiểu rằng, khi biết được anh là ma cà rồng, em đã lo sợ nhưng vì yêu anh nên em mới chấp nhận, tuy vậy lúc đó em chưa chuẩn bị sẵn sàng tâm lí cho việc trở thành ma cà rồng nên mới bỏ chạy!”

“Vậy thì sao?” Tư Vũ hờ hững đáp lại Lâm Sương.

“Sau khi bỏ đi, em đã rất hối hận, em đã quá ích kỉ, yêu là nên chấp nhận, vậy mà em lại không chấp nhận anh khiến cho anh bị mất mặt trước ma cà rồng tộc. Sau đó em đã mất ăn mất ngủ, muốn xin lỗi anh nhưng không đủ dũng cảm, em đã đau khổ không thiết làm gì, khi gặp anh trên trường, thái độ của anh đối với em vẫn như cũ làm em có chút thêm muộn phiền, Tư Vũ à, em có thể nhận được cơ hội khác không?”

Lâm Sương e dè hỏi Tư Vũ, khề liếc qua anh, nhưng tình cờ cô ta nhìn thấy Mẫn mẫn. Vốn dĩ Lâm Sương đã biết Tư Vũ kết hôn với Mẫn mẫn nhưng cô ta không thể chấp nhận được, nếu lúc đó không phải tại cô ta bỏ chạy, chẳng phải cô chủ Mạc chính là cô ta hay sao? Lâm Sương quyết định chia rẽ Tư Vũ và Mẫn mẫn.

“Không!!”

“Tại sao cơ chứ!” Lâm Sương vờ ngạc nhiên, hỏi Tư Vũ.

“Cô đã giết 1 người, liệu cô có thể làm người đó sống lại chỉ vì cô ân hận không?”

“Tư Vũ, anh nói vậy không vô lí ư? Lúc đó vốn dĩ anh đâu có thích em!”

“Đúng!! Tôi đã kết hôn rồi!!”

“Thật không?” Lâm Sương vờ hét lên, rồi giả vờ gục mặt xuống, cô ta ghen ngào...

“Tư Vũ, em thật sự yêu anh rất nhiều!”

“Không liên quan đến tôi!”

“Tư Vũ, anh có thể ôm em lần cuối được không? Em sẽ từ bỏ anh, sẽ không làm phiền anh nữa!”

Không làm phiền nữa!?? Tư Vũ rất để ý câu nói này, vì trước đây Lâm Sương thật sự gây cho hắn nhiều phiền hà, Tư Vũ miễn cưỡng quay ra ôm Lâm Sương.

Mẫn mẫn đứng từ xa, thấy Tư Vũ ngồi nói chuyện thân mật với Lâm Sương, 2 người đó lại cùng nhau ngắm mặt trời lặn, rồi Tư Vũ còn chủ động ôm Lâm Sương, trái tim Mẫn mẫn như bị bóp nghẹt, cô suýt ngục xuống, vừa nãy tủi thân về chiếc nhẫn, nay lại nhìn thấy chồng mình, người cô biết trái tim cô đã chọn hắn, thân mật nói chuyện, ôm người đó, thật sự làm cô rất buồn.

Cô khóc, bước đi hờ hững, cô quay đi lang thang khắp tất cả các khu phố 1 mình như người vô hồn.

Tại sao cô lại thích hắn cơ chứ? Tại sao cô lại có thể thích 1 người không hề thích cô, lại là 1 người gây cho cô đau khổ về tinh thần!

Là người khiến cô mỗi lần ngửi thấy mùi máu là cơ thể có 1 cảm giác khó chịu, chỉ muốn hút máu người đó, là người đã khiến cô mỗi lần tức giận răng nanh và đôi mắt lại đỏ lên khiến cô luôn phải kiềm chế bản thân, là người đã khiến trái tim cô đập mạnh, rồi lại quặn lại vì hắn? Là người đã khiến cô có cảm giác ấm áp khi áp mặt lên bờ vai rộng của hắn cơ chứ!

Hắn, hắn làm cô ngại khi khoảng cách quá gần, hắn làm cô cười mỗi lần hắn xoa đầu cô, hắn làm cô nũng nịu khi cô muốn hắn chiều cô, hắn làm cô trở thành 1 loài sinh vật luôn bị xã hội muốn diệt trừ...

Hắn làm cô muốn cầm tay hắn dạo chơi trên biển, hắn làm cô luôn muốn được hắn cõng trên những con đường, hắn làm cô hạnh phúc khi hôn cô, nụ hôn đầu tiên dưới nước lãng mạn, và giờ thì....

Thì sao chứ??? Hắn có biết không? Hắn có hiểu không?

Hay hắn vẫn vô tâm, bá đạo như lần đầu tiên hút máu cô, tát cô 1 cái thật mạnh, và bỏ rơi người vợ chưa từng được đeo chiếc nhẫn cưới để ngồi cạnh người con gái khác, người con gái có lẽ nếu người đó không từ bỏ thì cô không thể gặp hắn.

Không gặp hắn, thì cô sẽ không phải khóc vì 1 người con trai, không gặp hắn, thì cô không phải đau khổ ở nơi xa lạ, không gặp hắn, cô không cảm thấy tuyệt vọng như lúc này!

“Ồ, vẹo của ai lại khóc thế này!!”

“Cô em xinh đẹp quá!!”

“Trông rất quyến rũ, có muốn đi với bọn anh không?”

Do mãi suy nghĩ, Mẫn mẫn đã đi vào 1 ngõ hẻm, cô vẫn khóc. Bất chợt có 1 đám thanh niên tay cầm gậy đi đến chặn đường cô, có lẽ bọn họ vừa đi đánh nhau về nên cô ngửi thấy mùi máu!

“Biến đi, không thì hối hận đấy!”

“Chà, rất có khẩu khí, đại ca đây thích rồi đây!!”

Tên cầm đầu cười khẩy, tiến đến gần cô, tay hấn bẻ bắt máu, đưa tay lên sờ mặt cô nhưng...

Người con gái xinh đẹp đứng trước mặt bọn họ mắt trở nên đỏ rực đến đáng sợ, 1 luồng gió lửa vào hẻm làm mái tóc xõa ra của cô bay lên, chiếc ranh năng trong mồm trắng tinh và nhọn hoắt từ từ nhô ra. Vừa thấy cảnh này, bọn đàn em đằng sau đã vút hết gậy, dao, côn bỏ chạy, Chỉ còn tên cầm đầu đứng gần cô quá, thấy cảnh đó sợ hãi đến mức chân không nhấc nổi để bỏ chạy..

17. Chương 17

Cùng lúc đó, Tư Vũ cũng đã về phòng, vốn là cũng muốn rủ Mẫn mẫn đi ăn nhưng cô chưa về. Bỗng Tư Vũ cảm thấy điều lạ, trước đây do cả 2 đã nhập tộc và uống máu dưới vật tổ Ma cà rồng nên có khả năng cảm nhận được nhau, Tư Vũ cảm thấy Mẫn mẫn đang rất phân nộ, bức xúc và đau khổ đến tột độ, hấn vội vàng chạy ra ngoài tìm Mẫn mẫn.

Mẫn mẫn tóm lấy tên kia, kè môi lên cổ hấn, chiếc răng nanh cọ vào lớp da kia khiến hấn sợ hãi, hấn run cầm cập không nói được gì!!

“Cô tuyệt đối không được uống máu của người đàn ông khác”

“Vì sao?”

“Vì tôi không thích!!”

Nhưng Mẫn mẫn khựng người lại, cô nhớ về lúc uống máu giao bôi, Tư Vũ đã dặn dò cô, nghĩ đến hấn, cô lại đau lòng, Mẫn mẫn thả tên kia ra, cơ thể cô dần dần trở lại bình thường, tên kia thấy Mẫn mẫn bỏ lỏng, lên vội vàng chạy mất hút!!

“Cô thật là, chạy đi đâu vậy cơ chứ!!!!!!”

Tư Vũ vừa tìm được Mẫn mẫn, thấy cô đang ngồi gục trên đất, khóc thút thít, Tư Vũ cúi hấn, hấn gắt lên, nhưng thật ra hấn cảm thấy yên tâm vì cô không sao!

“Tư...vũ à!!”

Mẫn mẫn vẫn không quay đầu lại, miệng nước nở, hấn đau xót chạm nhẹ vào vai cô.

“Cô mới trở thành ma cà rồng, chỉ cần ngửi thấy mùi máu sẽ cảm thấy thèm khát và muốn có ngay lập tức, nhưng dần dần cô sẽ quen thôi, sau này cô sẽ kiềm chế được!! Chúng ta đi về!!”

Tư Vũ kéo Mẫn mẫn đứng dậy, nhưng cô không chịu đứng, cô vẫn khóc, thậm chí còn khóc to hơn:

“Cô không mau đi tí nữa người kia dẫn mọi người đến, chuyện chúng ta là ma cà rồng sẽ bị bại lộ đó, cô thật là....Cô có biết tôi lo cho cô muốn chết không hả????????????”

Hấn quát lên, Mẫn mẫn mỉm cười, nụ cười bất cần:

“Hừ, lo ư???”

Tư Vũ thấy bờ vai Mẫn mẫn run rẩy, hấn không kìm lòng được, ngồi xuống choàng tay qua người cô, Mẫn mẫn kia, làm hấn từ bỏ cả ngạo khí của mình, hấn muốn nói tất cả cho cô nhưng...

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

“Tư Vũ à, tôi đã yêu 1 người thật sự tôi không nên yêu rồi....hức, hức...”

Tư Vũ giật mình, hóa ra Mẫn mẫn kia đau khổ vì người con trai khác ư??? Mẫn mẫn kia khóc vì người khác ư? Không phải hấn ư????????

(AAAa, Mẫn tử và Vũ ca hiểu lầm nghiêm trọng rồi!!!)

Tư Vũ kéo mạnh tay Mẫn mẫn làm cô bất buộc phải đứng dậy, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng như dao cứa của hắn, Mẫn mẫn khóc to hơn:

“Anh...anh có cái gì tốt cơ chứ??? Tôi là 1 Mẫn mẫn xinh đẹp tài giỏi, vậy mà sao vì anh tôi lại trở thành ma cà rồng cơ chứ, để giờ tôi lại đau khổ vì anh như vậy??? Tư Vũ, anh thật ác, Mẫn mẫn tôi yêu lắm người thật rồi!!!”

Mẫn mẫn nức nở, cô gục vào ngực Tư Vũ, đau khổ, nấc lên từng tiếng khóc 1 cách vô vọng, rồi Mẫn mẫn ngất đi!!

“Cô thật ngốc, ma cà rồng không được khóc nhiều đâu cô biết không? Nếu vậy sẽ khiến cô bất tỉnh đấy!!”

Tư Vũ dịu lòng lại, vừa nghe chính miệng Mẫn mẫn nói ra tình cảm của cô, hắn đã rất vui, hắn bế cô lên, đưa cô trở về khách sạn. Tư Vũ biểu cảm rất tốt, vậy là tình cảm của hắn đã có đáp án, dĩ nhiên bảo bối Mẫn mẫn kia, hắn rất trân trọng....

Mẫn mẫn thiếp đi 2 ngày liền, trong 2 ngày đó Tư Vũ vẫn ân cần bên cạnh chăm sóc cô.

Ánh nắng trong phòng làm cô tỉnh giấc, Mẫn mẫn nhìn xung quanh, có vẻ cô đã ngủ rất lâu rồi, vì khi mở mắt, mắt cô đã không sưng lên vì khóc. Không có Tư Vũ ở đây, đúng rồi, chắc hắn đang đến tìm cô nàng Lâm Sương của hắn. Mẫn mẫn, mày thật ngốc, hắn đã làm mày đau như vậy, sao vẫn nghĩ về hắn cơ chứ!

Mẫn mẫn tiến đến cửa sổ trong phòng, nhìn ra ngoài, tự trách bản thân....

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

“Cô làm gì vậy? Vừa dậy đã chạy lung tung rồi sao?”

Tư Vũ tiến đến gần Mẫn mẫn, cô giật mình ngược lên nhìn Tư Vũ, ánh mắt

Tư Vũ nhìn cô có vẻ ấm áp hơn trước. Thấy khóe mắt Mẫn mẫn ngân ngấn nước, hơi đỏ, Tư Vũ mỉm cười đưa tay lên mặt cô, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô:

“Mẫn mẫn ngốc, tôi không đi đâu nữa đâu, tôi sẽ không ở cạnh cô. Mẫn mẫn thường ngày không sợ ai đâu rồi? Sao lại khóc thế này cơ chứ!”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, tròn xoe mắt nhìn Tư Vũ, nhưng chưa kịp phản ứng tiếp, Tư Vũ đã đặt lên môi cô 1 nụ hôn, như là lời giải cho tất cả mọi câu thắc mắc của cô....

Những ngày còn lại, 2 vợ chồng ma cà rồng đó bên nhau thật hạnh phúc, tuy rằng không ai nói thẳng ra tình cảm của mình, nhưng họ hiểu rằng họ là của nhau. Nhưng liệu hạnh phúc đó có được bao lâu, khi sóng gió thật sự sẽ nổi lên khiến họ phải buộc rời xa nhau.

18. Chương 18

3 tháng sau chuyến đi nghỉ tuần trang mật về, Mẫn mẫn và Tư Vũ thân thiết với nhau hơn, tuy rằng cả 2 không ai nói rằng họ thích nhau, nhưng họ hiểu rằng 2 người là của nhau :x

“Anh, Vân nhi sẽ đính hôn vào ngày mai, có gì tặng Vân nhi chưa?”

Tư Vũ và Mẫn mẫn đang ngồi chơi điện tử trong phòng thì Tư Vân đi vào lẳng lặng thông báo, Mẫn mẫn ngạc nhiên, quay ra nhìn Tư Vân:

“Vân vân, em đính hôn sao?”

“Không cần chị quan tâm!!!!!!”

Vân vân lạnh lùng phán 1 câu làm Mẫn mẫn hơi cụt hứng....

“Oh yeahhhhhhhh, Mẫn mẫn, tôi thắng rồi!!!!”

Do mãi quay ra nói chuyện với Vân vân, Mẫn mẫn không để ý đến Tư Vũ, trời ạ, tên này tranh thủ quá....

“Không được, ván này không tính, Tư Vũ, anh ăn gian!!”

“Ai bảo cô không nhìn cơ chứ!! Haha, Vân nhi, e thích gì để anh mua!”

“Anh, từ khi đi hưởng tuần trăng mật về, anh với cô ta suốt ngày đi cùng nhau, ở nhà thì cãi nhau, rồi chơi điện tử, đi chụp ảnh với nhau, từ khi nào anh quan tâm em vậy cơ chứ????”

Vân vân tức giận gào lên rồi bỏ ra ngoài, con bé cáu cũng đúng, trước giờ chưa có Mẫn mẫn, Tư Vũ rất quan tâm Vân vân. Haizzzz....

“Tư Vũ, chúng ta làm gì bây giờ???”

“Khỏi cần, trong vòng 5 giây nữa con bé sẽ bay sang đây ôm lấy tôi cho xem!”

“Tại sao???”

Mẫn mẫn nhìn Tư Vũ khó hiểu, Tư Vũ vẫn mỉm cười, ngồi đếm:

“5....4....3....”

“Cạch!!!”

Tiếng cửa phòng mở, là Vân vân, con bé cầm 1 quyển sách trên tay, rạng rỡ vui mừng, xông đến ôm chầm lấy Tư Vũ:

“Chỉ có anh là hiểu em thôi, rất cảm ơn quà đính hôn của anh!!”

Mẫn mẫn tròn xoe mắt ngạc nhiên, còn Tư Vũ quay ra nháy mắt với cô...

“Thế là thế nào???”

“Chị đúng là không biết gì!! Đây chính là quyển nhật kí bản gốc ghi chép những tiên đoán của nhà tiên tri Vagan, rất quý đó, do 1 nhà tín ngưỡng người Pháp, mà thôi nói với chị chị cũng không hiểu đâu!!!!!!”

Đúng là người lập dị mà, suốt ngày tiên tri, mà Tư Vân là 1 trong những con ma cà rồng rất đặc biệt, có khả năng dự báo chuyện tốt và xấu, điều này làm Mẫn mẫn tuy bị Tư Vân không ưa nhưng cũng rất nể cô.

Ngày hôm sau, Tư Vũ cùng Mẫn mẫn đã có mặt tại 1 nhà hàng 5 sao thuộc công ty của tập đoàn nhà Mẫn mẫn vì Tư Vân rất thích phong thủy ở đây (híc híc)

.

Theo Tư Vũ đã nói, con gái trong tộc ma cà rồng có thể lấy chồng và giữ bí mật về thân phận. Người đính hôn với Tư Vân là Triệu Hoàng, kém cô và Tư Vũ 2 tuổi, bằng tuổi Tư Vân, là con trai của 1 công ty thực phẩm khá lớn ở Đài Bắc. Triệu Hoàng có 1 người anh bằng tuổi Tư Vũ và Mẫn mẫn, tên là Triệu Tần, người đó nghe nói rất giỏi trong kinh doanh.

“Xin chào, cô có phải là Dương tiểu thư!”

Tư Vũ bị Tư Vân kéo đến nói chuyện trong phòng chuẩn bị đính hôn nên Mẫn mẫn đứng cùng ông bà Mạc tiếp khách. Cùng lúc đó, anh trai của Triệu Hoàng, Triệu Tần tiến đến chỗ Mẫn mẫn.

Vì lúc trước do thời gian quá gấp, Mẫn mẫn và Tư Vũ đính hôn chưa thông báo với giới báo chí, nên ông Dương muốn giữ kín, vì không muốn giới làm ăn nói rằng vì muốn công ty khỏi phá sản đã gả con gái đi (đúng vậy mà =.=), nên Mẫn mẫn và ông bà Mạc cũng giữ bí mật, tuy vậy Tư Vũ vẫn chưa biết!.

“Vâng, hẳn là cậu chủ Triệu Tần phải không?”

“Aiggg, tiểu thư Dương, cô cứ gọi tôi là Triệu Tần cũng được rồi, không cần khách sáo vậy đâu!”

“Vây anh cũng đừng khách sáo với tôi, gọi tôi là Mẫn mẫn là được rồi!”

Triệu Tần thoáng chút ngạc nhiên, cách nói chuyện duyên dáng của Mẫn mẫn kia khác hẳn với vẻ lạnh lùng của cô, thật là đặc biệt.

“Xin chúc mừng Triệu gia, anh có thể nhắn tới Triệu Hoàng là tôi có lời chúc mừng cậu ấy!”

“Cô biết Triệu Hoàng nhà tôi??”

Triệu Tần ngạc nhiên....

“Dĩ nhiên, nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay mà, tôi biết là điều đương nhiên!”

Mẫn mẫn cười xòa, giải thích cho Triệu Tần, Triệu Tần mỉm cười, gật đầu, đúng lúc đó Tư Vũ từ chỗ Tư Vân đi ra, thấy Mẫn mẫn đang nói chuyện vui vẻ với người đàn ông khác, trong lòng sinh bực tức, hần tiến đến giật mạnh lấy tay của Mẫn mẫn:

“Aizaaa, đau, anh làm trò gì vậy Tư Vũ??”

“Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, cô còn không mau vào nói chuyện với Tư Vân, dù gì cũng là người từng trải, phải trấn an con bé chứ!”

“Mọi chuyện từ từ rồi nói, bỏ tay ra đã, đau quá!!”

Mẫn mẫn khê kêu lên, Tư Vũ vẫn không chịu bỏ tay ra, hần ta tức giận nhìn tên con trai mà Mẫn mẫn vừa nói chuyện. Triệu Tần không phải là vừa, anh ta đi ra giữa Tư Vũ và Mẫn mẫn, gỡ tay Tư Vũ ra:

“Anh không có quyền đối xử với Dương tiểu thư như vậy, với những thiếu nữ, chúng ta phải trân trọng!”

Tư Vũ lườm Triệu Tần, ánh mắt đó như có gai, làm Triệu Tần nổi da gà, nhưng anh ta vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Tư Vũ không chịu được nổi nữa, kéo Mẫn mẫn về phía mình:

“Cô ta mà là thiếu nữ ư?? À đúng, đó là thiếu nữ tính đó!!”

“Anh....sao anh có thể nói tôi vậy cơ chứ!!!!” Mẫn mẫn vội vàng bắt bình, cáu giận nhìn Tư Vũ, Triệu Tần nghe câu nói của Tư Vũ, suýt mỉm cười:

“Tư Vũ, dù gì thì giữa những bóng đèn LED này, anh ôm ấp 1 thiếu nữ đang cáu giận với mình, trong khi cả 2 không có quan hệ gì, vậy là được ư??”

“Tại sao không? Cô ấy là vợ tôi! Chúng ta mau đi thôi Mẫn mẫn!”

Tư Vũ kéo Mẫn mẫn đi trong sự tức giận, lửa ghen bốc lên ngàn ngụt, Mẫn mẫn đi đằng sau thì khúc khích cười:

“Tư Vũ, vừa nãy anh ghen à??”

“Cái gì???”

Tư Vũ nghe Mẫn mẫn hỏi, vội xấu hổ giả vờ ngạc nhiên hỏi lại, Mẫn mẫn vẫn cười, Tư Vũ không nói chẳng lẽ cô lại không biết cơ chứ!!

“Tôi với Triệu Tần chỉ là nói chuyện xã giao thôi mà, không thân thiết như anh nghĩ đâu!”

“Tôi có bảo gì đâu, chẳng qua tôi nghĩ Tư Vân đang cần cô gấp, nên mới vội như vậy”

“Còn ngại biện à!! Tôi thì đâu có biết gì mà anh nhờ tôi??? Đến có 1 thân phận thật tôi còn chẳng có! Hơn nữa đừng 1 cái tôi chạy sang nhà anh ở, tổ chức hôn lễ không tổ chức đã đi hưởng tuần trăng mật, đến cái nhẫn cũng không có mà đeo!!”

Mẫn mẫn phụng phịu lên án Tư Vũ, Tư Vũ giật mình, giờ hần mới để ý, đúng là hần chưa quan tâm đến cô thật....

“Tôi...” Tư Vũ ấp úng....

“Thôi thôi, tôi không nghe giải thích, buổi lễ bắt đầu rồi, chúng ta mau ra thôi”

Mẫn mẫn mỉm cười, kéo Tư Vũ ra ngoài dự buổi tiệc đính hôn của Tư Vân.

19. Chương 19

Mẫn mẫn vẫn vô tư vỗ tay tạt lớn chúc mừng Tư Vân, không để ý Tư Vũ đang khổ sở vì câu nói khi nãy của cô.

“Đến cái nhẫn cũng không có mà đeo!”

Tư Vũ cảm thấy mình quá vô tâm trong chuyện này, nhưng cũng tại mẹ, tại bà Lâm Thu không nhắc nhở.... (Ta nhớ không phải nha Vũ ca, rõ ràng lúc đó ca bảo không quan tâm còn gì??) (Vũ ca: Đó là lúc đó ta chưa biết Mẫn mẫn)

“Dương tiểu thư, xin tha thứ cho hành động khi nãy của tôi!”

Triệu Tần bước đến, cúi đầu trang trọng trước mặt Mẫn mẫn và Tư Vũ, Tư Vũ khẽ nhăn mặt lại không bằng lòng, còn Mẫn mẫn thì vui vẻ đỡ Triệu tần ngẩng đầu lên:

“Triệu Tần, không phải khách sáo như vậy, chuyện chúng tôi kết hôn không thông báo cho giới báo chí, nên anh không biết là điều đương nhiên!”

“Thì vậy nên anh ta mới phải xin lỗi!” Tư Vũ khoanh tay, cao ngạo nhìn Triệu tần bằng ánh mắt rực lửa, Mẫn mẫn nhéo tay anh 1 cái ra dấu im lặng, còn mình thì cười cười nói nói với Triệu tần.

“Đây là danh thiếp của tôi, khi nào có chuyện gì cần giúp đỡ, tôi sẽ giúp cô!”

“Mạc gia mà phải có chuyện hay sao???” Tư Vũ lời đối lời với Triệu tần làm anh ta cứng họng không nói được gì!

“Tư Vũ, anh ấy gọi tôi là Dương tiểu thư, chứ không phải là cô chủ Mạc, vì vậy anh đừng quan tâm!”

Mẫn mẫn gắt lên, cô thật là xấu hổ với cái tính khí chấp vặt quá trẻ con của Tư Vũ, giờ lại can thiệp vào mối quan hệ của cô.

“Đây là cô nói tôi không cần quan tâm nhé!”

Tư Vũ ngoảnh mặt, lạnh lùng nói rồi bỏ đi, Mẫn mẫn chỉ còn biết cười khổ nhìn theo bóng Tư Vũ. Cô không hiểu tại sao cô lại có thể thích 1 con người khó bảo như hắn cơ chứ!

Sau buổi đính hôn, Tư Vân chuyển sang ở nhà của Triệu Hoàng, cả 2 chuẩn bị đi du học ở Pháp. Vậy cũng tốt, Mẫn mẫn đỡ phải để tâm mấy lời nói lạnh lùng của Tư Vân.

Nhưng giải quyết vấn đề của Tư Vân, còn lại anh của cô ấy, Tư Vũ, hắn quả thật giận dai mà, đã qua chuyện đó gần 2 tháng, mà hắn vẫn tránh mặt cô, lạnh lùng. Ngay bây giờ đây, cô đang ngồi trên lớp, còn tên bá đạo kia thì đang cười cười nói nói với Lâm Sương. Ít khi Mẫn mẫn nhìn thấy hắn cười như vậy, lại cười với người con gái khác, Mẫn mẫn cảm thấy bức bối vô vãn.

“Mẫn nhi, đang nói chuyện mà tâm tư cậu treo đâu vậy?” Phiên băng tát đùa vào mặt cô, quên nói, Phiên băng đã chuyển sang trường Cấp 3 Đài Bắc học cùng Phục Luân và cô, Phục Luân vẫn chưa hết bận tâm chuyện Tư Vũ nói Mẫn mẫn là của hắn, nên ít nhiều thái độ so với Mẫn mẫn càng lạnh nhạt hơn lúc trước....

Aigoooo, chuyện này không nói cho bọn họ, chắc cô sẽ mất 2 người bạn thân mất.

“Luân, Băng, chúng ta ra ngoài, mình có chuyện muốn nói!!”

Mẫn mẫn thở dài, kéo ghế đứng dậy đi ra ngoài, Phiên băng và Phục Luân, cả 2 không hẹn mà quay sang nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy 1 Mẫn mẫn vô tư, trong sáng, yêu đời và nghịch ngợm lại thoải mái, cả hai đi cùng Mẫn mẫn ra khỏi lớp học.

“Tư Vũ, anh nhìn đi đâu vậy???” Lâm Sương hươ hươ tay trước mặt Tư Vũ, Tư Vũ từ nãy đến giờ chỉ giả vờ vui vẻ với Lâm Sương, chứ thật ra là đều quan sát nhất cử nhất động trên khuôn mặt của Mẫn mẫn, thấy cô thoải mái, hắn có chút phiền muộn. Chính cô là người bảo hắn không cần quan tâm “Dương tiểu thư” còn gì???

Cùng lúc đó, tại sân bóng rổ của trường:

“CÁI GÌ???!!!!!!?”

Phục Luân và Phiên Băng hét ầm lên làm Mẫn mẫn vội xông đến bịt mồm cả hai lại, nhưng ánh mắt ngạc nhiên của Phục Luân và Phiên Băng làm cô ngại cúi đầu xuống, 1 chuyện lớn tày trời như vậy mà Mẫn mẫn giấu bọn họ lâu vậy cơ chứ!

“Từ bao giờ vậy Dương Mẫn/ Mẫn Nhi” Phục Luân và Phiên băng gỡ tay Mẫn mẫn ra, tiếp tục đồng thanh hỏi:

“Hi hi, Luân, Băng, 2 cậu cứ đồng thanh nói vậy, xem ra hợp nhau lắm đó!”

Mẫn mẫn giả vờ cười, đánh trống lảng, mặt vẫn cúi gầm xuống, cô đang chờ cơn thịnh nộ của Phục Luân và Phiên Băng:

“Cũng gần 6 tháng rồi!!!”

“Cái gì??? Đã 6 tháng rồi ư???” Luân và Băng hét ầm lên làm Mẫn mẫn ngược mặt, giật mình ra dấu nói khê thôi, Băng băng biết ý, khê thì thâm:

“Mẫn nhi, nói xem, chúng tớ có còn là bạn thân của cậu không? Sao chuyện lớn như vậy cậu không hề kể ình!”

“Thì giờ mình nói rồi mà!”

“Hóa ra chuyện hấn ta nói cậu là của hấn ta, ý là như vậy ư?” Luân khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhếch lên tra hỏi Mẫn mẫn....

“Đúng, đúng là như vậy!!!”

Mẫn mẫn gật đầu lia lịa, cô hít 1 hơi thật sâu, kể lại tất cả mọi chuyện cho Phiên Băng và Phục Luân, và dĩ nhiên, cô không kể chuyện cô và Tư Vũ là ma cà rồng được....

Phục Luân và Băng băng có vẻ rất giận, nghe xong cũng dụ đi 1 chút, Mẫn mẫn kia, quả thật đã biết yêu là gì rồi!

“Cậu thích hấn ta, sao không nói ra?” Phiên băng khuyên nhủ Mẫn mẫn, mẫn mẫn cười khổ, gơ 2 bàn tay trơ của mình ra trước mặt Phiên Băng và Luân...

“Nhấn kết hôn của cậu đâu!” Luân ngạc nhiên hỏi Mẫn mẫn....

“Thì chính vì thế nên mình mới không nói cho hấn ta!”

Nói chuyện, tâm sự với Phiên băng và Phục Luân, mẫn mẫn cảm thấy thật thoải mái.

Trống hết tiết, Mẫn mẫn đứng ngoài cổng trường đợi Tư Vũ (vì cô không nhớ đường về nhà) (Mẫn tỉ thật là, 6 tháng đến cái đường về nhà còn không nhớ!!) (Mẫn tỉ: Tại ta bạn nhớ người :”>~)

“Vũ, anh về nhé! Tối nay 7h qua đón em!”

Lâm Sương vẫn bám chặt tay Tư Vũ, từ từ tiếc nuối buông ra, chạy về hướng Lâm Di, vẫy vẫy Tư Vũ, Mẫn mẫn khó chịu nhìn cảnh đó, chẳng khác gì người yêu vậy....Còn Tư Vũ kia, vừa nhìn thấy Mẫn mẫn đợi mình, đã cao ngạo lạnh lùng nói:

“Về thôi!”

Mẫn mẫn cúi đầu đi theo Tư Vũ, trong lòng cô rất khó chịu vì đã 2 tháng rồi Tư Vũ chẳng thèm nói chuyện với cô, còn không thèm quan tâm cô, vừa nãy Lâm Sương kia còn nói đến chuyện 7h đón cô ta?? 2 người họ định đi đâu cơ chứ!!

“Tư Vũ.....!!” Mẫn mẫn khê lên tiếng, ngập ngừng nói, Tư Vũ đi đằng trước vẫn im lặng....

Tư Vũ vừa nghe Mẫn mẫn gọi tên mình đã bất giác run lên, tim đập thình thịch, đây là lần đầu tiên sau chuyện đó Mẫn mẫn gọi tên hấn với vẻ nhún nhường, không phải cô định xin lỗi hấn đấy chứ! Thật ra Tư Vũ cao ngạo kia rất khổ tâm khi 2 tháng phải lạnh lùng với Mẫn mẫn, còn cô thì thường xuyên nhìn hấn

bằng ánh mắt vô tư đó, làm hấn khó khăn lắm mới cố gắng không nói chuyện với cô, Tư Vũ muốn chính miệng Mẫn mẫn nói lời xin lỗi hấn, và nói rằng cô cần hấn quan tâm, lúc đó cô đã không phải với hấn...

Mẫn mẫn vẫn im lặng làm Tư Vũ sốt ruột, cô đang suy nghĩ xem có nên hỏi Tư Vũ về chuyện hấn hẹn với Lâm Sương làm gì không???

“Chuyện vừa nãy....tôi...tôi nghe Lâm Sương....bảo....bảo anh là....7h....”

Tư Vũ nhướn mày, Mẫn mẫn tò mò chuyện này ư? Vậy là cô để ý đến hấn, và cô đang ghen ư??? Haha, Mẫn mẫn, sao cô không biểu hiện này sớm chứ, để hấn phải khổ sở giả vờ thân mật với Lâm Sương trong 2 tháng qua. Nhưng mà Tư Vũ vẫn cố gắng tỏ vẻ kiêu ngạo, vì đã làm thì làm cho trót mà, hấn muốn chính Mẫn mẫn thừa nhận cô yêu hấn, và cô không thích nhìn hấn đi cùng Lâm Sương (Vũ ca tự kiêu!!)

“Có chuyện gì? Tôi chỉ có chút chuyện với Lâm Sương thôi!” Tư Vũ khéo léo nói khó hiểu, để làm cho Mẫn mẫn tò mò.

Nghe xong câu nói của Tư Vũ, Mẫn mẫn không nói gì nữa. Hấn ta thật là, định làm cô ghen chết hay sao chứ!!

Bỗng Tư Vũ dừng lại, quay đầu tròn mắt nhìn Mẫn mẫn, cô cũng ngạc nhiên nhìn hấn, là....MÙI MÁU!!!

20. Chương 20

Mẫn mẫn ngửi thấy mùi máu ở đâu đó, cơ thể bắt đầu bứt rứt, đôi chân cô bắt đầu chuyển động, đi đến chỗ mùi máu tanh đó, ánh mắt của Mẫn mẫn đã thay đổi, đỏ rực lên, tóc của cô cũng xòa ra, chiếc ranh nanh nhô lên. Vì mới là ma cà rồng nên cô vẫn chưa quen. Tư Vũ vội chạy theo cô, khốn kiếp thật, Mẫn mẫn kia chạy thật nhanh quá.

Tư Vũ khác với Mẫn mẫn, hấn chỉ hút máu 9 tháng 1 lần, 6 tháng trước hấn đã hút máu Mẫn mẫn ngay lần đầu tiên gặp cô nên mùi máu này không thể làm hấn thay đổi...

Trung bình 1 con ma cà rồng chỉ 7 tháng mới “dùng bữa” 1 lần, đa số là đều hơn thời gian đó mới đi hút máu, mà chỉ cần hút 1 lượng máu nhỏ cũng có thể khỏe mạnh lâu dài, nhưng những người máu trộn ma cà rồng, tức là từ con người biến đổi thành ma cà rồng, 7 tháng đầu chỉ cần ngửi máu là đã thấy kích thích, trong 7 tháng ban đầu mà hút máu của ai đó cùng giới, sẽ tự động đứt mạch ma cà rồng mà trở lại thành con người, chính vì vậy ban đầu cảnh cáo cô không được hút máu người đàn ông khác, cũng 1 phần không muốn chuyện này xảy ra. Theo giác quan của mình, Tư Vũ nhận thấy mùi máu này là của phụ nữ. Hấn phải mau tìm Mẫn mẫn, nếu không cô sẽ chết mất!

Mẫn mẫn đi vào trong 1 con hẻm, mùi máu càng ngày càng nặng hơn, cô bứt rứt, cô đang thèm 1 thứ gì đó mà cô rất muốn. Mẫn mẫn đi sâu hơn, cuối cùng cô cũng thấy “con mồi” đang ngồi trong góc hẻm. Đó là 1 cô gái vừa rạch tay mình, ngồi khóc.

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

Thấy mùi máu, Mẫn mẫn đã rất muốn vồ đến cô ta, nhưng những giọt nước mắt nóng hổi của cô ta vừa rơi xuống, ánh mắt đau khổ hướng ra nhìn Mẫn mẫn:

“Ai thế!!”

Cô gái đó ghen ngào lên tiếng 1 cách yếu ớt, Mẫn mẫn trong lòng bứt khó chịu hơn 1 chút, cô tiến đến gần cô gái đó:

“Tôi ngửi thấy mùi máu!”

Bất giác Mẫn mẫn nói ra lí do xuất hiện của mình, nhưng cô gái đó không ngạc nhiên lắm, cô ta mỉm cười:

“Cô là ma cà rồng ư???”

Câu nói đó của cô ta làm Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô ta đã phát hiện ra Mẫn mẫn, bất giác cảm giác bút rút lúc này quay lại giằng xé cô, Mẫn mẫn nhe răng nanh lên ngồi xuống gần cô gái đó, bản thân cô đang đấu tranh, Mẫn mẫn lúc này có tỉnh táo, nhưng không thể ngừng được cảm giác hút máu kia được...

“Cô biết tôi là ma cà rồng??” Mẫn mẫn cảm thấy bàn tay đầy máu của cô ta, hít vào, Mẫn mẫn vẫn đang không chế được bản thân, chưa cắn cô ta.

“Tôi biết, vì tôi cũng đã yêu 1 ma cà rồng!”

Câu nói của cô gái đó làm Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô thả tay cô ta ra, nhìn cô ta với ánh mắt thắc mắc:

“Chắc cô mới biến đổi thành ma cà rồng đúng không? Vì là 1 con ma cà rồng lâu, thì sẽ cường lại được mùi máu!”

“Cô cũng là ma cà rồng ư??” Mẫn mẫn hỏi.

“Không, tôi không phải ma cà rồng!”

“Tại sao cô lại hành hạ bản thân như vậy???”

Cơn khát của Mẫn mẫn đã dịu xuống vì những giọt nước mắt của cô gái ấy, cô ta bất giác cười lớn, cười 1 cách vô vọng...

“Tôi chờ anh ta đến!”

“Anh ta?? Là ai? Chẳng lẽ cô cắt tay mình để dụ ma cà rồng ư?”

“Đúng, anh ta là người yêu tôi, tôi rất yêu anh ta, đối với tôi, anh ta là cuộc sống của tôi, còn đối với anh ta, tôi chỉ là món ăn!”

“Vậy tại sao cô phải làm vậy cơ chứ! Ngược đãi bản thân để đợi 1 tên cũng không coi trọng bản thân cô, cô điên ư???”

Mẫn mẫn gất lên, lúc này cô đã hoàn toàn trở lại bình thường vì máu trên tay cô gái đó cũng dần dần khô, đỡ mùi hơn. Nghe câu chuyện của cô gái lạ đó, không hiểu tại sao cô lại nghĩ đến Tư Vũ, và tức giận với cô gái đó cơ chứ!

“Có lẽ cô cũng đang yêu 1 con ma cà rồng, vì hẳn ta cô đã trở thành ma cà rồng?”

Cô gái đó cười khỏ, quay sang nhìn Mẫn mẫn.

“Có lẽ vậy!!” Mẫn mẫn cúi đầu, cô nhẹ nhàng trả lời, quả thật, đúng là cô đã yêu Tư Vũ rồi!

“Tôi khuyên cô, khi chưa chán chán, đừng nhẹ dạ trao cả trái tim cho người ta, những con ma cà rồng thường bá đạo, hẳn ta sẽ chẳng nghe lời cô đâu, dù hẳn có yêu cô, nhưng hẳn sẽ không bao giờ chịu thừa nhận đâu, rồi khi hẳn chán rồi, hẳn sẽ vứt bỏ cô, đi tìm thứ máu khác hấp dẫn hơn máu của cô!”

“Tôi giờ đã là ma cà rồng rồi, có lẽ cũng chẳng thay đổi được gì đâu, cô hãy nói chuyện của cô đi!”

“Tôi và hẳn ta yêu nhau chỉ mới được 2 tháng thôi, nhưng khi biết hẳn là ma cà rồng, tôi không hề bỏ rơi hẳn, còn tự nguyện ở bên hẳn, dâng cho thứ máu mà hẳn cho là ngon nhất hẳn từng biết, có lẽ thời gian ngắn ngủi để tôi tin hẳn, tôi vui mừng ra mắt gia đình hẳn, chúng tôi trên danh nghĩa con người đã kết hôn, nhưng cô xem....” Cô gái đó yếu ớt giơ đôi bàn tay trơ của mình lên, Mẫn mẫn hiểu ý của cô ta, vì cô cũng vừa làm vậy với Phục Luân và Phiên Băng.

“Đến cả 1 cái nhẫn hẳn cũng không đeo cho tôi, vậy mà hẳn nói hẳn yêu tôi, dĩ nhiên chuyện đó tôi sẽ không bận tâm vì tôi yêu hẳn, nhưng tôi được biết, ma cà rồng khi kết hôn rồi sẽ không hút máu ai nữa, vậy mà tôi vừa này, tôi đã bắt gặp hẳn từ trong căn hộ của 1 cô gái đi ra, tay trong tay, trên cổ cô ta còn hẳn lên vết cắn của hẳn nữa. Cô thấy không? Thật bội bạc phải không?....À mà, chắc gì cô đã hiểu được cảm giác của tôi”

Mẫn mẫn cười khỏ, cô gái này còn ngây thơ và bộp chộp hơn cô, cô đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt cô gái đó, nhẹ nhàng khuyên giải cô ta:

“Tôi hiểu, hiểu rất rõ, cô xem, tôi là con người, đã kết hôn với ma cà rồng, đã nhập tộc ma cà rồng, nhưng chúng ta giống nhau cả mà thôi, bàn tay tôi cũng chưa 1 lần được chạm vào 1 chiếc nhẫn cưới, đã vậy chồng của tôi cũng rất bá đạo, anh ấy lạnh lùng với tôi, còn cười cười nói nói, hẹn hò với người khác ngay trước mặt tôi, cô nghĩ xem, tôi với cô, chúng ta có giống nhau không?”

“Cô gái xinh đẹp” Cô gái đó cười gượng, vuốt những sợi tóc vướng trên mặt Mẫn mẫn, cô ta cười, nụ cười rất thanh thoát khiến Mẫn mẫn thương cảm vô cùng....

“Cô có thể rời xa chồng của mình, quay trở lại thành con người, chỉ cần trong 7 tháng đầu tiên, cô uống máu của người cùng giới!”

21. Chương 21

Mẫn mẫn giật mình, tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn cô gái đó, điều này thật lạ, cô không hề biết chuyện này, Tư Vũ cũng không nói cho cô....

“Cô ngạc nhiên đến vậy ư? Chẳng lẽ chồng cô không nói cho cô biết ư??”

“Đúng...đúng vậy!! Điều cô nói là thật chứ???” Mẫn mẫn gật đầu, vội gặng hỏi lại cô ta....

“Dĩ nhiên, Aaa, máu khô rồi, xin lỗi nhé, cô hãy đi đi, tôi phải cắt tay của tôi, để những giọt máu đó lôi kéo anh ta đến đây!!!”

Cô gái đó gật đầu, rồi vuốt những giọt máu trên tay, cô ta đưa tay cầm con dao lên, Mẫn mẫn giật mình vì hành động chuẩn bị xảy ra đó, cô cứng người lại....

Mẫn mẫn nhắm tịt mắt khi cô gái kia định cầm dao lên rạch tay, cô đang nghĩ nếu cô gái kia tiếp tục rạch tay, cô sẽ không kiềm chế được mà uống máu của cô ta, lúc đó cô sẽ quay trở lại thành người thật ư???

Mẫn mẫn nín thở để không nghe được mùi máu, nhưng rốt cuộc cũng không được lâu, vì tai cô nghe thấy tiếng kêu đau của cô gái đó, Mẫn mẫn vội mở mắt ra vì lo lắng, thì cô thấy Tư Vũ đang cầm tay cô gái đó vịn lại lấy con dao ra:

“Mẫn mẫn, tôi đã nói cô không được chạy lung tung rồi mà!!”

Tư Vũ bỏ tay cô gái đó ra, kéo Mẫn mẫn đứng dậy, tức giận nói, Mẫn mẫn ngạc nhiên vì sự xuất hiện của hân ta....

“Tư Vũ, sao anh lại ở đây!!”

“Tại sao ư?? Cô còn hỏi được à? Đây, cô kia, não cô là não phẳng à, hay là không có chất xám, nếu muốn thì đến hân nhà tên đó mà nhìn, cô có biết cô mà làm thế sẽ dụ dỗ những con ma cà rồng khác đến ư???”

Tư Vũ cau giận quay sang mắng cô gái kia, rằng nanh nhô ra đe dọa, ánh mắt của Tư Vũ cũng rực lửa, Mẫn mẫn giật mình, vội đứng ra chắn cô gái đó, đối diện với Tư Vũ:

“Anh không được làm hại cô ấy!!”

“Cô tránh ra!!”

Tư Vũ kéo Mẫn mẫn lại làm người cô nằm gọn trong ngực của hân, tim Mẫn mẫn bắt giắc đập lên thành thịch, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hân.

“Anh ta là chồng của cô à” Cô gái đó quay sang hỏi Mẫn mẫn, không để ý đến Tư Vũ, Mẫn mẫn gật đầu...

“A, này, Tư Vũ, anh hãy gọi người yêu của cô ấy đến được không?”

Mẫn mẫn reo lên, đứng rồi, Tư Vũ đã là người cai quản tộc ma cà rồng, vì vậy hân có thể gọi được bất kì con ma cà rồng chính tộc nào. Như vậy mọi chuyện quả thật đơn giản, vì vậy Mẫn mẫn đã đề nghị Tư Vũ giúp đỡ, quá vui vẻ mà cô quên mất rằng Tư vũ đang giận cô.

Tư Vũ đẩy Mẫn mẫn ra, chỉnh lại quần áo rồi khoanh tay lạnh lùng nói. “Không!!!”

Mẫn mẫn cau mày lại, cô cúi xuống nhặt lấy con dao dưới đất, để lên tay mình....

“Anh mà không giúp, tôi sẽ cắt tay tôi để người yêu cô ấy tới, để hắn uống máu của cô!”

“Vô ích, ma cà rồng chúng tôi có qui định hút máu người cùng tộc!!”

Tư Vũ nhếch mép cười, Mẫn mẫn run chân, buông thông con dao xuống, quay sang bắt lực nhìn cô gái đó....

“Không sao, 2 người hãy đi đi!!”

Cô gái đó như hiểu chuyện, ngồi xuống. Tư Vũ bỏ tay xuống nắm chặt lấy tay của Mẫn mẫn, bá đạo kéo cô đi....

“Anh làm gì vậy, bỏ tay tôi ra, anh không giúp thì thôi, nhưng tôi sẽ giúp!!”

Đi được 1 đoạn khá xa, Mẫn mẫn vẫn vùng vằng thoát khỏi Tư Vũ, cô bức tức thật sự, Tư Vũ cũng không kém, hắn quay lại lườm cô làm cô ớn lạnh....

“Cô ở đây để làm gì? Để đợi cô ta rạch tay rồi uống máu cô ta ư?? Tuyệt đối không được!!”

“Tại sao không??” Mẫn mẫn nhớ lại chuyện cô gái đó nói uống máu người cùng giới trong 7 tháng đầu mới biến đổi, sẽ có thể trở thành con người, cô tuy không tin lắm, nên muốn ép Tư Vũ tự nói ra để cô chứng thực...

Tư Vũ tránh ánh mắt tò mò và dò xét của Mẫn mẫn, hắn ta vẫn tiếp tục kéo cô đi, vừa đi vừa lạnh lùng nói:

“Người yêu của cô ta đã đến rồi, tôi đã gọi hắn ta, cô không đi, đứng đây xem người ta nói chuyện yêu đương ư???”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, yahoooooo, cuối cùng Tư Vũ bá đạo kia cũng đã làm 1 điều tốt. Do quá vui mừng cho cô gái đó, nên Mẫn mẫn đã quên mất việc trở thành người mà đang định hỏi Tư Vũ.

22. Chương 22

Mẫn mẫn 1 lần nữa bước đi như người vô hồn, không cảm xúc, trái tim cô lần này vỡ vụn thật sự, vì cô vừa mới hiểu ta tình cảm của mình, thì bây giờ lại....

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

Cô không khóc, vì quá nỗi đau quá lớn khiến cô không thể khóc được..

Tại sao cuộc đời lại để cô vui vẻ trên 9 tầng thiên đường, rồi lại nhấn tâm ném cô xuống địa ngục đau khổ..

Tại sao lại để cô yêu hắn 1 cách chân thành, để giờ cô nhận ra rằng, hắn với cô thật sự không hợp nhau....

Cô bắt 1 chiếc taxi:

“Cô gái, cô đi đâu!!”

“Biển!!”

Mẫn mẫn xuống xe taxi, cô nhìn biển, chà, biển đẹp quá, đẹp thật đấy, nhưng biển có gió, và gió không dành cho cô.

Gió vô tâm, và cô vô tình. Gió nhẹ nhàng còn cô mạnh mẽ. Gió ngạo mạn còn cô kiêu ngạo. Gió khó tính còn cô ngang bướng, cô và gió không hề hợp nhau, vì gió là Tư Vũ, còn cô là Cỏ....

Cô ở dưới đất, cô chỉ ngược lên nhìn hắn, mong chờ hắn ghé qua, mang cho cô niềm hạnh phúc.

Trắng kia, biển kia, cô đã thật sự thua rồi!!!

Thua tình yêu của bản thân dành cho hắn, và thua 1 cô gái đã từng bỏ rơi hắn....

23. Chương 23

Mẫn mẫn ngồi trong phòng, suy nghĩ liên tục về vụ chiếc nhẫn, thật sự thì cũng không quan trọng, nhưng cô muốn Tư Vũ tặng cô để cô yên tâm. Mà cô cũng không chắc, hắn ta có yêu mình không?

Mẫn mẫn chán nản nhìn lên đồng hồ, 7h30 tối, Tư Vũ đáng ghét kia đã đi ra ngoài, hắn ta đi đón Lâm Sương. Mẫn mẫn tức giận, bao giờ hắn về, cô nhất định phải nói cho hắn biết tình cảm của cô, để hắn biết hắn là của cô, không được phép là của ai khác....

Mẫn mẫn đứng dậy, Phiên Băng và Phục Luân vẫn chưa có thái độ rõ ràng với cô làm cô không thể rủ bọn họ đi chơi được, Mẫn mẫn đi ra ngoài, bắt xe máy đến khu thương mại....

Mẫn mẫn lang thang khắp các quầy trang sức, cô tiếc nuối nhìn vào tủ kính đựng những chiếc nhẫn, cô đủ sức mua chúng, nhưng cô muốn được đeo chúng 1 cách tự hào.

“Tư Vũ, chiếc này rất đẹp này!!”

Mẫn mẫn giật mình, cô nghe thấy 1 giọng nói quen thuộc gọi 1 cái tên rất quan trọng với cô ngọt ngào. Cô vội quay lại đằng sau, là Tư Vũ và Lâm Sương!!! 2 người đó đang ở cửa hàng trang sức. Mẫn mẫn bản thân, mặt cô tái đi, sắc mặt kém vô cùng. Tư Vũ và Lâm Sương đó đang quay lưng lại với cô nên dĩ nhiên không nhìn thấy cô.

Cô nhân viên đưa 1 hộp nhẫn đôi lên đó, Lâm Sương vui vẻ đeo vào tay của mình ngắm ngắm, rồi đeo chiếc còn lại vào tay Tư Vũ, cô ta giơ bàn tay của 2 người có đeo nhẫn lên, cười mãn nguyện. Mẫn mẫn nhìn thấy cảnh đó vội bật khóc, cô nhẹ nhàng, đau khổ rời đi....

“Tư Vũ, chúng rất đẹp đó, nhất định cô ấy sẽ thích!!” Lâm Sương tháo chiếc nhẫn trên tay ra, đặt lại trong hộp, mỉm cười quay sang nhìn Tư Vũ....

“Cảm ơn cô! Thanh toán cho tôi!” Tư Vũ gật đầu, miệng nói cảm ơn rồi rút thẻ ra thanh toán....

“Lâm Sương, cảm ơn cô thời gian qua đã giúp tôi đóng kịch, nhưng tôi muốn nói rõ tình cảm của mình cho vợ tôi biết, tôi đi đây, cô tự bắt taxi về nhé!”

Tư Vũ vui vẻ, nhanh chân rời đi, Lâm Sương mỉm cười nhìn theo Tư Vũ, nhưng ngay sau đó, mặt tối sầm lại, tay nắm chặt thành nắm đấm:

“Tư Vũ, anh ngây thơ quá! Em sẽ không buông tha anh đâu, không bao giờ!!!”

Lâm Sương cười, nụ cười làm cho người ta rợn tóc gáy....

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn

08-02-2012, 19:14 #52 nhiehb1994's Avatar nhiehb1994 nhiehb1994 hiện đang offline

Tìm Hiểu Zing

Tham gia: 08-10-2010

Bài gửi: 331

Mặc định

Mẫn mẫn 1 lần nữa bước đi như người vô hồn, không cảm xúc, trái tim cô lần này vỡ vụn thật sự, vì cô vừa mới hiểu ta tình cảm của mình, thì bây giờ lại....

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

Cô không khóc, vì quá nỗi đau quá lớn khiến cô không thể khóc được..

Tại sao cuộc đời lại để cô vui vẻ trên 9 tầng thiên đường, rồi lại nhấn tâm ném cô xuống địa ngục đau khổ..

Tại sao lại để cô yêu hấn 1 cách chân thành, để giờ cô nhận ra rằng, hấn với cô thật sự không hợp nhau....

Cô bắt 1 chiếc taxi:

“Cô gái, cô đi đâu!!”

“Biển!!”

Mẫn mẫn xuống xe taxi, cô nhìn biển, chà, biển đẹp quá, đẹp thật đấy, nhưng biển có gió, và gió không dành cho cô.

Gió vô tâm, và cô vô tình. Gió nhẹ nhàng còn cô mạnh mẽ. Gió ngạo mạn còn cô kiêu ngạo. Gió khó tính còn cô ngang bướng, cô và gió không hề hợp nhau, vì gió là Tư Vũ, còn cô là Cỏ....

Cô ở dưới đất, cô chỉ ngược lên nhìn hấn, mong chờ hấn ghé qua, mang cho cô niềm hạnh phúc.

Trắng kia, biển kia, cô đã thật sự thua rồi!!!

Thua tình yêu của bản thân dành cho hấn, và thua 1 cô gái đã từng bỏ rơi hấn....

24. Chương 24

Mẫn mẫn hít 1 hơi thật sâu, cô đứng dậy, tiến về phía trước.

Biển, thật sự khiến cô yên lòng....

Cô đi tiếp, tiếp tục đi....Nước kia làm cô mát thật....

“Này, cô làm gì vậy Dương tiểu thư!!”

1 bàn tay kéo cô lại, thất thần lo lắng nhìn cô, Mẫn mẫn ngược lên, ngạc nhiên nhìn người trước mặt...

“Triệu Tàn, sao anh lại ở đây???”

“Tôi vừa đưa khách hàng đi tham quan gian hàng của công ty ở khu thương mại, lúc ra thấy cô trông rất khác thường, tôi sợ có chuyện gì nên đi theo, không ngờ dự cảm của tôi đúng thật....”

“Dự cảm???” Mẫn mẫn nhìn Triệu Tàn, tròn xoe mắt...

“Tôi biết ngay mà Dương tiểu thư, dù có chuyện buồn gì đó, nhưng còn chủ tịch Dương, cô không thể để ông ấy sống một mình được”

“Anh nói gì vậy??? Tại sao tôi lại phải để bố tôi 1 mình???”

“Chẳng phải cô định....”

Triệu Tàn ngạc nhiên, Mẫn mẫn kia không định tự tử ư???

“A, haha, không đâu, tôi chỉ định ngâm mình 1 lát thôi”

Mẫn mẫn cười, nụ cười buồn rười.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại của Mẫn mẫn vang lên, cô đưa điện thoại lên, ngạc nhiên

“Là Lâm Sương!!”

Thấy Mẫn mẫn có điện thoại, Triệu Tàn vội tránh đi

“Alo”

“Là tôi, Lâm Sương!”

“Tôi biết!”

“Tôi muốn nói chuyện với cô!”

“Chuyện gì?”

“Tôi sẽ nói luôn qua điện thoại. Cô nghe cho rõ đây, tôi muốn trong vòng 2 ngày, cô lập tức li hôn với Tư Vũ!”

25. Chương 25

“Tại sao cô biết tôi và Tư Vũ kết hôn với nhau???” Mẫn mẫn ngạc nhiên! Tay cầm điện thoại của cô run run....

“Dĩ nhiên là tôi biết, tôi và Tư Vũ thân nhau như vậy mà!”

Bên đầu dây bên kia, Lâm Sương cười, nụ cười đều giả....

“Tại sao tôi phải nghe lời cô???”

“Cô không biết à? Tư Vũ không hề thích cô, cả Mạc gia cũng không hề muốn lấy cô làm dâu, chẳng qua vì ông bố yêu quý của cô đã đến quì trước mặt Mạc gia cầu xin, vậy đấy!!”

Mẫn mẫn buông thông điện thoại xuống đất, chân cô run lên, cô quì xuống dưới đất....

Vậy mà trước giờ cô vẫn kiêu ngạo trước mặt Tư Vũ, vậy mà từ khi kết hôn, đến điện thoại cô còn không thể gọi điện về thăm bố cô, vậy mà mỗi khi bước chân vào cửa nhà Mạc gia, cô đã...kiêu hãnh đến vậy....

Mẫn mẫn ngồi xuống cát, nước biển đánh vào bờ, như đánh vào sự bất hiếu của cô....

“Alo, alo, Tuyết Mẫn, cô còn nghe không đấy!!” Lâm Sương kêu lên sốt ruột, cô ta đang mau chóng muốn Mẫn mẫn rời bỏ Tư Vũ...

“Còn chuyện gì nữa!!”

Mẫn mẫn đứng dậy, cầm điện thoại lên, khẽ hít 1 hơi thật sâu, vờ bình tĩnh nói chuyện với Lâm Sương....

“Còn chuyện gì nữa ư? Còn nữa, vừa nãy, Tư Vũ đã đưa tôi đi, vốn là mua nhẫn cho tôi, nhưng tôi thấy tủi thân cô, nên đã dặn Tư Vũ mua thêm cho cô 1 đôi. Nhưng thật lạ, vừa nhắc đến mua nhẫn, Tư Vũ đã cáu giận, nên tôi không nói thêm nữa. Tuyết Mẫn, nghĩ đến hoàn cảnh gia đình cô, tôi thật thấy thương cho cô, vì vậy tôi mới gọi điện cho cô!”

“Hừ, vì gia đình tôi, thì tôi sẽ không li dị với Tư Vũ!!”

“Vậy nếu tôi bí mật công khai chuyện Tư Vũ, à không, cả Mạc gia là ma cà rồng, vậy cô sẽ làm gì???”

Lâm Sương mỉm cười, cô ta đã sử dụng đến tuyệt chiêu cuối cùng....

Mẫn mẫn ớn lạnh cả người, cô ta...Lâm Sương...cô ta...cô ta thật quỷ quyệt....

“Cô...cô muốn gì???” Mẫn mẫn lắp bắp....

“Tôi muốn cô làm cho Tư Vũ tưởng cô phản bội anh ấy! Nếu cô làm được, tôi sẽ giúp cô qua mặt Tư Vũ, trở lại thành người!!”

“Cô đã biết tôi là ma cà rồng???”

“Tư Vũ nói!!”

Lâm Sương lẳng lẳng trả lời, trên thực tế, mọi câu nói của cô ta, chỉ là nói dối, cô ta biết do suy đoán, duy chỉ có bố của Tuyết Mẫn đến cầu xin Mạc gia, đó là sự thật....

Mẫn mẫn cúp máy, cô cười...nụ cười thật xót xa....

“Dương tiểu thư, nước đây, lúc này cô nói chuyện điện thoại nên tôi đã đi mua nước cho cô, trà tam thảo, rất tốt để người ta bình tâm trở lại!!”

“Cảm ơn anh!!”

“Dương tiểu thư, cô có chuyện gì buồn ư?? Có thể tâm sự với tôi cho nhẹ lòng. Con người Triệu Tần tôi tuy khô khan, nhưng những vấn đề trong cuộc sống tôi trải qua rất nhiều, cô hãy nói cho tôi biết, có khi tôi lại có thể giúp cô ^^~”

“Triệu Tần này, anh đã bao giờ yêu 1 người chưa? Yêu đến nỗi có thể khiến bản thân bị mọi người ghét bỏ, chỉ vì yêu người đó!”

Mẫn mẫn lên tiếng, giọng nói của cô khàn khàn, Triệu Tần ngồi cạnh cô, nhìn lên mặt trắng, mỉm cười nói:

“Dương tiểu thư, cô nghĩ Triệu gia chúng tôi có nhiều kẻ thù không?”

“Dĩ nhiên, thương trường là chiến trường, gây thù chuốc oán là chuyện không tránh khỏi, tôi đã từng bị 1 công ty bắt cóc khi còn nhỏ vì công ty của bố tôi cướp mất hợp đồng lớn của công ty đó!”

“Đúng vậy, vậy để sống trong thương trường, cần tính cách thế nào??”

“Độc đoán, thủ đoạn và tàn nhẫn!! Nhưng...sao anh lại hỏi tôi chuyện này?”

“Thương trường cần độc đoán, thủ đoạn và tàn nhẫn để kiếm được lợi nhuận, trong tình yêu cũng vậy, độc đoán, thủ đoạn, tàn nhẫn để có thể có được tình cảm!”

“Tôi không hiểu ý của anh lắm, Triệu tần!” Mẫn mẫn quay ra, thắc mắc nhìn anh ta....

“Tôi có yêu 1 người con gái, yêu hết mực, yêu bản thân, yêu vô cùng, nhưng tôi đã để cô ấy ra đi!”

“Tại sao?”

“Tại vì cô ấy yêu tôi, tôi yêu cô ấy, nhưng chúng tôi không hợp nhau, tôi độc đoán, lạnh lùng, cô ấy cũng lạnh lùng, tàn nhẫn, và rồi cô ấy gặp được 1 người cô thích cô ấy, người đó quan tâm cô ấy, và tôi đã để cô ấy ra đi!”

“Anh nghĩ rằng cô ấy có hạnh phúc không?”

“Không, dĩ nhiên cô ấy sẽ không hạnh phúc, vì cô ấy cũng yêu tôi, nhưng không có gì là mãi mãi, tình yêu là vĩnh cửu, còn người yêu thì không bao giờ, trừ phi người ta chết khi cả 2 đang yêu nhau, thì người yêu đó là vĩnh cửu!”

“Vĩnh cửu, từ đó thật xa vời!!” Mẫn mẫn ngược nhìn lên, thở dài....

“Dương tiểu thư, bây giờ đã muộn rồi, tôi nghĩ cô sẽ đưa ra quyết định đúng đắn, cô nên trở về, chắc hẳn Mạc Tư Vũ rất lo lắng cho cô!”

“Tôi sẽ không về Mạc gia, Triệu Tần, phiền anh đưa tôi về Dương gia được không?”

Mẫn mẫn đứng dậy, cô đã quyết định rồi, cô rất yêu Tư Vũ, và cô sẽ làm theo tình yêu cô dành cho Tư Vũ....

“À, còn nữa, Triệu Tần, chắc anh cũng biết tôi có chuyện gì, vì vậy, tôi nhờ anh 1 chuyện được không?...”

“Được, bất kì điều gì tôi có thể làm!!”

26. Chương 26

Mẫn mẫn đứng trước cửa Dương gia, Dì Dương từ trong nhà chạy ra khi nhận được điện thoại của cô:

“Tiểu thư, cô đã về rồi, 6 tháng qua cô không ghé qua 1 lần, làm già này lo lắng quá!! A, vị đây hẳn là cậu chủ Mạc”

Bà Dương mở cổng, nhanh nhẩu nói, nhìn qua Triệu Tần, bà ta vui vẻ nhận định, nhìn thái độ vui mừng của những người đã sống cùng cô 17 năm qua, Mẫn mẫn trong lòng có dịu lại....

Mẫn mẫn nhìn mọi thứ xung quanh, thật quen thuộc....

“Triệu Tần, anh có thể đợi tôi được không? Tôi muốn lên nói chuyện với bố!”

“Tôi sẽ đợi, Dương tiểu thư cứ bình thản....”

“Ừa, vậy đây không phải là cậu chủ Mạc ư???”- Bà Dương vừa bê trà ra, vội vàng hỏi, Mẫn mẫn quay lại nhìn bà trìu mến, nhẹ nhàng trả lời:

“À, đây là Triệu Tần, anh chồng của em chồng cháu!”

“Anh chồng của em chồng cháu, vậy là gì hả tiểu thư??”

Bà Dương thắc mắc, Mẫn mẫn mỉm cười lắc đầu rồi đi lên, đúng là gia đình, chỉ có gia đình mới khiến cô an tâm đến vậy...

“Cộc cộc!!”

“Vào đi!!”

Tiếng của bố cô từ trong phòng đọc sách vang lên, cô biết ngay mà, bố cô không thể bỏ thói quen làm việc khuya trong phòng đọc sách này, kể cả khi cô về nhà chồng.

Mẫn mẫn mở cửa bước vào, căn phòng này vẫn vậy, vẫn như cũ kể từ khi cô đi. Bố cô đang ngồi gần kính thiên văn, quay lưng lại với cô.

Mẫn mẫn mỉm cười, tự nhiên đi đến gần bố, đặt tay lên vai ông làm ông giật mình quay lại, ánh mắt ông sáng lên, rạng rỡ.

“Mẫn nhi, con đã về thăm ông già này ư?”

Mẫn mẫn mỉm cười gật đầu, cô đỡ bố cô đứng dậy và đi ra bàn ngồi.

“Bố, Mẫn nhi đã nhắc bao nhiêu lần rồi là đừng làm việc khuya quá!”

“Chà, quên chuyện đấy đi, ông già này nhớ rồi, con yên tâm, nào, giờ hãy nói cho ta nghe, ở Mạc gia, bọn họ đối xử với con có tốt không?”

“Rất tốt bố ạ” Mẫn mẫn mỉm cười miễn cưỡng trả lời ông...

“Vậy là tốt rồi, nhưng Mẫn nhi, ta thấy con gầy đi nhiều đấy!”

Không gây làm sao được, 2 tháng qua cãi nhau với Tư Vũ, ngồi ăn cơm hán cứ lạnh lùng, vô tình nhìn cô, làm cô ăn không ngon....

“À, do là Mẫn nhi lười ăn mà. Thấy bố khỏe như vậy, Mẫn nhi thật sự yên tâm ở bên Mạc gia!”

“Mẫn nhi, hôm nay Tư Vũ có về cùng con không? Ta xin lỗi vì đã bắt con đi kết hôn đột ngột như vậy, đến mặt con rề ta còn không được biết, Mẫn mẫn à, chuyện của công ty đã được giải quyết rồi, nếu bị bắt nạt, con hãy về đây lúc nào cũng được....”

“Bố.....!!!”

Mẫn mẫn nghẹn ngào, cô khóc òa lên ôm chặt lấy bố cô, ông Dương vốn đã thấy ưu tư muộn phiền trong ánh mắt con gái, nay thấy con gái mình trước giờ chưa bao giờ khóc từ khi vợ ông ra đi, nay lại khóc òa lên uất ức như vậy, thật khiến ông không khỏi đau xót....

Nước mắt ông Dương lăn dài, ông vuốt tóc đứa con gái bé nhỏ của mình, vỗ lưng, an ủi cô....

“Bố à, Mẫn nhi muốn trở về mãi mãi, có được không?”

“Mẫn nhi, con nói gì vậy? Mạc gia đó đối xử tệ với con sao?”

Ông Dương ngạc nhiên hỏi Mẫn mẫn, cô ngước mặt lên, mỉm cười lắc đầu, cô ôm chầm lấy bố, khẽ nói:

“Chỉ là Mẫn nhi không muốn chung sống cùng người mình không thích thôi, con đã đưa người con thật sự thích về đây!!”

Mẫn mẫn đứng dậy lau nước mắt, kéo bố xuống phòng khách:

“Triệu tần, anh lại đây, đây là bố em!!”

Mẫn mẫn đổi cách xưng hô với Triệu tần, nhằm tạo vẻ thân mật:

“Xin chào chủ tịch Dương, cháu là Triệu tần!!!”

“Ồ, đây chẳng phải là cậu chủ Triệu của tập đoàn thực phẩm Triệu thị ư?”

“Vâng, cháu là Triệu tần, con trai trưởng của Triệu gia!!”

“Vậy ư? Mời cậu chủ Triệu ngồi xuống!!”

Mẫn mẫn đỡ bố ngồi xuống đối mặt Triệu Tần, trong lòng cô thấp thỏm mong Triệu Tần có thể thuyết phục bố cô.

“Cậu chủ Triệu, cậu và Mẫn nhi nhà tôi, là loại quan hệ gì vậy?”

“A, thưa chủ tịch Dương, cháu và Mẫn mẫn là người yêu ạ!!”

“Cậu có biết Mẫn mẫn đã kết hôn rồi không?”

“Cháu biết, và cháu cũng biết cô ấy không hề yêu người đó!”

Mẫn mẫn vừa nghe thấy Triệu tần nói “không hề yêu người đó!”, cô cúi đầu, thoáng buồn....

“Vậy cậu có đảm bảo, sau khi Mẫn nhi li hôn, cậu sẽ đối xử tốt với con bé chứ!”

“Cháu xin thề!!”

Triệu Tần giơ tay lên vội thề, nhưng ông Dương đã ra dấu không cần, ông quay sang cầm tay Mẫn mẫn, mỉm cười:

“Mẫn nhi, ngày mai đã là sinh nhật con rồi, ngày mai con đã 18 tuổi, có thể làm mọi việc được rồi! Ta chúc con hạnh phúc!”

Ông Dương nhắc đến sinh nhật làm Mẫn mẫn làm cô sực nhớ ra, đúng rồi, mai là sinh nhật cô, và có lẽ mai là ngày đáng sợ nhất cuộc đời cô....

“Đã muộn rồi, chuyện này tính sau đi, Mẫn nhi, hãy để Triệu Tần ở lại với ta, ta có chút chuyện muốn nói, con hãy về Mạc gia đi!”

Mẫn mẫn đứng dậy, lễ phép cúi chào bố, có lẽ ông muốn suy nghĩ thêm. Cô đi qua Triệu Tần, khẽ nói nhỏ với anh:

“Triệu Tần, cảm ơn anh!!”

Mẫn mẫn đi ra ngoài, ngồi lên xe của Dương gia, trở về Mạc gia....

27. Chương 27

Là vila của Mạc gia, thiết kế của Hunder, nhà thiết kế người Ý cô yêu thích....

Mẫn mẫn lòng nặng trĩu, khẽ bước vào Mạc gia:

“Cô chủ, cô về rồi!”

1 người giúp việc cúi xuống chào Mẫn mẫn, mẫn mẫn mỉm cười, à, bây giờ cô đang là Cô chủ Mạc, vậy mà mới 10 phút trước, cô vẫn còn đang nghĩ cô là tiểu thư Dương, Dương Tuyết Mẫn kiêu ngạo ngút trời....

“Cạch!!”

Mẫn mẫn hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng bước vào, mùi thuốc lá nồng nặc phòng làm cô khê ho:

“khụ, khụ....!!”

Nghe thấy tiếng ho của Mẫn mẫn, Tư Vũ vội dập thuốc, hắt đóng cửa hành lang, bước vào tươi cười, hẳn đã về nhà từ hai tiếng trước nhưng Mẫn mẫn không ở nhà, vốn là hẳn muốn đợi Mẫn mẫn về để quyết định nói thẳng tình cảm cho cô, tặng cô chiếc nhẫn hẳn đã mất công chọn....

Tư Vũ biểu cảm tốt, thần khí bình thường càng làm Mẫn mẫn thấy lo lắng, từ khi kết hôn thì đây là lần đầu tiên cô thấy Tư Vũ vui vẻ như vậy, cô sợ những điều cô sắp nói sẽ động đến lòng tự trọng của Tư Vũ, có thể Dương gia và cô sẽ gặp sóng gió lớn, nhưng cô không thể, còn chút ngạo khí khi ở bên Tư Vũ, cô không thể, ở cùng người không yêu cô, và cô không thể....để Tư Vũ gặp nguy hiểm.

“Triệu Tần, anh nói sẽ giúp tôi bất kì chuyện gì anh có thể đúng không?”

“Thật!!”

Triệu Tần quay sang nhìn Mẫn mẫn quả quyết, chẳng hiểu sao ánh mắt đó lại khiến Mẫn mẫn tin tưởng.

“Anh...có thể giúp tôi...li dị Tư Vũ được không?”

“Cái gì??” Dĩ nhiên không có gì ngoài dự đoán của Mẫn mẫn, Triệu Tần vô cùng ngạc nhiên.

“Có gì mà phải ngạc nhiên cơ chứ, kết hôn ở tuổi 18, quá vô lí, hơn nữa tôi lại là con người tự do, đâu thể nào gò ép mình bên cạnh 1 người không có tình cảm cơ chứ!!”

Triệu Tần quay sang, nhìn thẳng vào mắt Mẫn mẫn để chắc chắn là cô không nói dối, Mẫn mẫn cúi đầu, quay đi, mắt cô giờ đây đang đỏ hoe, làm sao mà để Triệu Tần nhìn được cơ chứ!

“Cô...cô không có tình cảm với Tư Vũ ư??? Mẫn mẫn, Triệu tần tôi cũng là người từng trải, nhìn qua tôi cũng biết ai có tình cảm hay không rồi. Mẫn mẫn, ánh mắt cô nhìn Tư Vũ, quá thật là tình yêu đó, cô có biết không?”

Triệu Tần an ủi Mẫn mẫn, anh ta biết chắc Mẫn mẫn đang có chuyện gì đó giằng Tư Vũ nên mới như vậy.

“ANH THÌ BIẾT CÁI GÌ CHỨ??”

Bỗng Mẫn mẫn khóc òa, cô gào lên đau đớn, cô đứng dậy, chỉ thẳng tay vào biển, hét lên tuyệt vọng:

“Tại sao? Tại sao lại để tôi yêu hẳn? Tại sao? Tại sao lại để tôi yêu 1 người đã bắt bỏ mình quì xuống cầu xin cơ chứ??? Tại sao tôi lại yêu 1 người không quan tâm tôi cơ chứ!!! Tại sao tôi lại yêu 1 người vì thương hại nên mới mua cho tôi 1 món quà an ủi cơ chứ!!! TẠI SAO??? TRIỆU TẦN, ANH NÓI ĐI, TẠI Sao???”

Mẫn mẫn vừa khóc, vừa nấc lên, bàn tay mềm mại của cô túm chặt lấy cổ áo Triệu Tần, cô khóc, khóc vì tuyệt vọng....

“Mẫn mẫn, nghĩ gì mà thù người ra vậy? Cô định nói chuyện gì thì nói đi!”

Giọng nói chờ đợi của Tư Vũ vang lên làm cô giật mình, cô chợt quay về thực tại, cô mỉm cười chua xót rút từ trong túi ra 1 tập hồ sơ, cô đưa cho Tư Vũ:

“Anh xem đi!!”

“Cái gì vậy???”

“....”

“Cái gì nhỉ???”

Mẫn mẫn im lặng làm Tư Vũ tò mò, hần vui vẻ mở tập hồ sơ ra....

Tư Vũ nhăn mặt, lông mày nhíu lên, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn Mẫn mẫn, còn cô, cô vẫn đang cúi đầu xuống, không dám nhìn mặt hần:

“Cái gì đây???” Tư Vũ tức giận, đập mạnh tập hồ sơ xuống trước mặt Mẫn

Mẫn.

“Đơn li dị!!” Mẫn mẫn run người, cô vừa nói những lời khiến cô đau lòng nhất ,cô vừa nói những lời khiến người cô yêu tổn thương nhất....

“Tôi không mù hay không đủ thông minh để không biết đó là cái gì!!! Tôi muốn hỏi là tại sao lại đưa cho tôi!!!”

“Tôi...tôi muốn li dị!”

“Tại sao???Hừ, hay là cô cảm thấy hết cái gọi là hứng thú kiến trúc của Hunder ở cái nhà này rồi? Cô nói đi, tôi sẽ thuê Hunder của cô về, xây hàng trăm cái biệt thự cho cô ngắm, cô vừa ý rồi chứ! Tôi không chấp nhận. Lâm Sương nói đúng, trong mắt Dương gia nhà cô đi đâu cũng chỉ có tiền, tiền, và tiền. Sao, muốn li dị tôi để lấy nửa tài sản của tôi ư???”

Tư Vũ cáu giận, hét âm lên, hần đập vỡ mọi thứ trong phòng, gào lên tức giận, chiếc răng nanh của hần đã nhe ra đến dễ sợ. Móng tay của hần cũng trở nên sắc nhọn bất thường. Nhưng trái hần với Tư Vũ, Mẫn mẫn chỉ nhìn hần bằng ánh mắt tuyệt vọng, vừa nghe đến Lâm Sương, Mẫn mẫn đã khẽ mỉm cười, cô cười đến đau đớn cả trái tim mình, thất lại đến nghẹt thở. Dù gì, cô cũng muốn chấm dứt chuyện này, cô là người tự do, và cô yêu 1 con chim bị nhốt trong lồng, cô không thể lúc nào cũng quanh quẩn bên cái lồng để trò chuyện, thể hiện tình cảm với con chim được. Con chim kia chính là Tư Vũ, còn cái lồng chính là những rào cản để trái tim cô chạm được vào tình yêu của hần, rào cản của Lâm Sương, rào cản ngạo khí của cô và Dương gia....

“Sao, giờ anh mới nhận ra à? Anh thật là ngây thơ! Đúng, tôi thêm tiền đấy, vì thêm tiền nên tôi mới bước chân vào Mạc gia để bị coi khinh từ em gái anh đến lũ ma cà rồng thấp kém kia. Sao? Anh có gì nào? Tiền ư? Ừ tôi muốn tiền đấy, muốn đến phát sợ, phát điên khi phải lấy 1 con ma cà rồng lập dị, bất tài, vô dụng như anh!! Phát điên lên vì sự vô tâm của anh, phát sợ về tình cảm của anh dành cho ai đó khác. Sao!! Sao nào? Anh định làm gì tôi? Cấn tôi, hút máu tôi? Anh định vi phạm lời nguyện của tộc ma cà rồng ư? Hay anh định thuê người giết tôi!! Anh nói đi, nếu cần, tôi sẽ chết ngay trước mặt anh!!!”

Mẫn mẫn tức giận, cô đứng dậy đập bàn gào thét, cô nhìn hần đau xót, cô nói những lời đau xót, và cô, cô đã yêu hần 1 cách đau xót.

Còn hần?? Hần yêu cô? Không, hần không yêu cô! Vì hần còn chẳng thể tin tưởng cô. Tiền, đã bao giờ cô mở mồm xin tiền hần chưa? Đã bao giờ cô làm trái lời hần???Đã bao giờ cô làm chuyện có lỗi với hần??? Chưa!!! Vậy mà Lâm Sương kia thêm tiền của hần, bỏ rơi hần, nói dối hần, vậy mà....hần chọn ai???

Tư Vũ bất ngờ nhìn Mẫn mẫn, vốn dĩ hần không định nói những lời làm cô đau lòng hay bức xúc đến thế, nhưng niềm kiêu hãnh của hần đã giết chết tình cảm của hần, hần không thể hiểu người con gái đáng yêu, ngây thơ ngày nào trước mặt hần nữa???

“Anh xem đi rồi kìa, tôi không lấy 1 xu nào của anh cả. Vì tôi đã yêu người khác, dĩ nhiên là tốt hơn anh vạn lần, giàu hơn anh vạn lần.Hẹn gặp lại ở tòa!”

Mẫn mẫn vội vã cầm cặp lên, nói nhanh với hần, cô muốn chạy ra ngoài, chạy khỏi đây để khóc, cô không thể khóc trước mặt hần được, hần sẽ biết cô yêu hần mất, hần sẽ coi thường cô mất, và...hần sẽ vô tâm với cô mất...

“Cô mà đi, Dương gia sẽ đại nạn!”

Mẫn mẫn khựng lại trước câu nói của Tư Vũ, cô mỉm cười, đúng là chồng cô, 1 con ma cà rồng cao cấp nhất, kiêu hãnh nhất, cuối cùng....cũng dùng đến thủ đoạn cuối cùng. Uy hiếp cô? Không, không, cô đã chuẩn bị những điều này rồi!

Mẫn mẫn xách chiếc va li đã chuẩn bị quần áo sẵn, cô bước nhanh ra khỏi nhà, những bước đi của cô, những bước đi của nàng tiên cá, 1 bước là ngàn kim đâm, 1 lời là vạn lần đau.

Tư Vũ vò đầu, hần vô vọng, hần tuyệt vọng, người con gái thứ 3, người thứ 3 phản bội hần. Hần nhìn tập hồ sơ trên bàn, vò nát như 1 con hổ ngầu nghiền con mồi. Sự hận thù của 3 lần phản bội như trút hết lên đầu Mẫn mẫn, hần quyết tâm trả thù cô, hần sẽ dùng cách của con người để trả thù cô. Hần sẽ làm cô đau khổ, hần sẽ bắt cô phải trả giá!!!!

“Alo, Thư kí Hồ, hãy điều tra ngay cho tôi đối tác lớn đang hợp tác cùng tập đoàn Dương thị, tôi muốn ngay trong ngày mai, đối tác đó sẽ rút lui!”

Tư vũ lạnh lùng cúp máy, hần cảm hận cô, hần sẽ bắt cô phải quì gối cầu xin hần.

28. Chương 28

Nhà hàng Đông Du cuối tuần lúc nào cũng đông khách, đây là 1 nhà hàng 3 sao thuộc tập đoàn Mạc thị.

“Có chuyện gì?” Mẫn mẫn ngồi xuống trước mặt, nhìn người đối diện lạnh lùng, vô cảm.

“Cô đã làm xong việc chưa!”

Lâm Sương thần nhiên khoanh tay, nhìn Mẫn mẫn đắc ý!

“Có liên quan?” cô vẫn cô cảm nói, làm Lâm Sương nóng ruột đến tức lên, Lâm Sương cười 1 cách đắc ý....

“Thật là nực cười, tôi là người Tư Vũ thích, tôi dĩ nhiên là liên quan rồi!”

“Tư Vũ là ai? Tôi không biết cái tên này!”

“Chà, Mẫn mẫn, cô giống Tư Vũ thật đấy, hôm qua tôi vừa nhắc đến cô, anh ấy đã hôn tôi rất nồng cháy, và bảo với tôi là anh ấy không quen cô!”

Vừa nghe đến Lâm Sương nhắc chuyện thân mật cùng Tư Vũ, tâm trạng Mẫn mẫn đã nhảy dựng lên, Tư Vũ đáng trách, cô rời xa hần, quả thật đúng!

“Tôi không liên quan. Nếu cô gọi tôi ra chỉ vì chuyện này, tôi nghĩ cô tốn hơi rồi, đơn li dị đã đưa cho Tư Vũ,giờ thì tôi đi được chứ!”.

“Dĩ nhiên, chúc cô sau này hạnh phúc, Mẫn mẫn, nếu có khó khăn hãy đến tìm tôi!”

Lâm Sương gật đầu, cô ta nhìn Mẫn mẫn bằng ánh mắt không có chút thiện cảm, Mẫn mẫn đau lòng bước đi. Cô nhớ khuôn mặt vui vẻ xoa đầu cô của Tư Vũ, cô nhớ khuôn mặt ghen tức khi cô nói chuyện với Triệu Tàn....cô nhớ....nhớ hần!!!

“Alo!!” Tiếng chuông điện thoại của Mẫn mẫn vang lên, là điện thoại từ Dương gia, có chuyện gì mà gọi cô gấp vậy cơ chứ!

“Tiểu...tiểu thư, tiểu thư mau về, ông chủ vừa hạ huyết áp ngất trong phòng, hiện đang cấp cứu...”

“Cái gì??? Tại sao lại thế cơ chứ?? Bố tôi, bố tôi hiện giờ đang ở đâu/???”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô vội vàng hỏi, tay cầm túi xách của cô đã không đủ sức nữa rồi....

“Ông...ông chủ hiện đang ở bệnh viện Đai Bắc, tiểu...tiểu thư mau đến!”

“Tôi biết rồi, nếu có chuyện gì, mau thông báo cho tôi biết!!!”

Mẫn mẫn vội vàng mở cửa xe ô tô, cô phóng ga hết cỡ....Chuyện của Tư Vũ đã khiến cô đau lòng, bây giờ lại đến bố cô xảy ra chuyện....

“Bác Dương, tại sao bố cháu lại ra nông nổi này???”

Mẫn mẫn chạy vội vào trong bệnh viện, cô vừa nhìn thấy bà Dương đã vội vã hỏi..

“Lúc này....cậu...cậu Tư Vũ có đến tìm ông chủ, lát...lát sau thì Thư kí Trương của công ty đến tìm ông chủ, sau đó...sau đó ông chủ ngắt ngay tại phòng làm việc!!”

“Thư kí Trương, có chuyện gì lại khiến bố tôi shock vậy cơ chứ??”

Mẫn mẫn quay sang Thư kí Trương bên cạnh, vội vã chất vấn:

“Thưa tiểu thư, do đối tác bên People rút khỏi danh sách nhà đầu tư, khiến cho công trình ở Thượng Hải của công ty gặp khá nhiều khó khăn, thế nên...thế nên...”

Thư kí Trương đáp ứng, Mẫn mẫn vừa nghe xong, vội ngã gục xuống, chuyện này...chuyện này là do....do TƯ VŨ!!!

29. Chương 30

“Tại sao cô biết tôi và Tư Vũ kết hôn với nhau???” Mẫn mẫn ngạc nhiên!. Tay cầm điện thoại của cô run run....

“Dĩ nhiên là tôi biết, tôi và Tư Vũ thân nhau như vậy mà!”

Bên đầu dây bên kia, Lâm Sương cười, nụ cười đều giả....

“Tại sao tôi phải nghe lời cô??”

“Cô không biết à? Tư Vũ không hề thích cô, cả Mạc gia cũng không hề muốn lấy cô làm dâu, chẳng qua vì ông bố yêu quý của cô đã đến quỳ trước mặt Mạc gia cầu xin, vậy đấy!!”

Mẫn mẫn buông thông điện thoại xuống đất, chân cô run lên, cô quỳ xuống dưới đất....

Vậy mà trước giờ cô vẫn kiêu ngạo trước mặt Tư Vũ, vậy mà từ khi kết hôn, đến điện thoại cô còn không thể gọi điện về thăm bố cô, vậy mà mỗi khi bước chân vào cửa nhà Mạc gia, cô đã...kiêu hành đến vậy....

Mẫn mẫn ngồi xuống cát, nước biển đánh vào bờ, như đánh vào sự bất hiếu của cô....

“Alo, alo, Tuyết Mẫn, cô còn nghe không đấy!!” Lâm Sương kêu lên sốt ruột, cô ta đang mau chóng muốn Mẫn mẫn rời bỏ Tư Vũ...

“Còn chuyện gì nữa!!”

Mẫn mẫn đứng dậy, cầm điện thoại lên, khẽ hít 1 hơi thật sâu, vờ bình tĩnh nói chuyện với Lâm Sương....

“Còn chuyện gì nữa ư? Còn nữa, vừa này, Tư Vũ đã đưa tôi đi, vốn là mua nhẫn cho tôi, nhưng tôi thấy tủi thân cô, nên đã dặn Tư Vũ mua thêm cho cô 1 đôi. Nhưng thật lạ, vừa nhắc đến mua nhẫn, Tư Vũ đã cáu giận, nên tôi không nói thêm nữa. Tuyết Mẫn, nghĩ đến hoàn cảnh gia đình cô, tôi thật thấy thương cho cô, vì vậy tôi mới gọi điện cho cô!”

“Hừ, vì gia đình tôi, thì tôi sẽ không li dị với Tư Vũ!!”

“Vậy nếu tôi bí mật công khai chuyện Tư Vũ, à không, cả Mạc gia là ma cà rồng, vậy cô sẽ làm gì???”

Lâm Sương mỉm cười, cô ta đã sử dụng đến tuyệt chiêu cuối cùng....

Mẫn mẫn ớn lạnh cả người, cô ta...Lâm Sương...cô ta...cô ta thật quỷ quyệt....

“Cô...cô muốn gì??” Mẫn mẫn lắp bắp....

“Tôi muốn cô làm cho Tư Vũ tưởng cô phản bội anh ấy! Nếu cô làm được, tôi sẽ giúp cô qua mặt Tư Vũ, trở lại thành người!!”

“Cô đã biết tôi là ma cà rồng???”

“Tư Vũ nói!!”

Lâm Sương lẳng lẳng trả lời, trên thực tế, mọi câu nói của cô ta, chỉ là nói dối, cô ta biết do suy đoán, duy chỉ có bố của Tuyết Mẫn đến cầu xin Mạc gia, đó là sự thật....

Mẫn mẫn cúp máy, cô cười...nụ cười thật xót xa....

“Dương tiểu thư, nước đây, lúc này cô nói chuyện điện thoại nên tôi đã đi mua nước cho cô, trà tam thảo, rất tốt để người ta bình tâm trở lại!!”

“Cảm ơn anh!!”

“Dương tiểu thư, cô có chuyện gì buồn ư?? Có thể tâm sự với tôi cho nhẹ lòng. Con người Triệu Tần tôi tuy khô khan, nhưng những vấn đề trong cuộc sống tôi trải qua rất nhiều, cô hãy nói cho tôi biết, có khi tôi lại có thể giúp cô ^^~”

“Triệu Tần này, anh đã bao giờ yêu 1 người chưa? Yêu đến nỗi có thể khiến bản thân bị mọi người ghét bỏ, chỉ vì yêu người đó!”

Mẫn mẫn lên tiếng, giọng nói của cô khàn khàn, Triệu Tần ngồi cạnh cô, nhìn lên mặt trắng, mỉm cười nói:

“Dương tiểu thư, cô nghĩ Triệu gia chúng tôi có nhiều kẻ thù không?”

“Dĩ nhiên, thương trường là chiến trường, gây thù chuốc oán là chuyện không tránh khỏi, tôi đã từng bị 1 công ty bắt cóc khi còn nhỏ vì công ty của bố tôi cướp mất hợp đồng lớn của công ty đó!”

“Đúng vậy, vậy để sống trong thương trường, cần tính cách thế nào??”

“Độc đoán, thủ đoạn và tàn nhẫn!! Nhưng...sao anh lại hỏi tôi chuyện này?”

“Thương trường cần độc đoán, thủ đoạn và tàn nhẫn để kiếm được lợi nhuận, trong tình yêu cũng vậy, độc đoán, thủ đoạn, tàn nhẫn để có thể có được tình cảm!”

“Tôi không hiểu ý của anh lắm, Triệu tần!” Mẫn mẫn quay ra, thắc mắc nhìn anh ta....

“Tôi có yêu 1 người con gái, yêu hết mực, yêu bản thân, yêu vô cùng, nhưng tôi đã để cô ấy ra đi!”

“Tại sao?”

“Tại vì cô ấy yêu tôi, tôi yêu cô ấy, nhưng chúng tôi không hợp nhau, tôi độc đoán, lạnh lùng, cô ấy cũng lạnh lùng, tàn nhẫn, và rồi cô ấy gặp được 1 người cô thích cô ấy, người đó quan tâm cô ấy, và tôi đã để cô ấy ra đi!”

“Anh nghĩ rằng cô ấy có hạnh phúc không?”

“Không, dĩ nhiên cô ấy sẽ không hạnh phúc, vì cô ấy cũng yêu tôi, nhưng không có gì là mãi mãi, tình yêu là vĩnh cửu, còn người yêu thì không bao giờ, trừ phi người ta chết khi cả 2 đang yêu nhau, thì người yêu đó là vĩnh cửu!”

“Vĩnh cửu, từ đó thật xa vời!!” Mẫn mẫn ngược nhìn lên, thở dài....

“Dương tiểu thư, bây giờ đã muộn rồi, tôi nghĩ cô sẽ đưa ra quyết định đúng đắn, cô nên trở về, chắc hẳn Mạc Tư Vũ rất lo lắng cho cô!”

“Tôi sẽ không về Mạc gia, Triệu Tần, phiền anh đưa tôi về Dương gia được không?”

Mẫn mẫn đứng dậy, cô đã quyết định rồi, cô rất yêu Tư Vũ, và cô sẽ làm theo tình yêu cô dành cho Tư Vũ....

“À, còn nữa, Triệu Tần, chắc anh cũng biết tôi có chuyện gì, vì vậy, tôi nhờ anh 1 chuyện được không?...”

“Được, bất kì điều gì tôi có thể làm!!”

30. Chương 31

Mẫn mẫn đứng trước cửa Dương gia, Dì Dương từ trong nhà chạy ra khi nhận được điện thoại của cô:

“Tiểu thư, cô đã về rồi, 6 tháng qua cô không ghé qua 1 lần, làm già này lo lắng quá!! A, vị đây hẳn là cậu chủ Mạc”

Bà Dương mở cổng, nhanh nhẩu nói, nhìn qua Triệu Tần, bà ta vui vẻ nhận định, nhìn thái độ vui mừng của những người đã sống cùng cô 17 năm qua, Mẫn mẫn trong lòng có dịu lại....

Mẫn mẫn nhìn mọi thứ xung quanh, thật quen thuộc....

“Triệu Tần, anh có thể đợi tôi được không? Tôi muốn lên nói chuyện với bố!”

“Tôi sẽ đợi, Dương tiểu thư cứ bình thần....”

“Ừa, vậy đây không phải là cậu chủ Mạc ư???”- Bà Dương vừa bê trà ra, vội vàng hỏi, Mẫn mẫn quay lại nhìn bà trìu mến, nhẹ nhàng trả lời:

“À, đây là Triệu Tần, anh chồng của em chồng cháu!”

“Anh chồng của em chồng cháu, vậy là gì hả tiểu thư??”

Bà Dương thắc mắc, Mẫn mẫn mỉm cười lắc đầu rồi đi lên, đúng là gia đình, chỉ có gia đình mới khiến cô an tâm đến vậy...

“Cộc cộc!!”

“Vào đi!!”

Tiếng của bố cô từ trong phòng đọc sách vang lên, cô biết ngay mà, bố cô không thể bỏ thói quen làm việc khuya trong phòng đọc sách này, kể cả khi cô về nhà chồng.

Mẫn mẫn mở cửa bước vào, căn phòng này vẫn vậy, vẫn như cũ kể từ khi cô đi. Bố cô đang ngồi gần kính thiên văn, quay lưng lại với cô.

Mẫn mẫn mỉm cười, tự nhiên đi đến gần bố, đặt tay lên vai ông làm ông giật mình quay lại, ánh mắt ông sáng lên, rạng rỡ.

“Mẫn nhi, con đã về thăm ông già này ư?”

Mẫn mẫn mỉm cười gật đầu, cô đỡ bố cô đứng dậy và đi ra bàn ngồi.

“Bố, Mẫn nhi đã nhắc bao nhiêu lần rồi là đừng làm việc khuya quá!”

“Chà, quên chuyện đấy đi, ông già này nhớ rồi, con yên tâm, nào, giờ hãy nói cho ta nghe, ở Mạc gia, bọn họ đối xử với con có tốt không?”

“Rất tốt bố ạ” Mẫn mẫn mỉm cười miễn cưỡng trả lời ông...

“Vậy là tốt rồi, nhưng Mẫn nhi, ta thấy con gầy đi nhiều đấy!”

Không gầy làm sao được, 2 tháng qua cãi nhau với Tư Vũ, ngồi ăn cơm hẩm cứ lạnh lùng, vô tình nhìn cô, làm cô ăn không ngon....

“À, do là Mẫn nhi lười ăn mà. Thấy bố khỏe như vậy, Mẫn nhi thật sự yên tâm ở bên Mạc gia!”

“Mẫn nhi, hôm nay Tư Vũ có về cùng con không? Ta xin lỗi vì đã bắt con đi kết hôn đột ngột như vậy, đến mặt con rồi ta còn không được biết, Mẫn mẫn à, chuyện của công ty đã được giải quyết rồi, nếu bị bắt nạt, con hãy về đây lúc nào cũng được....”

“Bố....!!!”

Mẫn mẫn nghẹn ngào, cô khóc òa lên ôm chầm lấy bố cô, ông Dương vốn đã thấy ưu tư muộn phiền trong ánh mắt con gái, nay thấy con gái mình trước giờ chưa bao giờ khóc từ khi vợ ông ra đi, nay lại khóc òa lên uất ức như vậy, thật khiến ông không khỏi đau xót....

Nước mắt ông Dương lăn dài, ông vuốt tóc đứa con gái bé nhỏ của mình, vỗ lưng, an ủi cô....

“Bố à, Mẫn nhi muốn trở về mãi mãi, có được không?”

“Mẫn nhi, con nói gì vậy? Mạc gia đó đối xử tệ với con sao?”

Ông Dương ngạc nhiên hỏi Mẫn mẫn, cô ngước mặt lên, mỉm cười lắc đầu, cô ôm chầm lấy bố, khẽ nói:

“Chỉ là Mẫn nhi không muốn chung sống cùng người mình không thích thôi, con đã đưa người con thật sự thích về đây!!”

Mẫn mẫn đứng dậy lau nước mắt, kéo bố xuống phòng khách:

“Triệu tần, anh lại đây, đây là bố em!!”

Mẫn mẫn đổi cách xưng hô với Triệu tần, nhằm tạo vẻ thân mật:

“Xin chào chủ tịch Dương, cháu là Triệu tần!!!”

“Ồ, đây chẳng phải là cậu chủ Triệu của tập đoàn thực phẩm Triệu thị ư?”

“Vâng, cháu là Triệu tần, con trai trưởng của Triệu gia!!”

“Vậy ư? Mời cậu chủ Triệu ngồi xuống!!”

Mẫn mẫn đỡ bố ngồi xuống đối mặt Triệu Tần, trong lòng cô thấp thỏm mong Triệu Tần có thể thuyết phục bố cô.

“Cậu chủ Triệu, cậu và Mẫn nhi nhà tôi, là loại quan hệ gì vậy?”

“A, thưa chủ tịch Dương, cháu và Mẫn mẫn là người yêu ạ!!”

“Cậu có biết Mẫn mẫn đã kết hôn rồi không?”

“Cháu biết, và cháu cũng biết cô ấy không hề yêu người đó!”

Mẫn mẫn vừa nghe thấy Triệu tần nói “không hề yêu người đó!”, cô cúi đầu, thoáng buồn....

“Vậy cậu có đảm bảo, sau khi Mẫn nhi li hôn, cậu sẽ đối xử tốt với con bé chứ!”

“Cháu xin thề!!”

Triệu Tần giơ tay lên vội thề, nhưng ông Dương đã ra dấu không cần, ông quay sang cầm tay Mẫn mẫn, mỉm cười:

“Mẫn nhi, ngày mai đã là sinh nhật con rồi, ngày mai con đã 18 tuổi, có thể làm mọi việc được rồi! Ta chúc con hạnh phúc!”

Ông Dương nhắc đến sinh nhật làm Mẫn mẫn làm cô sực nhớ ra, đúng rồi, mai là sinh nhật cô, và có lẽ mai là ngày đáng sợ nhất cuộc đời cô....

“Đã muộn rồi, chuyện này tính sau đi, Mẫn nhi, hãy để Triệu Tần ở lại với ta, ta có chút chuyện muốn nói, con hãy về Mạc gia đi!”

Mẫn mẫn đứng dậy, lễ phép cúi chào bố, có lẽ ông muốn suy nghĩ thêm. Cô đi qua Triệu Tần, khẽ nói nhỏ với anh:

“Triệu Tần, cảm ơn anh!!”

Mẫn mẫn đi ra ngoài, ngồi lên xe của Dương gia, trở về Mạc gia....

31. Chương 32

Là vila của Mạc gia, thiết kế của Hunder, nhà thiết kế người Ý cô yêu thích....

Mẫn mẫn lòng nặng trĩu, khẽ bước vào Mạc gia:

“Cô chủ, cô về rồi!”

1 người giúp việc cúi xuống chào Mẫn mẫn, mẫn mẫn mỉm cười, à, bây giờ cô đang là Cô chủ Mạc, vậy mà mới 10 phút trước, cô vẫn còn đang nghĩ cô là tiểu thư Dương, Dương Tuyết Mẫn kiêu ngạo ngút trời....

“Cạch!!”

Mẫn mẫn hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng bước vào, mùi thuốc lá nồng nặc phòng làm cô khẽ ho:

“khụ, khụ....!!”

Nghe thấy tiếng ho của Mẫn mẫn, Tư Vũ vội dập thuốc, hắt đóng cửa hành lang, bước vào tươi cười, hẳn đã về nhà từ hai tiếng trước nhưng Mẫn mẫn không ở nhà, vốn là hẳn muốn đợi Mẫn mẫn về để quyết định nói thẳng tình cảm cho cô, tặng cô chiếc nhẫn hẳn đã mất công chọn....

Tư Vũ biểu cảm tốt, thần khí bình thường càng làm Mẫn mẫn thấy lo lắng, từ khi kết hôn thì đây là lần đầu tiên cô thấy Tư Vũ vui vẻ như vậy, cô sợ những điều cô sắp nói sẽ động đến lòng tự trọng của Tư Vũ, có thể Dương gia và cô sẽ gặp sóng gió lớn, nhưng cô không thể, còn chút ngạo khí khi ở bên Tư Vũ, cô không thể, ở cùng người không yêu cô, và cô không thể....để Tư Vũ gặp nguy hiểm.

“Triệu Tần, anh nói sẽ giúp tôi bất kì chuyện gì anh có thể đúng không?”

“Thật!!”

Triệu Tần quay sang nhìn Mẫn mẫn quả quyết, chẳng hiểu sao ánh mắt đó lại khiến Mẫn mẫn tin tưởng.

“Anh...có thể giúp tôi....li dị Tư Vũ được không?”

“Cái gì??” Dĩ nhiên không có gì ngoài dự đoán của Mẫn mẫn, Triệu Tần vô cùng ngạc nhiên.

“Có gì mà phải ngạc nhiên cơ chứ, kết hôn ở tuổi 18, quá vô lí, hơn nữa tôi lại là con người tự do, đâu thể nào gò ép mình bên cạnh 1 người không có tình cảm cơ chứ!!”

Triệu Tần quay sang, nhìn thẳng vào mắt Mẫn mẫn để chắc chắn là cô không nói dối, Mẫn mẫn cúi đầu, quay đi, mắt cô giờ đây đang đỏ hoe, làm sao mà để Triệu Tần nhìn được cơ chứ!

“Cô...cô không có tình cảm với Tư Vũ ư??? Mẫn mẫn, Triệu tần tôi cũng là người từng trải, nhìn qua tôi cũng biết ai có tình cảm hay không rồi. Mẫn mẫn, ánh mắt cô nhìn Tư Vũ, quá thật là tình yêu đó, cô có biết không?”

Triệu Tần an ủi Mẫn mẫn, anh ta biết chắc Mẫn mẫn đang có chuyện gì đó giằng Tư Vũ nên mới như vậy.

“ANH THÌ BIẾT CÁI GÌ CHỨ??”

Bỗng Mẫn mẫn khóc òa, cô gào lên đau đớn, cô đứng dậy, chỉ thẳng tay vào biển, hét lên tuyệt vọng:

“Tại sao? Tại sao lại để tôi yêu hẳn? Tại sao? Tại sao lại để tôi yêu 1 người đã bắt bố mình quì xuống cầu xin cơ chứ??? Tại sao tôi lại yêu 1 người không quan tâm tôi cơ chứ!!! Tại sao tôi lại yêu 1 người vì thương hại nên mới mua cho tôi 1 món quà an ủi cơ chứ!!! TẠI SAO??? TRIỆU TẦN, ANH NÓI ĐI, TẠI Sao???”

Mẫn mẫn vừa khóc, vừa nấc lên, bàn tay mềm mại của cô túm chặt lấy cổ áo Triệu Tần, cô khóc, khóc vì tuyệt vọng....

“Mẫn mẫn, nghĩ gì mà thù người ra vậy? Cô định nói chuyện gì thì nói đi!”

Giọng nói chờ đợi của Tư Vũ vang lên làm cô giật mình, cô chợt quay về thực tại, cô mỉm cười chua xót rút từ trong túi ra 1 tập hồ sơ, cô đưa cho Tư Vũ:

“Anh xem đi!!”

“Cái gì vậy???”

“....”

“Cái gì nhĩ???”

Mẫn mẫn im lặng làm Tư Vũ tò mò, hần vui vẻ mở tập hồ sơ ra....

Tư Vũ nhăn mặt, lông mày nhíu lên, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn Mẫn mẫn, còn cô, cô vẫn đang cúi đầu xuống, không dám nhìn mặt hần:

“Cái gì đây???” Tư Vũ tức giận, đập mạnh tập hồ sơ xuống trước mặt Mẫn

Mẫn.

“Đơn li dị!!” Mẫn mẫn run người, cô vừa nói những lời khiến cô đau lòng nhất ,cô vừa nói những lời khiến người cô yêu tổn thương nhất....

“Tôi không mù hay không đủ thông minh để không biết đó là cái gì!!! Tôi muốn hỏi là tại sao lại đưa cho tôi!!!”

“Tôi....tôi muốn li dị!”

“Tại sao???Hừ, hay là cô cảm thấy hết cái gọi là hứng thú kiến trúc của Hunder ở cái nhà này rồi? Cô nói đi, tôi sẽ thuê Hunder của cô về, xây hàng trăm cái biệt thự cho cô ngắm, cô vừa ý rồi chứ! Tôi không chấp nhận. Lâm Sương nói đúng, trong mắt Dương gia nhà cô đi đâu cũng chỉ có tiền, tiền, và tiền. Sao, muốn li dị tôi để lấy nửa tài sản của tôi ư???”

Tư Vũ cáu giận, hét ầm lên, hần đập vỡ mọi thứ trong phòng, gào lên tức giận, chiếc răng nanh của hần đã nhe ra đến dễ sợ. Móng tay của hần cũng trở nên sắc nhọn bất thường. Nhưng trái hần với Tư Vũ, Mẫn mẫn chỉ nhìn hần bằng ánh mắt tuyệt vọng, vừa nghe đến Lâm Sương, Mẫn mẫn đã khẽ mỉm cười, cô cười đến đau đớn cả trái tim mình, thất lại đến nghẹt thở. Dù gì, cô cũng muốn chấm dứt chuyện này, cô là người tự do, và cô yêu 1 con chim bị nhốt trong lồng, cô không thể lúc nào cũng quanh quẩn bên cái lồng để trò chuyện, thể hiện tình cảm với con chim được. Con chim kia chính là Tư Vũ, còn cái lồng chính là những rào cản để trái tim cô chạm được vào tình yêu của hần, rào cản của Lâm Sương, rào cản ngạo khí của cô và Dương gia....

“Sao, giờ anh mới nhận ra à? Anh thật là ngây thơ! Đúng, tôi thêm tiền đấy, vì thêm tiền nên tôi mới bước chân vào Mạc gia để bị coi khinh từ em gái anh đến lũ ma cà rồng thấp kém kia. Sao? Anh có gì nào? Tiền ư? Ừ tôi muốn tiền đấy, muốn đến phát sợ, phát điên khi phải lấy 1 con ma cà rồng lập dị, bất tài, vô dụng như anh!! Phát điên lên vì sự vô tâm của anh, phát sợ về tình cảm của anh dành cho ai đó khác. Sao!! Sao nào? Anh định làm gì tôi? Cấn tôi, hút máu tôi? Anh định vi phạm lời nguyên của tộc ma cà rồng ư? Hay anh định thuê người giết tôi!! Anh nói đi, nếu cần, tôi sẽ chết ngay trước mặt anh!!!”

Mẫn mẫn tức giận, cô đứng dậy đập bàn gào thét, cô nhìn hần đau xót, cô nói những lời đau xót, và cô, cô đã yêu hần 1 cách đau xót.

Còn hần?? Hần yêu cô? Không, hần không yêu cô! Vì hần còn chẳng thể tin tưởng cô. Tiền, đã bao giờ cô mở mồm xin tiền hần chưa? Đã bao giờ cô làm trái lời hần???Đã bao giờ cô làm chuyện có lỗi với hần??? Chưa!!! Vậy mà Lâm Sương kia thêm tiền của hần, bỏ rơi hần, nói dối hần, vậy mà....hần chọn ai???

Tư Vũ bất ngờ nhìn Mẫn mẫn, vốn dĩ hần không định nói những lời làm cô đau lòng hay bức xúc đến thế, nhưng niềm kiêu hãnh của hần đã giết chết tình cảm của hần, hần không thể hiểu người con gái đáng yêu, ngây thơ ngày nào trước mặt hần nữa???

“Anh xem đi rồi kìa, tôi không lấy 1 xu nào của anh cả. Vì tôi đã yêu người khác, dĩ nhiên là tốt hơn anh vạn lần, giàu hơn anh vạn lần.Hẹn gặp lại ở tòa!”

Mẫn mẫn vội vã cầm cặp lên, nói nhanh với hần, cô muốn chạy ra ngoài, chạy khỏi đây để khóc, cô không thể khóc trước mặt hần được, hần sẽ biết cô yêu hần mất, hần sẽ coi thường cô mất, và...hần sẽ vô tâm với cô mất...

“Cô mà đi, Dương gia sẽ đại nạn!”

Mẫn mẫn khựng lại trước câu nói của Tư Vũ, cô mỉm cười, đúng là chồng cô, 1 con ma cà rồng cao cấp nhất, kiêu hãnh nhất, cuối cùng....cũng dùng đến thủ đoạn cuối cùng. Uy hiếp cô? Không, không, cô đã chuẩn bị những điều này rồi!

Mẫn mẫn xách chiếc va li đã chuẩn bị quần áo sẵn, cô bước nhanh ra khỏi nhà, những bước đi của cô, những bước đi của nàng tiên cá, 1 bước là ngàn kim đâm, 1 lời là vạn lần đau.

Tư Vũ vò đầu, hần vô vọng, hần tuyệt vọng, người con gái thứ 3, người thứ 3 phản bội hần. Hần nhìn tập hồ sơ trên bàn, vò nát như 1 con hổ ngẫu nhiên con mồi. Sự hận thù của 3 lần phản bội như trút hết lên đầu Mẫn mẫn, hần quyết tâm trả thù cô, hần sẽ dùng cách của con người để trả thù cô. Hần sẽ làm cô đau khổ, hần sẽ bắt cô phải trả giá!!!!

“Alo, Thư kí Hồ, hãy điều tra ngay cho tôi đối tác lớn đang hợp tác cùng tập đoàn Dương thị, tôi muốn ngay trong ngày mai, đối tác đó sẽ rút lui!”

Tư vũ lạnh lùng cúp máy, hần cảm hận cô, hần sẽ bắt cô phải quì gối cầu xin hần.

32. Chương 33

Nhà hàng Đông Du cuối tuần lúc nào cũng đông khách, đây là 1 nhà hàng 3 sao thuộc tập đoàn Mạc thị.

“Có chuyện gì?” Mẫn mẫn ngồi xuống trước mặt, nhìn người đối diện lạnh lùng, vô cảm.

“Cô đã làm xong việc chưa!”

Lâm Sương thần nhiên khoanh tay, nhìn Mẫn mẫn đặc ý!

“Có liên quan?” cô vẫn cô cảm nói, làm Lâm Sương nóng ruột đến tức lên, Lâm Sương cười 1 cách đặc ý....

“Thật là nực cười, tôi là người Tư Vũ thích, tôi dĩ nhiên là liên quan rồi!”

“Tư Vũ là ai? Tôi không biết cái tên này!”

“Chà, Mẫn mẫn, cô giống Tư Vũ thật đấy, hôm qua tôi vừa nhắc đến cô, anh ấy đã hôn tôi rất nồng cháy, và bảo với tôi là anh ấy không quen cô!”

Vừa nghe đến Lâm Sương nhắc chuyện thân mật cùng Tư Vũ, tâm trạng Mẫn mẫn đã nhảy dựng lên, Tư Vũ đáng trách, cô rời xa hần, quả thật đúng!

“Tôi không liên quan. Nếu cô gọi tôi ra chỉ vì chuyện này, tôi nghĩ cô tốn hơi rồi, đơn li dị đã đưa cho Tư Vũ,giờ thì tôi đi được chứ!”.

“Dĩ nhiên, chúc cô sau này hạnh phúc, Mẫn mẫn, nếu có khó khăn hãy đến tìm tôi!”

Lâm Sương gật đầu, cô ta nhìn Mẫn mẫn bằng ánh mắt không có chút thiện cảm, Mẫn mẫn đau lòng bước đi. Cô nhớ khuôn mặt vui vẻ xoa đầu cô của Tư Vũ, cô nhớ khuôn mặt ghen tức khi cô nói chuyện với Triệu Tần....cô nhớ....nhớ hần!!!

“Alo!!” Tiếng chuông điện thoại của Mẫn mẫn vang lên, là điện thoại từ Dương gia, có chuyện gì mà gọi cô gấp vậy cơ chứ!

“Tiểu...tiểu thư, tiểu thư mau về, ông chủ vừa hạ huyết áp ngất trong phòng, hiện đang cấp cứu....”

“Cái gì??? Tại sao lại thế cơ chứ?? Bố tôi, bố tôi hiện giờ đang ở đâu/???”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô vội vàng hỏi, tay cầm túi xách của cô đã không đủ sức nữa rồi....

“Ông...ông chủ hiện đang ở bệnh viện Đài Bắc, tiểu...tiểu thư mau đến!”

“Tôi biết rồi, nếu có chuyện gì, mau thông báo cho tôi biết!!!”

Mẫn mẫn vội vàng mở cửa xe ô tô, cô phóng ga hết cỡ....Chuyện của Tư Vũ đã khiến cô đau lòng, bây giờ lại đến bố cô xảy ra chuyện....

“Bác Dương, tại sao bố cháu lại ra nông nỗi này???”

Mẫn mẫn chạy vội vào trong bệnh viện, cô vừa nhìn thấy bà Dương đã vội vã hỏi..

“Lúc này....cậu...cậu Tư Vũ có đến tìm ông chủ, lát...lát sau thì Thư kí Trương của công ty đến tìm ông chủ, sau đó...sau đó ông chủ ngắt ngay tại phòng làm việc!!”

“Thư kí Trương, có chuyện gì lại khiến bố tôi shock vậy cơ chứ??”

Mẫn mẫn quay sang Thư kí Trương bên cạnh, vội vã chất vấn:

“Thưa tiểu thư, do đối tác bên People rút khỏi danh sách nhà đầu tư, khiến cho công trình ở Thượng Hải của công ty gặp khá nhiều khó khăn, thế nên...thế nên...”

Thư kí Trương đáp ứng, Mẫn mẫn vừa nghe xong, vội ngã gục xuống, chuyện này...chuyện này là do....do TƯ VŨ!!!

!”.

“Dĩ nhiên, chúc cô sau này hạnh phúc, Mẫn mẫn, nếu có khó khăn hãy đến tìm tôi!”

Lâm Sương gạt đầu, cô ta nhìn Mẫn mẫn bằng ánh mắt không có chút thiện cảm, Mẫn mẫn đau lòng bước đi. Cô nhớ khuôn mặt vui vẻ xoa đầu cô của Tư Vũ, cô nhớ khuôn mặt ghen tức khi cô nói chuyện với Triệu Tần....cô nhớ....nhớ hẳn!!!

“Alo!!” Tiếng chuông điện thoại của Mẫn mẫn vang lên, là điện thoại từ Dương gia, có chuyện gì mà gọi cô gấp vậy cơ chứ!

“Tiểu...tiểu thư, tiểu thư mau về, ông chủ vừa hạ huyết áp ngã trong phòng, hiện đang cấp cứu...”

“Cái gì??? Tại sao lại thế cơ chứ?? Bố tôi, bố tôi hiện giờ đang ở đâu/???”

Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô vội vàng hỏi, tay cầm túi xách của cô đã không đủ sức nữa rồi...

“Ông...ông chủ hiện đang ở bệnh viện Đài Bắc, tiểu...tiểu thư mau đến!”

“Tôi biết rồi, nếu có chuyện gì, mau thông báo cho tôi biết!!!”

Mẫn mẫn vội vàng mở cửa xe ô tô, cô phóng ga hết cỡ....Chuyện của Tư Vũ đã khiến cô đau lòng, bây giờ lại đến bố cô xảy ra chuyện....

“Bác Dương, tại sao bố cháu lại ra nông nỗi này???”

Mẫn mẫn chạy vội vào trong bệnh viện, cô vừa nhìn thấy bà Dương đã vội vã hỏi..

“Lúc này....cậu...cậu Tư Vũ có đến tìm ông chủ, lát...lát sau thì Thư kí Trương của công ty đến tìm ông chủ, sau đó...sau đó ông chủ ngắt ngay tại phòng làm việc!!”

“Thư kí Trương, có chuyện gì lại khiến bố tôi shock vậy cơ chứ??”

Mẫn mẫn quay sang Thư kí Trương bên cạnh, vội vã chất vấn:

“Thưa tiểu thư, do đối tác bên People rút khỏi danh sách nhà đầu tư, khiến cho công trình ở Thượng Hải của công ty gặp khá nhiều khó khăn, thế nên...thế nên...”

Thư kí Trương đáp ứng, Mẫn mẫn vừa nghe xong, vội ngã gục xuống, chuyện này...chuyện này là do....do TƯ VŨ!!!

“Đúng vậy!!”

“Vậy là tôi đã trở lại thành con người!”

“Đúng!!”

“Thật vậy ư???” Mẫn mẫn dựng ngược người hét lên....

“Cô có cần tôi cắt máu ra cho cô thử không?”

“A, không cần đâu Vi vi, cảm ơn cô! Mà chuyện của cô với ma cà rồng kia thế nào rồi?”

“À, chúng tôi chấm dứt rồi ^^!”

“Vậy à?”

Mẫn mẫn thấp giọng, cô gái này quả thực giống cô và Tư Vũ....

“À, tôi còn chưa hỏi, Vi vi, cô bao nhiêu tuổi!”

“Tôi 24, còn cô!”

“Aizzz.... Vậy ư? Tôi mới 18 tuổi!”

“Vậy Mẫn mẫn, tôi hơn tuổi cô rồi, mau gọi chị đi ^^~”

“Chị...” Mẫn mẫn dài giọng trêu Vi vi, vi vi này quả thật rất thoải mái khiến Mẫn mẫn quên hết nỗi buồn để cô cười lên.

“Thôi chết!!!” Mẫn mẫn sực nhớ ra bố cô đang nằm ở bệnh viện, cô vội vàng đứng dậy...

“Bố tôi đang nằm viện, tôi phải vào ngay!”

“Để tôi đi cùng cô!”

34. Chương 35

3 ngày sau Mẫn mẫn bù đầu vào giải quyết công việc của công ty hộ bố cô, ông Dương vẫn chưa tỉnh lại, tin tức People rút ra khỏi dự án làm 1 số ngân hàng đã gửi giấy thúc nợ:

“Thư kí Trương, đã điều tra ra được lí do People rút khỏi dự án chưa?”

“Dạ, do bên đó nói rằng sau khi xem xét thì lợi nhuận không hợp lí, nghe nói bên Mạc thị có nhúng tay vào!”

“Chú chuẩn bị xe, tôi sẽ đến Mạc thị, còn nữa, khóa học cấp 3 của tôi có thể kết thúc được rồi. Tôi đã có bằng quản trị, quản lí kinh doanh, marketing khi còn du học, thế nên nếu ai hỏi chú cứ đưa hết ra, bọn họ không phục thì tôi sẽ nghĩ cách xử lí sau!”

Mẫn mẫn lạnh lùng bước ra, 3 ngày qua nghe Vi vi an ủi, tâm sự động viên, cô đã khá lên rất nhiều rồi.

Mẫn mẫn đã học được cách đè nén cảm xúc, mặc dù mỗi lần cô nhắm mắt, đôi mắt đó, nụ cười đó, khuôn mặt đó của Tư Vũ đều hiện về nơi kí ức cô, dù chuyện chỉ mới xảy ra 1 tuần.

“Giám đốc, có Dương tiểu thư nói có chuyện gấp cần gặp!”

“Mời vào!”

Giọng Tư Vũ vang lên trong điện thoại làm Mẫn mẫn khẽ run người, 1 tuần trôi qua đối với cô như 1 năm dài vậy, cô đã gạt bỏ hết để chăm sóc bố cô, sau chuyện này, cô quyết định sẽ ra đi.

“Tìm tôi có chuyện gì vậy Dương Tiểu Thư!”

Mẫn mẫn ngồi xuống, đối diện với Tư Vũ, hần khác quá....

“Tôi muốn đến mong Mạc thị rút khỏi vụ People và Dương thị, và tôi đến, với tư cách là đại diện của Dương Thị!”

“Chuyện này thì có gì liên quan đến tôi? Cô thật ngây thơ Mẫn mẫn, trước khi cô đi tôi đã nói thế nào. Cô cần tiền, tôi sẽ không cho cô tiền, bất cứ cô cần gì, tôi cũng sẽ khiến cô không thể có được!”

“Vậy thì, chúc mừng anh, anh đã thành công, Tư Vũ!”

Mẫn mẫn đứng dậy, cô nhìn hấn bằng ánh mắt chưa đầy tình yêu thương, cô thật sự yêu hấn quá rồi, ngay lúc này đây, cô chỉ muốn đến bên hấn, ôm chầm lấy hấn mà thôi....

“Không chỉ People đâu, Dương thị sẽ diệt dưới tay tôi!”

“Tư Vũ, anh thật bá đạo!!!”

Mẫn mẫn chạy ra ngoài, cô vừa đi vừa khóc.....Tư Vũ kia, thật sự hận cô vậy ư? Vậy hấn có hiểu cho cô không? Cô sao có thể yên lòng khi sống cùng 1 người đã làm bố cô quì xuống van xin, sống cùng 1 người không yêu cô, và cô làm sao mà sống cùng hấn, khi Lâm Sương kia đe dọa sẽ nói chuyện tộc ma cà rồng ra cơ chứ!

35. Chương 36

4 năm sau.....

“Mẫn mẫn, bàn 3 hai suất sủi cảo, sau đó dọn luôn bàn 7 nhé!”

“Vâng!!”

Trong cửa hàng ăn Trung Quốc, Mẫn mẫn bé nhỏ kia đang chạy lăng xăng phục vụ từ bàn này đến bàn nọ, những giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng vẫn cố mỉm cười của cô.

“Này, đã 4 năm kể từ khi cô ấy đến làm ở đây rồi đấy! Càng tiếp xúc càng thấy cô ấy thật tốt chị Vi vi nhỉ!”

“Dĩ nhiên, các cô lúc đầu chả ghen ghét với Mẫn mẫn còn gì!”

“Thì chuyện thường mà, tự dưng xuất hiện 1 người xinh đẹp như thế, chúng tôi đã ghen tị rồi, nhưng mà mới nghe thấy cô ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn Dương thị năm đó sát nhập vào Mạc thị, tôi còn nghĩ cô ấy là tiểu thư nên không biết làm gì cơ!”

“Đúng là lúc đầu cô ấy không biết làm gì mà. Đổng đổng, Mẫn mẫn là người tốt đấy, hoàn cảnh cô ấy rất đáng thương đấy, thế nên cô bảo các chị em trong nhà hàng đừng ganh ghét, đố kị với cô ấy nữa. Chuyện Hương Hương ngáng chân làm Mẫn mẫn ngã đổ đĩa mì vào khách, bị trừ lương, hay chuyện Lan cất chỉ áo của cô ấy, Mẫn mẫn đều biết, vì vậy các cô hãy dừng chuyện này ngay!”

“Em biết rồi!”

2 nhân viên ở quầy thanh toán trò chuyện với nhau, 4 năm qua vì sức ép từ Mạc thị, bố cô thì hôn mê từ đó đến giờ vẫn chưa tỉnh, Mẫn mẫn đành phải bán cổ phần, vila của nhà để lấy tiền chữa bệnh cho bố cô. Mẫn mẫn mua 1 căn nhà khá đầy đủ tiện nghi gần nhà Vi vi. Vi vi thật sự rất tốt với cô, làm Mẫn mẫn thường xuyên nhớ về Phiên Băng và Phục Luân, bọn họ giận cô thật là lâu, bạn bè gì mà nhỏ nhen vậy cơ chứ!

Lúc đầu mới đi xin việc làm, nhìn hồ sơ của cô, không công ty nào dám nhận, vì Tư Vũ đã tuyên bố ngầm trong giới đầu tư rằng, nhân viên của Dương thị sau khi sát nhập mà rời khỏi công ty, đi tìm việc khác, công ty nào dám nhận thì sẽ phá sản.

Mẫn mẫn vừa chạy vừa lau mồ hôi, hôm nay là ngày cuối tuần, khách hàng thì quá đông, khiến cô quá giờ làm mới được nghỉ.

“Mẫn mẫn, uống nước đi!”

“Cảm ơn chị, Vi vi.!”

“Mẫn à! Cậu Triệu đợi em từ nãy đến giờ rồi đó, cậu ấy tốt với em như vậy, tại sao em không đón nhận cậu ấy cơ chứ!”

Mẫn mẫn cười xòa, vẫy vẫy tay với Triệu Tần. Trong những năm tháng tủi nhục, khó khăn kia của cô, chỉ có Triệu Tần ở bên cô, anh ta có mở lời hỗ trợ cô về kinh tế, nhưng cô nhất quyết không đồng ý, cô không muốn mang nợ 1 ai, món nợ với Tư Vũ đã đủ để đêm nào cô cũng gục mặt vào gối khóc, mỗi lần nhìn thấy bố cô, cô cảm thấy xót xa tâm hồn. 4 năm qua, sống cùng 1 thành phố, nhưng Mẫn mẫn chưa bao giờ chạm mặt Tư Vũ, vì đường cô đi là con đường khó khăn, đường hẻm đi là con đường xa hoa, con đường mà trước đây cô đã bước đến mòn đế dày. Người ta giàu có trong bao lâu? Vậy mà lại mất tất cả trong phút chốc! Cô yêu hấn như thế nào, vậy mà cũng mất hấn chỉ vì 1 tờ giấy li dị.

“Mẫn mẫn, em còn nghĩ gì mà ngơ ngác thế kia, anh đến em không vui à?”

Triệu Tần mỉm cười hỏi Mẫn mẫn, 4 năm qua cô đã thân thiết với Triệu Tần hơn, đã gọi anh ta là anh.

“Không có gì, Triệu Tần, anh bận như vậy, thật sự cứ rảnh là ghé qua thăm em, làm em thật sự rất ngại!”

“Mẫn mẫn, em đừng nghĩ nhiều, anh đã từng nói anh sẽ giúp em mọi chuyện nếu như anh có thể hay sao?”

“Vâng!! Triệu Tần, anh đến tìm em mang nhiều tài liệu như vậy, không phải lại định nhờ em tính toán hộ anh đấy chứ!”

Mẫn mẫn vui vẻ đùa với Triệu Tần, anh ta thật tốt, Triệu Hoàng và Tư Vân đã đi sang Pháp, cô thường xuyên nói chuyện với Tư Vân, Vân vân đã biết tất cả mọi chuyện của cô, trừ nguyên nhân li dị với Tư Vũ, Vân vân không trách cô, chỉ thông cảm cho cô vì nghĩ có chuyện khó nói!

“Mẫn mẫn, anh có 1 người bạn rất tài giỏi người Pháp, anh ấy về đây để tiếp quản thị trường Trung Quốc, chỉ nhánh anh ấy quản lý thật sự rất phù hợp với năng lực của em.”

Mẫn mẫn nghe Triệu Tần nói, mặt cô thoáng buồn, xin vào công ty, tập đoàn tư nhân từ lâu cô đã bỏ ý định, vì vừa nhìn vào hồ sơ của cô, chẳng công ty nào dám nhận. Mặc thị từ khi có Dương thị sát lập, nghiêm nhiên trở thành tập đoàn lớn nhất Đài Bắc, các ông chủ phía Thượng Hải, Bắc Kinh cũng nể nang 9 phần.

“Em nghĩ không phù hợp với em đâu!”

“Mẫn mẫn, yên tâm, anh đã nói qua chuyện của em với anh ấy, anh ấy nói nếu em thực sự là người có thực lực, anh ấy sẽ bảo vệ em!”

Triệu Tần vội vàng cầm tay Mẫn mẫn, ánh mắt anh ta quyết tâm nhìn cô, Mẫn mẫn nhìn vào ánh mắt ấy, 1 chút niềm tin hiện lên, cô khẽ gật đầu. Dù gì nếu đi làm thêm ở đó, lương tháng cũng sẽ đảm bảo cho tiền chữa trị của bố cô, không phải làm thêm 3, 4 nơi nữa.

Sáng hôm sau, Mẫn mẫn thức dậy thật sớm, cô chuẩn bị tất cả mọi thứ, Mẫn mẫn vui vẻ ngày nào đã không còn, 1 Dương Tiểu Thư thật sự đã quay lại, khuôn mặt cô không thay đổi mấy, chỉ có điều trưởng thành lên nhiều hơn, ánh mắt lúc nào cũng u buồn, không còn tinh nghịch như xưa.

“Mẫn mẫn, cố lên, em sẽ làm được!” Triệu Tần đưa cô đến buổi phỏng vấn, Triệu Tần cố gắng động viên Mẫn mẫn, cô cảm thấy rất vui vì ít ra còn Triệu Tần đưa cô đi.

“Số 28, xin tuyển bộ phận marketing, mời vào!”

Số báo danh của Mẫn mẫn vang lên, cô hít 1 hơi thật sâu, rồi tự tin đẩy cánh cửa bước vào, nhưng....Mẫn mẫn đứng như chết tại chỗ khi vừa nhìn thấy 1 người, người đó lạnh lùng nhìn cô, nhưng ánh mắt vẫn không giấu khỏi vẻ ngạc nhiên. Là Tư Vũ, tại sao, tại sao hấn ta lại ở đây???

“Số 28, cô làm sao vậy?” 1 thành viên trong BGK lên tiếng hỏi làm Mẫn mẫn bình tĩnh lại, cô hơi mất bình tĩnh ngồi vào ghế.

“AI NHẬN HỒ SƠ NÀY???!!!” Tư Vũ đập bàn đứng dậy hét lớn làm các thành viên trong BGK đều biến sắc, duy chỉ có 1 người từ nãy đang chăm chú nhìn Mẫn mẫn kia lại không có biến đổi sắc thái gì. Mẫn mẫn cúi đầu xuống, thật là, 4 năm rồi gặp lại, sao con tim cô vẫn nhảy lên như múa thế kia cơ chứ.

“Giám đốc Mạc, là tôi nhận hồ sơ!” Người còn lại trong BGK đứng dậy nhìn Tư Vũ, vừa thấy người đó lên tiếng, mọi thành viên trong BGK đều cảm thấy sợ không khí bây giờ giữa bọn họ, 2 người đó lại ngồi gần nhau nữa chứ. Mẫn mẫn nhìn bằng tên, người vừa lên tiếng nhận hồ sơ của cô là Lí Phong, TGD, còn bằng tên của Tư Vũ, TGD hợp tác ư??? Vậy là công ty của cô đang xin việc lại đang hợp tác với Mạc thị ư???

“Hãy hủy ngay hồ sơ này!”

Tư Vũ cúi gập, lạnh lùng ra lệnh, Mẫn mẫn khẽ nhói trong tim, 4 năm rồi hấn vẫn hận cô như vậy, vẫn diệt tận đường sống của cô đến vậy.

“Thư kí Lan...” Tư Vũ vừa ra lệnh, TGD Lí Phong kia đã liền gọi thư kí, Triệu Tần kia thật là....sao không cho cô biết Mạc thị hợp tác trong dự án này cơ chứ, nếu biết có giết cô cũng không đi.

“Nhận hồ sơ của cô Dương Tuyết Mẫn đây, để cô ấy làm Trưởng phòng Marketing, phụ trách dự án hợp tác với quý tổng Mạc thị! Tuyên bố buổi phỏng vấn kết thúc ở đây!”

Lời nói của Lí Phong làm Mẫn mẫn ngạc nhiên, cô tròn xoe mắt nhìn TGD Lí Phong đó, anh ta đang nhìn Tư Vũ với ánh mắt rất bình thường, còn Tư Vũ thì đã điên tiết lên rồi, Mẫn mẫn khẽ nhận thấy chiếc ranh nanh của Tư Vũ sắp nhô ra. Chết rồi, nếu hấn ta lộ thân phận ở đây, hấn ta sẽ chết chắc.

“Cảm ơn TGD, cảm ơn các vị, tôi sẽ cố hết sức! Tư Vũ, tôi có chuyện cần nói với anh!”

Mẫn mẫn cúi đầu cảm ơn, rồi nhanh chóng chạy ra lời Tư Vũ ra ngoài, vì quá ngạc nhiên nên Tư Vũ kia im lặng đi theo Mẫn mẫn.

“Chát!!!!”

Tiếng kêu vang lên gần đại sảnh công ty, mắt của Mẫn mẫn đỏ hoe nhìn Tư Vũ, hấn ta vẫn vậy, vẫn bá đạo, vẫn hận cô, hận tất cả những người con gái đã bỏ rơi hấn.

“Anh đánh đi, đánh nữa đi, anh giết tôi cũng được, tôi không thiết, nhưng bao nhiêu nhân viên của Dương thị, họ vô tội, anh làm vậy thật bá đạo, 4 năm trước tôi rời xa anh là đúng!”

“Cô sai rồi! 4 năm trước cô rời xa tôi VÌ GÌ CÔ NHỚ KHÔNG??? VÌ TIỀN!!!!”

Tư Vũ gào lên, hấn ta nhìn cô giận dữ, nước mắt Mẫn mẫn chảy dài ra, 4 năm qua những gì về hấn cô đều nhớ rõ, và những gì về cô hấn cũng đều nhớ rõ.

“Tư Vũ, việc gì anh phải hận tôi vậy cơ chứ, anh yêu tôi hay sao??? YÊU SAO??? HAY LÀ ANH YÊU LÂM SƯƠNG!!! Nếu đã không có tình cảm với tôi, tại sao anh lại hận tôi như vậy chứ!!!! CHÁT!!!!!!!!!!”

Mẫn mẫn khóc âm lên, cô lạnh lùng đau đớn tát Tư Vũ, ánh mắt cô ánh lên vẻ uất ức, Mẫn mẫn chạy đi, 4 năm qua nỗi đau kia chẳng thể với nổi 0.1% nữa!!!

“Phải, tôi yêu cô! Cô có hiểu không?”

Tư Vũ đứng im nhìn Mẫn mẫn chạy đi xa, hấn ta khẽ thì thầm, 4 năm qua, câu nói đó hấn không thể nói được, 4 năm qua cô làm gì hấn đều biết, cô thế nào hấn cũng đều biết, vì đơn giản, hấn đã nhờ 1 người theo cô, chăm sóc cho cô 1 cách lặng thầm và cũng thật tự nhiên.

36. Chương 37

Ngày hôm sau Mẫn mẫn vừa đến nhận việc thì đã bị triệu vào phòng TGD Lí Phong, anh ta cầm tập hồ sơ của cô lên xem xét, rồi chốt hạ 1 câu xanh rờn:

“Mẫn mẫn, xem qua thành tích của cô quả thật rất đáng nể, nhưng mà học lực của cô...”

“Aizzz, xin lỗi TGD, do cấp 3 tôi mãi...chơi nên không học!”

“Cũng phải, 17 tuổi kết hôn, 18 tuổi thì li dị, Mẫn mẫn, tôi quả thực khâm phục cô đấy!”

Lí Phong cười đặt tập hồ sơ xuống, vừa nhắc đến chuyện kết hôn, li dị, Mẫn mẫn cứ ngỡ mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra.

“Mẫn mẫn, xin lỗi cô, nhưng vì Mạc thị là 1 đối tác lớn nên...”

“Tôi hiểu, tôi bị sa thải ngay trong ngày đầu tiên nhận việc phải không? Tư Vũ là thế đấy, muốn gì thì phải làm cho bằng được, anh yên tâm, tôi không trách anh đâu!”

“Cô nói gì vậy? Dù cô có học tốt môn Toán, Hóa như vậy nhưng cô là nhân tài trong marketing, bỏ qua sao được, chỉ là Tư Vũ yêu cầu điều người phụ trách dự án này đến làm việc lại Tổng công ty của Mạc thị...”

“Cái gì???” Mẫn mẫn ngạc nhiên, Tư vũ chẳng phải không muốn gặp lại cô hay sao?

“TGD, TGD đừng nói những lời TGD nói hôm tôi đi xin việc là sự thật đấy nhé! Tôi sẽ phụ trách dự án này thật ư?”

“Lời nói của tôi đã nói ra, tuyệt đối không được phép rút lại, vì vậy mong cô Mẫn hãy bỏ qua chuyện riêng tư, dốc sức cho dự án, giờ chúng ta sẽ kí hợp đồng lao động!”

Mẫn mẫn thờ người, cô kí xong hợp đồng lao động của Lí Phong, bước ra khỏi công ty như 1 người mất hồn. 4 năm qua không gặp lại Tư Vũ, nỗi đau đó cũng đủ giày vò cô, nhưng gặp hân như thế này, trong hoàn cảnh này, liệu cô có vui nổi không?

Mẫn mẫn đi qua 1 shop quần áo của người già, cô bước vào, chiếc áo này rất hợp với bố cô, quả thật nếu bố cô có thể tỉnh dậy nhận xét, thì chắc chắn ông ấy sẽ lấy chiếc áo này:

“Chị ơi, lấy cho tôi chiếc áo này!”

“Alo, Lâm Sương à, tôi đến rồi, À, tôi thấy chiếc áo cô bảo rồi!”

Mẫn mẫn nghe thấy tiếng người nói chuyện vội quay lại, mắt cô tròn xoe, trái đất đã tròn đã đành, đây cái Đài Bắc này gấp ghe thế kia, sao lại gặp lại hân cơ chứ!

Tư Vũ vẫn nhìn điện thoại đi đến chỗ Mẫn mẫn, mắt không rời khỏi màn hình điện thoại nên không nhìn thấy Mẫn mẫn:

“Cô, lấy cho tôi chiếc áo tôi đang cầm. Thề đấy!”

Mẫn mẫn ngạc nhiên nhìn vào chiếc áo mình đang cầm, à hóa ra hân đi mua cho người thân của Lâm Sương ư? Bọn họ thân nhau thật đấy!

Máu ghen của Mẫn mẫn nổi lên, ngạo khí của cô cao ngút trời, cô nhìn hân cau gợn rồi lấy chiếc áo mang đến quầy thanh toán:

“Thanh toán cho tôi!”

Tư Vũ giật mình, giọng nói thân quen mà 4 năm qua đêm nào hân cũng mơ thấy, giờ lại rất gần hân, Tư Vũ ngẩng đầu lên, Mẫn mẫn đang nhận chiếc túi đựng cái áo đó.

“Cảm ơn!”

Tư Vũ giật lấy cái túi của Mẫn mẫn, đặt lại chiếc thẻ trên tay cô, rồi bỏ đi. Hân ta làm trò gì vậy cơ chứ? Hân ta tưởng Mẫn mẫn làm thêm ở đây ư? Hân bị làm sao vậy? Hân đi vội vậy ư? À, đi gặp cô ả Lâm Sương của hân chứ gì :-L

~Mẫn mẫn chạy ra ngoài theo Tư Vũ, hân đã phóng xe đi khá xa cô.

“Taxi, đuổi theo chiếc Luxus LFA trắng kia cho tôi!”

Chiếc xe của Tư Vũ đỗ lại trước biệt thự nhà Lâm Gia, hẳn ta đang đợi Lâm Sương ra, Mẫn mẫn tức giận trả tiền taxi rồi chạy đến.

“Tư Vũ, tên ma cà rồng chết tiệt kia, anh mau ra đây!!!”

Tư Vũ thấy Mẫn mẫn đi theo mình, vội vàng bước xuống xe, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

“Cô đến đây làm gì vậy?!”

“Đưa đây!!!”

“Đưa cái gì???”

Tư Vũ nhìn cô khó hiểu, Mẫn mẫn đang máu ghen ngút trời, cô mở cửa xe ra lấy cái túi áo trong xe rồi đóng mạnh cửa xe vào. Tư Vũ vẫn còn đang ngạc nhiên vì hành động của cô, thì Mẫn mẫn mặt hầm hầm ném chiếc thẻ hân vừa đưa cho cô rồi tức tối bỏ đi.

Thấy Mẫn mẫn bỏ đi, Tư Vũ có chút hụt hẫng, nhưng hành động khó hiểu của cô làm hân bất chợt chạy theo cô, cầm tay cô giữ lại (ời cầm tay nhá =))~)

“Anh làm trò gì vậy??” Mẫn mẫn có chút ngượng vì Tư Vũ nắm tay mình, nhưng máu ghen vẫn đang sôi sục trong cô, cô giật mạnh tay lại, cau giận nhìn Tư Vũ.

“Tôi mới là người nói câu đó. Tại sao cô lại cầm đồ của tôi đi!”

“Ai bảo là đồ của anh, áo do tôi chọn, tiền do tôi trả, vậy là của anh à?”

“Rõ ràng lúc đó tôi đưa thẻ cho cô rồi mà!”

“Thẻ của anh vẫn còn nguyên đấy, tôi chỉ lấy lại đồ của tôi thôi, còn tốt hơn loại người mua đi nịnh nọt người thân nhà người yêu!!”

“Người yêu, cô nói gì vậy?”

“Không phải sao? Lâm Sương, tôi đến rồi, tôi thấy chiếc áo đó rồi. Tư Vũ, chiếc áo này là mua cho bậc cha, bậc chú mặc đó! Bớ anh sao có thể mặc cỡ này, lại còn đến Lâm Gia, sao?!!!!”

Mẫn mẫn cau giận tuôn 1 tràng ra, còn Tư Vũ vô cùng ngạc nhiên...Mẫn mẫn kia...cô ấy đang...

“Mẫn...mẫn mẫn, cô...cô đang ghen phải không???”

Mẫn mẫn bị Tư Vũ phát hiện, vội rà soát lại lời nói của cô lúc nãy, thật sự thì nghe giống như ghen vậy! Cô đỏ mặt, vội vàng ném lại 1 câu rồi bỏ đi...

“Anh hâm à? Sao tôi phải ghen chứ!”

“Mẫn mẫn, đó là chiếc áo Lâm Sương nhờ tôi mua hộ cho bố cô ấy!”

Tư Vũ nói theo Mẫn mẫn đang bỏ đi, nghe thấy câu giải thích của Tư Vũ, Mẫn mẫn vẫn bước đi. Trong lòng cô đang vui vì được nghe lời giải thích của hân, nhưng miệng cô thì lầm bầm:

“Anh ta bị làm sao vậy? Ai cần anh ta giải thích cơ chứ!”

37. Chương 38

Mẫn mẫn bực tức trở về nhà, vừa mở cửa là cô đã ném phịch chiếc túi đựng áo xuống ghế. Sực nhớ ra điều gì đó, Mẫn mẫn vội nhảy dựng lên:

“Thôi chết, hôm nay chưa vào thăm bố!”

Và thế là Mẫn mẫn chạy vội ra khỏi nhà bắt taxi đến bệnh viện...

“Bố à, hôm nay con không thể kiểm soát được hành vi của mình, con cũng chẳng hiểu sao lại để tình cảm bao năm qua dấu kín dưới trái tim lại bị 1 chiếc áo moi lên nữa bố ạ...”

“Tư Vũ, anh ấy vẫn vậy, nhưng hình như anh ấy đã học được cách nói ra cảm xúc của mình, chắc là cô ta dạy anh ấy rồi. Tư Vũ mà 4 năm trước con biết có bao giờ nói ra cảm xúc của mình đâu cơ chứ, quan tâm 1 cách lặng thầm, tuy đó cũng tốt, nhưng cô ta lại là người làm anh ấy biết nói ra cảm xúc, con thấy khó chịu quá!”

“Nhưng bố yên tâm, con tin rằng 1 ngày nào đó con sẽ xây dựng lại được sự nghiệp của bố, bố mau tỉnh dậy để xem Mẫn nhi nỗ lực thế nào nhé!!”

Mẫn mẫn vừa lau mặt cho ông Dương, vừa thủ thỉ nói chuyện với ông. Ngày mai là ngày cô đến Mạc thị bàn về vấn đề quảng cáo cho sản phẩm mới của Mạc thị, cô chỉ mong ngày ấy đến thật chậm, vì cô vẫn chưa đủ tự tin nói chuyện công việc trước mặt Tư Vũ.

Ngày hôm sau....

“TGD, mọi người đang chờ anh ở phòng họp, đã đến giờ rồi ạ!”- Nam thư kí của Tư Vũ bước vào, anh ta cẩn thận thông báo với Tư Vũ.

Tư Vũ đặt tập hồ sơ xuống, ngược nhìn qua đồng hồ trên tay, rồi lạnh lùng hỏi:

“Bên đối tác đã đến chưa!”

“Thưa TGD, bên đó đã đến rồi, nhưng tôi có thắc mắc, tại sao 1 tập đoàn có uy tín như vậy lại để 1 nhân viên mới tuyển dụng phụ trách dự án này cơ chứ!”

Nam thư kí đó ra vẻ trầm tư suy nghĩ, nhưng ngay lập tức bị Tư Vũ lườm cho suýt sợ đến chết nên anh ta vội ngậm miệng lại. Tư Vũ nhanh chân bước đến phòng họp (Vũ ca không muốn Mẫn tởm đời lâu chứ rì ==))

Cánh cửa phòng họp được mở ra, thấy Tư Vũ bước vào, các nhân viên nữ Marketing cùng công ty với Mẫn mẫn xuýt xoa ngưỡng mộ, Mẫn mẫn cố gắng không để ý đến Tư Vũ, chăm chú vào kế hoạch Pr cho sản phẩm của Mạc thị.

“Xin mời đại diện công ty A trình bày ý tưởng!”

Trưởng phòng thiết kế của Mạc thị lên tiếng, nghe thấy họ yêu cầu trình bày, Mẫn mẫn vội đứng dậy, cô hít một hơi thật sâu, tự tin tiến lên phía trước.

“Tôi là Mẫn mẫn-phụ trách Pr cho sản phẩm Love or devil của Mạc thị. Sau đây tôi sẽ trình bày kế hoạch Pr cho sản phẩm. Vì Love or devil là 1 trò chơi chiến tranh vũ trụ thuộc thể loại tình cảm, viễn tưởng, nhân vật chính nữ là nàng tiên Mari, còn nam nhân vật chính là Ma cà rồng, hơn nữa khi đưa ra các nhân vật chính này, chắc chắn trào lưu tình yêu trong Love Or Devil tức kết hôn ảo sẽ được phổ biến, vì vậy chúng tôi dự định ra mắt sản phẩm vào ngày 14/2 tại quảng trường trung tâm Đài Bắc, chúng ta sẽ đặt 1 số máy để mọi người có thể chơi thử sản phẩm Love Or Devil và tổ chức 1 trò chơi với những người vừa được chơi thử sản phẩm có thành tích cao, lí do...”

“Khoan đã!!!”

Mẫn mẫn đang trình bày thì đột nhiên Tư Vũ lên tiếng dừng, Mẫn mẫn im lặng nhìn về phía Tư Vũ, hần đang cau mày suy nghĩ, chắc có chỗ nào khó hiểu.

“Mẫn mẫn, ngày 14/2 thì liên quan đến ngày ra mắt sản phẩm của Mạc thị chúng tôi??”

“Vì ngày 14/2 có thể lợi dụng đặc thù tính chất của trò chơi để Pr 1 cách thuận lợi!!”

“Không...ý tôi...ý tôi là, ngày 14/2 là...là ngày gì cơ!”

Câu hỏi của Tư Vũ làm tất cả mọi người trong phòng họp ngạc nhiên, Mẫn mẫn cũng suýt bật cười ra thành tiếng, đúng là con người của công việc, ngày 14/2 còn không biết là ngày gì!”

“Thưa TGD, đó là ngày lễ tình nhân!”

Nam thư kí của Tư Vũ lên tiếng giải thích, nhưng hắn ta vẫn nhăn mặt không hiểu gì, hắn nhìn Mẫn mẫn:

“Mẫn mẫn, ngày lễ tình nhân có phải là ngày tất cả các nhà nghỉ từ hàng F đến khách sạn hạng A đều hết phòng phải không? Và nhà nghỉ đến khách sạn đều tăng giá đó á? Rồi sau ngày hôm đó thì sẽ xảy ra tắc đường từ cổng các khách sạn lẫn nhà nghỉ phải không???” (=))~Ôi nhà nghỉ hết phòng ngày valentine, chết cười với Vũ ca =))~)

“HẢ???”

Tất cả mọi người đều há hốc ra về nhận định ngày Valentine của Tư Vũ, hắn ta giải thích 1 cách thật kì quặc, nhưng mà hình như là cũng đúng. (Quá chuẩn ý chứ :-j)

“Không phải sao?”

“Cứ coi là vậy đi, tôi muốn để 2 diễn viên cosplay thành nhân vật trong Game là thiên thần Mari và Ma cà rồng Dracula”.

“Vậy là tốn thêm chi phí cho việc thuê diễn viên hay sao?”

Bên đại diện của Mạc thị lên tiếng, Mẫn mẫn gật đầu, tập đoàn lớn như Mạc thị lại lo về vấn đề chi phí hay sao?

“Vậy để cho tiết kiệm, cô Mẫn mẫn-cô có thể đóng Mari trong ngày ra mắt sản phẩm được không? Cô rất phù hợp với vai đó!”

Nữ nhân viên bên Mạc thị lên tiếng.

Cái gì? Đóng vai gì? Cosplay cái nhân vật có cái cánh nặng trĩch đó ư? Lại còn ra mắt giữa quảng trường Đài Bắc nữa, nhờ bạn bè cô đi qua, thấy cô sẽ cười chết cô mất, mà Mẫn mẫn cũng như là bộ đồ đó chẳng kín đáo gì!

“Đúng rồi! Mẫn mẫn, ý tưởng của cô, vậy thì, cô đóng luôn đi!!”

Tư Vũ vỗ bộp 2 tay vào nhau rồi hưởng ứng ý tưởng của nữ diễn viên đó. Nhưng vừa nhìn vào bản thiết kế quần áo sẽ mặc hôm đó, Tư Vũ lại khê cau mày:

“Không được, nếu Mẫn mẫn là diễn viên thì bộ này không được, chọn bộ này đi!”

“A, xin...xin lỗi, hôm đó...tôi...tôi không có ý định tham gia buổi lễ ra mắt!”

“Tại sao???” Tư Vũ lên tiếng thắc mắc, hình như hắn ta đang quan tâm đến cô hơn là vấn đề ra mắt sản phẩm (=))~ yêu mà :”>~)

“À, đây...đây là...!!”

“Buổi họp kết thúc tại đây, tất cả cứ theo kế hoạch của cô Mẫn mẫn đây làm!”

Tư Vũ lên tiếng cắt ngang lời của Mẫn mẫn rồi giải tán cuộc họp. Trời ạ, ngày 14/2 cô không thể đến được, vì ngày đó là ngày rất quan trọng với cô.

“Tư Vũ...!”

“Sao??”

Mẫn mẫn vội thu thập hồ sơ vào trong cặp, rồi chạy đến phòng làm việc của Tư Vũ. Nam thư kí đó biết ý đi ra ngoài, Mẫn mẫn lên tiếng giải thích:

“Ngày hôm đó tôi thật sự có chuyện rất quan trọng không thể đến được!”

“Vì sao? À, tôi quên mất, đó là ngày lễ tình nhân, chắc cô Mẫn mẫn đây rất bận phải không?”

Vừa nghe đến ngày 14/2 có việc bận, máu ghen của Tư Vũ lại nổi lên, hắn lập tức ném đá vào hòng Mẫn mẫn (ý nói là Vũ ca đang đá đểu Mẫn tí ý).

“Chẳng phải TGD Mạc đây cũng rất bận với tiểu thư Lâm Sương sao?”

“Ngày hôm đó cô tuyệt đối không được vắng mặt!”

“Không, ngày hôm đó tôi tuyệt đối không thể xuất hiện!”

“Cô vẫn dám ngang ngạnh cãi tôi giống 4 năm trước sao?”

“Không, không không và không, hôm đó tôi thật sự rất bận!”

“Lí do?”

“Có Martin- bác sĩ chữa trị cho bệnh nhân sống thực vật rất có tiếng sắp đến Trung Quốc, tôi đã đặt được lịch khám cho bố tôi rồi, vì vậy hôm đó tôi sẽ không thể vắng mặt!”

Tư Vũ ngạc nhiên nhìn Mẫn mẫn, bác sĩ chữa bệnh nhân sống thực vật thì liên quan gì đến bố của Mẫn mẫn cơ chứ!

“Nếu là chuyện đó thì đơn giản, để ngày 15 ông ta khám cho bố cô, tôi sẽ thông báo cho người ở bệnh viện, giờ thì cảm phiền cô Dương ra ngoài, tôi còn có rất nhiều công việc!”

38. Chương 39

Mẫn mẫn tức giận bước ra khỏi Mạc thị, Tư Vũ cái bản tính 4 năm trời kia vẫn không thay đổi, vẫn thật là bá đạo mà.

Quay trở lại Mạc thị, Tư Vũ của chúng ta đang cau có vì tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của Lâm Sương:

“Alo?”

“Tư vũ, ngày kia là Valentine, chúng ta đi chơi đi!”

“Không được, hôm đó công ty tôi ra mắt sản phẩm, không thể đi!”

“Vậy ngày mai, được không, Tư Vũ, em rất thích mấy chiếc áo trong plaza của công ty anh, chúng ta cùng đến đó, coi như anh đi khảo sát, được không?”

“Không? Lâm Sương, 4 năm qua tôi thật lòng cảm ơn cô đã lo lắng cho tôi, nhưng tôi không muốn cô tin vào thứ tình cảm vô vọng cô đặt ra nữa. Làm phiền cô hãy đi du học như đúng yêu cầu của bố cô.!”

“Em sẽ đi, vì vậy, mai chúng ta có thể đi cùng nhau, được không?”

“Lâm Sương, tôi nói cho cô biết, 4 năm qua đã biết bao nhiêu lần cô bảo đi du học. Tôi trước giờ không hề hứa hẹn với cô điều gì, cũng không có tình cảm với cô, vì vậy đừng làm phiền tôi nữa!!!”

Tư Vũ khó chịu cúp máy, Lâm Sương làm phiền hần 4 năm qua khiến hần rất bức tức, tuy vậy hần vẫn chịu đựng cô ta vì cô ta đã ở bên hần những lúc hần đau khổ nhất. Nhưng bây giờ hần đã nhìn thấy người hần muốn nhìn, gặp người hần muốn gặp, hận người hần muốn hận, tuyệt nhiên, hần nên từ bỏ Lâm Sương để cô ta có cơ hội đi gặp người tốt với cô ta!

Mẫn mẫn đi bộ từ con đường của Mạc thị về quán ăn lúc trước cô làm thêm, thấy Vi vi đang ở gần nhà hàng, lại không chú ý đến cô, Mẫn mẫn vội chạy đến gần định hù dọa cô thì bất chợt phát hiện ra Vi vi đang nghe điện thoại, Mẫn mẫn đứng cách đó không xa, định đợi Vi vi nghe xong điện thoại rồi chào cô thì....

“Haha, Tư Vũ, em vẫn nóng vội như ngày nào, 4 năm qua cứ lo lắng âm thầm cho người ta như vậy, đến người vô tư như chị đây cũng thấy ghen tị....Ừm chị vẫn gặp cô ấy, cô ấy vẫn sống tốt, Mẫn mẫn luôn tự tin vào cuộc sống phía trước nên không sao đâu. Chuyện của bố cô ấy, chị không muốn cho em biết, có lẽ em nên tự tìm hiểu đi, chị chỉ giúp em chăm sóc cô ấy theo đúng những gì em nhờ thôi! Em yên tâm, mà chị cũng phục em thật, mời được cả bác sĩ Martin sang đây khám bệnh cho ông Dương....Ừm ừm chị biết rồi, thế nhé....!”

Vi vi cúp máy, vui vẻ quay ra thì thấy Mẫn mẫn đang đứng sững trước mặt mình, mắt Vi vi thoảng chút bối rối, cô nhìn Mẫn mẫn đang tái mặt đi vì bất ngờ, Vi vi vội vàng lên tiếng giải thích:

“A, Mẫn mẫn, em đến đây từ bao giờ vậy? Sao giờ mới nói cơ chứ! Chị vừa nói chuyện với 1 người bạn ở nước ngoài xong!”

“Chị Vi vi, tại sao chị lại thân thiết với Tư Vũ đến vậy? Chẳng phải chị với Tư vũ gặp nhau lần đầu tiên ở nơi bọn em nghỉ tuần trăng mật hay sao?”

Vi vi nhận thấy mình không thể nói dối Mẫn mẫn được nữa, cô cúi đầu, mỉm cười nhìn Mẫn mẫn dịu dàng:

“Phải, đó là lần đầu tiên chị biết Tư Vũ, sau lần đó giải tỏa được hết khúc mắc, chị có đến tìm Tư Vũ để cảm ơn, đó chính là lúc em vừa đưa đơn li dị cho Tư Vũ. Lúc đó cậu ta còn định hút máu chị, nếu không phải chị theo đạo, đeo trên cổ chiếc vòng thánh giá, chắc cậu ta đã hút máu chị chết từ lâu rồi!”

“Không, vi vi, chị nói dối, Tư Vũ vốn là con ma cà rồng đặc biệt, anh ấy còn đeo khuyên tai hình chữ thập bên tai trái, cực kì thích ăn tỏi nữa. Không thể có chuyện anh ấy sợ chiếc vòng thánh giá của chị được!”

“Thôi được, chị sẽ nói thật, là do chị dùng nhãn nước hoa giống mùi của em, Tư Vũ vừa ngửi thấy bèn khóc như 1 đứa trẻ trước mặt chị. Mẫn mẫn, năm đó là do em hiểu lầm Tư Vũ, vốn là Tư Vũ nhờ Lâm Sương đi chọn nhẫn để tặng em, vì cỡ tay trùng với cô ta. Còn chuyện em gặp Tư Vũ ngồi nói chuyện ở biển, sau hôm đó Lâm Sương có kể là nhìn thấy em đứng nhìn cậu ấy và cô ta nói chuyện, em biết Tư Vũ đã khổ sở thế nào không?”

“Chuyện thật sự như vậy ư?????????????”

“Mẫn mẫn, giờ em đã biết mọi chuyện, mau quay về với Tư Vũ đi, cậu ta thật sự rất yêu em đấy!!!”

“Mọi chuyện dù là thế...thì cũng....không thay đổi được gì đâu chị ạ!!

39. Chương 40

Nước mắt Mẫn mẫn tuôn trào, cô quay gót bước đi, từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô làm cô thấy có lỗi với Tư vũ. 4 năm qua cô cố gắng tìm ra lí do để quên hẳn, đó chính là hẳn không hề yêu cô. Và sau 4 năm, gặp lại hẳn, cô lại cố gắng để tìm lí do không thể yêu lại hẳn, đó chính là có người đã dạy hẳn biết nói ra cảm xúc thật của mình, nhưng cô lại sai lầm. 4 năm qua Tư Vũ vẫn âm thầm nhớ Vi vi chăm sóc cô, quan tâm, lo lắng cho cô, vậy mà cô đã rời khỏi hẳn khi vừa làm hẳn tổn thương sâu sắc.

Mẫn mẫn ngần ngại đi ra bờ sông, cô nhìn dòng sông chảy ào 1 cách xối xả và mạnh mẽ kia, cô thầm nghĩ tại sao bản thân lại không thể mạnh mẽ như dòng chảy kia cơ chứ? Mạnh mẽ để không nói ra tình cảm thật của mình với Tư Vũ, mạnh mẽ để không làm hại dòng tộc Ma Cà Rồng, dù gì cô cũng từng là thành viên của dòng tộc đó, đạo lí “công rắn cắn gà nhà” sao cô lại có thể tuân theo được.

Bãi cỏ bên bờ sông nghiêng theo gió làm Mẫn mẫn có chút dịu lòng lại, cô thả mình xuống bãi cỏ, nước mắt vẫn lặng lẽ tuôn rơi, 1 cách bất lực. Cuối cùng Mẫn mẫn cũng không chịu nổi, cô khóc òa lên 1 cách đau đớn.

Cô nhớ Tư Vũ, nhớ lúc hẳn đe dọa cô để tốt cho cô, nhớ lúc hẳn ghen cô với Triệu Tần, nhớ lúc hẳn ôm cô từ đằng sau lưng 1 cách nhẹ nhàng, nhớ hơi thở của hẳn ngay sau mình 1 cách dồn dập. Cô nhớ, nhớ hẳn. Hẳn đang ở ngay gần cô, nhưng sao cô thấy hẳn xa vời quá, cô muốn chạm nhưng không thể chạm vào nổi.

Tư Vũ lật đi lật lại các phân cảnh quảng cáo cho ekip, hẳn bóp trán, nhăn mặt, nổi tức giận của hẳn càng ngày càng lớn khiến nam thư kí của hẳn đang run bần bật, đón chờ cơn thịnh nộ giáng xuống:

“Cái quái quỷ gì thế này? Cậu kia, không muốn làm ở Mạc thị nữa phải không? HẢ??? KỊCH BẢN GÌ THẾ NÀY? Sao lại toàn ảnh ÔM, CẦM TAY, lại còn có cả cảnh HÔN thế kia??? Mẫn mẫn kia không thể đóng cảnh này được!!!!!!!!!!!!!!”

Hắn ném bộp tờ kịch bản vào mặt của nam thư kí, anh ta run bần bật, người sợ hãi cúi xuống nhặt tờ giấy lên, lí nhí nói lí do khiến cho anh ta thoát ngay bây giờ:

“Thưa...T...tổng Giám...đốc, cô trưởng phòng Marketing bên đó đóng gì thì chúng ta đâu cần phải quan tâm cơ chứ!! Vì ra mắt vào mùa Valentine nên đóng những cảnh đấy là phù hợp ạ. Nếu lo thì chắc cô ta sẽ phải lo ai đóng nam diễn viên chính thôi!!!”

“Ai đóng nam diễn viên chính ư???...” Tư Vũ vừa nghe thư kí của mình nói, bèn ngồi xuống suy nghĩ, đúng, vấn đề đâu phải là ở Mẫn mẫn mà hắn phải tức giận, phải ghen cơ chứ! Vấn đề là ở tên đóng vai nam diễn viên chính kia kìa.Hừ, ai dám đóng vai đó cơ chứ, hắn sẽ tuyệt đường sống của tên đó trừ khi....

Đúng...trừ khi....

Tư Vũ mỉm cười, 1 nụ cười nham hiểm.

“I gotta you go mind my, something about us, doesn’t him like...” Tiếng chuông điện thoại của Mẫn mẫn vang lên, cô chán lẩn lục trong ví ra chiếc điện thoại, là điện thoại của bên Mạc thị ư? Có chuyện gì mà gấp vậy chứ? Chẳng phải cảnh quay ngày mai mới bắt đầu hay sao?

“Alo, tôi là Mẫn mẫn!”

“Cô Mẫn, do bên biên kịch có chút sơ suất khi tính toán nên ekip phải thực hiện ngay hôm nay!”

“Vậy là tôi lại phải quay lại Mạc thị hay sao? Agizzz....thôi, tôi biết rồi, 15.phút nữa tôi sẽ có mặt”

Mẫn mẫn cúp máy, cô hình như không kiểm soát nổi tình cảm của mình nữa rồi, vừa nghe đến việc quay lại Mạc thị, cô vờ như chán nản, nhưng thực ra lại rất vui vì gặp được Tư Vũ.

Nhưng cô sẽ rất khó xử nếu đối mặt với hắn ta, cô sợ rằng trái tim cô không chịu nghe theo cô nữa, mà sẽ bắt cô phải nghe theo nó.

Mẫn mẫn vừa đi vừa suy nghĩ về việc gặp Tư Vũ, đúng lúc đó lại điện thoại của cô reo lên, là số lạ.

“Alo, tôi là Mẫn mẫn!!!”

“DƯƠNG MÃN, CẬU THẬT QUÁ ĐÁNG!!!!”

Mẫn mẫn giật mình vì tiếng hét đồng thanh trong điện thoại, tiếng hét này thật là quen,đó chính là tiếng hét đã quen thuộc với cô hơn 7 năm.

“Phiên Băng, là cậu phải không??”

“Con quỷ, dù cậu sai nhưng cậu vẫn không chịu đi xin lỗi mình sao? Mẫn mẫn, xin lỗi nhé, mình và Phục Luân vốn đi tìm cậu nhưng không thể nào tìm ra cậu nữa. 4 năm qua cậu đã ở đâu hả? Có biết mình và Luân đi tìm cậu khổ sở thế nào không? Cậu bán cả vila, ô tô, trốn mất hút đâu mà giỏi vậy HẢ?????????????”

“A, thật là vui quá đi, Băng băng, cậu đang ở đâu vậy? Lát nữa chúng ta gặp nhau có được không?”

“Mình đang ở 1 nơi bí mật, cậu yên tâm, lát nữa mình và Luân sẽ gặp cậu, hẹn ở nhà hàng chúng ta thường đến nhé!”

“OK!!”

Mẫn mẫn vui vẻ cúp máy, có lẽ nỗi lo lắng về Tư Vũ trong lòng cô đã tan biến đi mất rồi, thay vào đó là niềm sung sướng vô hạn về 2 người bạn thân đã 4 năm qua không gặp. Lúc đầu cô có trách họ sao lại không đi tìm cô, nhưng giờ cô mới nhớ năm đó cô bán tất cả mọi thứ rồi bí mật đi tìm việc làm để không phải xấu hổ với mọi người, ngay là Phiên Băng và Phục Luân cô cũng không liên lạc.

Mẫn mẫn tươi cười bước vào phòng họp, vui vẻ chào mọi người, lâu lắm rồi cô mới thấy vui như thế này!

“Chị Mẫn mẫn, chị có biết nam nhân vật chính là ai không?”

Viên Hiền ngồi bên cạnh Mẫn mẫn quay sang hỏi cô, cô lắc đầu, nam nhân vật chính là ai sao cô biết được, đến cả kịch bản cô còn không biết!

Đạo diễn và biên kịch của công ty Mẫn mẫn đã đến, mọi người đều im lặng, ổn định chỗ ngồi, còn Mẫn mẫn vẫn đang ngơ ngác nhìn xem ai sẽ đi đến chỗ nam diễn viên chính!

“Sau đây là Casting cho diễn viên trong ekip quảng cáo, nữ diễn viên, DƯƠNG TUYẾT MÃN, nhân viên công ty FA, nam diễn viên,”

“Cạch!!!”

Đạo diễn vừa đọc đến nam diễn viên thì cánh cửa phòng họp mở ra làm tất cả đều dừng lại, haizzz, Tư Vũ đã đến, Mẫn mẫn vội cúi đầu đọc tiếp kịch bản.

“Aizz, tôi xin đọc lại, Nữ diễn viên chính: Mari là DƯƠNG TUYẾT MÃN, vai nam chính là Dracula MẠC TƯ VŨ!!!!”

“HẢ???”

Vừa nghe đến tên nam diễn viên chính, Mẫn mẫn giật mình, đập bàn đứng dậy 1 cách ngạc nhiên nhìn Tư Vũ, còn hần ta thì vẫn ung dung nhìn kịch bản, đạo diễn Lí nghiêm khắc đẩy gọng kính lên:

“Có vấn đề gì vậy cô Mẫn mẫn!!”

“Thưa đạo diễn, trong cảnh quay có đoạn ôm, hôn, nắm tay là sao?”

“Đó là những chi tiết phù hợp với thời gian ra mắt và cả sản phẩm của Mạc thị!”

“Nhưng tôi không thể đóng cảnh quay hôn được!!”

“À, hóa ra vậy! Mẫn mẫn, cô đã hôn bao giờ chưa?”

Mẫn mẫn vừa nghe đạo diễn Lí hỏi, mặt vội đỏ bừng lên, ekip thực hiện ngồi trong đó đều lấy làm thích thú, nhất là những nhân viên nam, Mẫn mẫn ấp úng, cúi đầu xuống:

“Đạo...đạo diễn....tại sao lại hỏi chuyện...chuyện này cơ chứ!”

“Đỏ mặt vậy là có rồi! Vậy Mẫn mẫn, nụ hôn đầu tiên đó là ở đâu vậy?”

Lí đạo diễn lại tiếp tục hỏi làm cho cô ấp úng, trời ạ, sao lại hỏi cô chuyện này trước mặt hần cơ chứ!

Tư Vũ thú vị nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Mẫn mẫn, hần ta mỉm cười ma mãnh!

“Đó là ở dưới nước!”

Tiếng 1 người vang lên, Mẫn mẫn giật mình, người đó là ai cơ chứ! Sao lại biết chuyện của cô.

Mẫn mẫn hướng ánh mắt về nơi vừa phát ra tiếng nói, ngay gần cô.

Cô trở mắt ra nhìn người vừa nói, mặt đỏ lựng lên.

Mọi người trong đoàn ê kíp xì xào, sao người đó lại biết được nụ hôn đầu của Mẫn mẫn là ở đâu cơ chứ, hay người đó chính là người đó của Mẫn mẫn.

“Tư Vũ, anh nói gì vậy??? Tôi phản đối, chuyện riêng tư của tôi sao anh dám nói cơ chứ! Anh thì biết gì?”

Mẫn mẫn lập tức phản bác, cau giận nhìn Tư Vũ. Vừa nghe thấy Mẫn mẫn phản bác, Tư Vũ ngay lập tức nhướn mày lên không hài lòng.

“Phản đối vô hiệu, nghe rõ tôi hỏi, nếu lúc đó không phải, vậy trước đó cô hôn ai?”

“Không ai cả, nhưng không phải lúc đó, lúc đó chỉ là chạm môi thôi!”

“Vậy chạm môi sao tim đập mạnh vậy?”

“Là vì ở dưới nước chứ sao!”

Mẫn mẫn gân cổ lên cãi, Tư Vũ cúi giận nhìn cô, 2 người cãi nhau mà chẳng nể nang gì mọi người đứng bên cạnh cả, Lí đạo diễn cũng hơi tò mò về chuyện này....

“E hèm...Tư Vũ, cậu biết rõ vật, vậy nói xem lúc đó ai hôn Mẫn mẫn!!”

“LÀ....ưm ưm....!!!!”

Ngay lập tức miệng Tư Vũ bị chặn lại bởi....đôi môi xinh đẹp của Mẫn mẫn?????

Mẫn mẫn cũng đờ người, cô ngay lập tức đẩy Tư Vũ ra, lí nhí...

“Xin...xin lỗi...không phải tôi...có ai đó đẩy tôi...!!”

Mẫn mẫn đỏ mặt, rõ ràng vừa nãy có ai đẩy cô.

“Không phải cô cố ý đấy chứ!!”

“Anh điên à?????????”

“Ai vừa đẩy Mẫn mẫn vậy?”

Tư Vũ vừa nghe Mẫn mẫn bảo mình điên, bèn lên tiếng hỏi, cả phòng họp im lặng, hần quay ra nhìn cô, nhún vai;

“Cô xem, làm gì có ai nhận! Không phải cô cố ý hay sao? Mà cũng chẳng sao cả, đạo diễn Lí, nụ hôn đầu tiên của Mẫn mẫn là với tôi!!!”

“HẢ?????????????????”

Cả phòng họp lại ồ lên 1 cách ngạc nhiên.

Trời ạ, tên Tư Vũ chết tiệt, hần không nói có ai bảo hần cầm đầu cơ chứ!! Mẫn mẫn xấu hổ vội vàng kéo Tư Vũ ra khỏi phòng họp.

Mẫn mẫn đóng sầm cửa phòng làm việc của Tư Vũ, cô tức giận nhìn hần:

“Ai bảo anh nói cơ chứ! Chúng ta đã li dị, nhắc lại chuyện cũ làm gì?”

“Ai nói với cô tôi và cô đã li dị!”

“Cái gì? Tôi đã kí vào đơn ly hôn tối hôm đó tôi đưa cho anh rồi!”

“Tôi xé rồi!!!”

“HẢ????? Như....như vậy...”

“Như vậy nghĩa là cô vẫn là vợ tôi trên mặt pháp lý của con người bọn cô!!”

40. Chương 41

Tư Vũ nhìn Mẫn mẫn đang đứng chết trân ở trước mặt hần mỉm cười dịu dàng, hần đứng dậy tiến về phía kết ở kệ sách, hần mở kết ra:

“Đây là giấy đăng kí kết hôn của tôi và cô!”

“Tư Vũ, tại sao anh phải làm vậy chứ? TẠI SAO?”

Mẫn mẫn nhìn tờ giấy trên tay Tư Vũ, nhớ đến chuyện hần với Lâm Sương, rồi hần nhờ Vi vi, cô uất ức hét lên, tại sao hần cứ làm cô yêu hần cơ chứ!

“TẠI SAO ANH CỨ LÀM TÔI YÊU ANH???” Tại sao? Anh có biết 4 năm qua, đêm nào hình ảnh anh cũng có trong giấc mơ của tôi không? Anh có biết 4 năm qua tôi dày vò như thế nào không? Tại sao anh

không đến trước mặt tôi và nói anh yêu tôi???? TẠI SAO? Anh cứ vờ như không biết tình cảm của anh dành cho tôi, và cả TÌNH CẢM của tôi!!! Anh nhờ chị Vi vi làm gì cơ chứ!!!!”

“Mẫn mẫn, cô bình tĩnh, tại sao cô lại biết chuyện của Vi vi???”

Tư Vũ lo lắng nhìn Mẫn mẫn đang mất kiểm soát, hần vội tiến đến gần cô, nhưng hần càng tiến cô càng lùi, ánh mắt ướt hoen bờ mi của cô làm hần giật mình không tiến nữa, hần nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khổ sở, tình cảm 4 năm qua của anh, liệu giờ đã nói được chưa!!

“Tư Vũ, tôi là Vợ anh, đến bây giờ tôi vẫn là vợ anh ư? Anh không thấy xấu hổ vì câu nói đó ư? Loài người bọn tôi ư???? Vậy thì tôi nói cho anh biết, anh thật là ích kỉ, chuyện gì cũng phải làm theo ý anh, chuyện gì cũng là do anh sắp đặt, sao anh không hỏi cảm nhận của tôi cơ chứ!! Vợ anh??? Đây, anh nhìn đi, NHÌN ĐI, nhìn cho rõ vào, bàn tay tôi 4 năm qua từ rửa bát, đi làm giúp việc, đến đi nhặt rác phế liệu tôi đều đã làm, bàn tay 4 năm trước chơi piano được thì 4 năm sau, nó chỉ có để cầm dao để chặt vào thớt thôi, anh hiểu không??? 4 năm qua anh gây cho tôi biết bao khổ sở, vậy mà anh còn dám nói tôi là vợ anh??? Bàn tay tôi....hừ, phu nhân tổng giám đốc Mạc thị, nào, chiếc nhẫn hoa, ngọc, chiếc nhẫn kim cương đâu? Hay chỉ là 1 chiếc nhẫn sắt cũng được!! ĐÁU? Nó đâu nào????”

Mẫn mẫn tức giận chạy ra ngoài, 2 lần trong 1 ngày, 2 lần cấu giận chạy ra khỏi đây. Tại sao hết lần này đến lần khác cô lại phải khóc vì hần nhiều như vậy cơ chứ???

“Alo? Băng băng...hức...cậu...cậu đang ở đâu??”

“Dương Mẫn, giọng cậu sao khó nghe vậy? Cậu đang khóc ư??”

“A, không....mình vừa đi qua căng tin của công ti, người ta thái hành nên cay mắt ý mà!!”

“Bọn mình đang ở quán ăn rồi, cậu mau đến đi”

Mẫn mẫn cúp máy, cô lau nước mắt, cố gắng tạo vẻ tươi cười đi đến chỗ Phiên Băng.....

Mẫn mẫn tìm đến quán ăn, vừa nhìn thấy Phiên Băng và Phục Luân ngồi trong, cô vội vàng đẩy cửa chạy đến ôm chầm lấy Phiên Băng và Phục Luân.....

“Luân, Băng, 2 cậu thật tệ, mình nhớ các cậu quá!!”

“Sorry Mẫn mẫn, 2 năm đầu bọn tớ đều ra sức tìm cậu, nhưng không được, do ba mẹ giục ác quá, nên mình đành nhờ 1 vài người quen ở đây tìm cậu, hôm nọ họ thông báo ỉnh số điện thoại, mình mới biết đó!”

“Phải đấy Mẫn mẫn, Băng băng lo lắng cho cậu đến nỗi đêm nào cũng khóc đấy!!!”

Sau màn chào hỏi vô cùng thân thiết của 3 vị tham thần thách quỷ kia, bọn họ ngồi vào bàn cười vui vẻ.

“4 năm qua cậu sống thế nào Mẫn mẫn?”

“Thì làm đủ việc để kiếm tiền cho bố nằm trong bệnh viện!”

“Mẫn mẫn, thật tội nghiệp cậu!”

Phiên Luân nhìn Mẫn mẫn, lắc đầu, rồi quay sang nhìn Băng băng, Mẫn mẫn nhìn thấy trong ánh mắt 2 người này có chút kì quái:

“Khoan, khoan đã, mình thấy có gì đó không ổn?”

“Có gì không ổn vậy?” Phiên băng và Phục luân ngạc nhiên.

“2 cậu, có chuyện gì phải không? Mau nói ra đi, thành thật thì mình sẽ miễn giảm tội lỗi 4 năm qua cho các cậu. Hehe”

Mẫn mẫn mỉm cười tinh ranh, những người bạn của cô làm cô tạm thời quên sạch hình ảnh của Tư Vũ (Mẫn tỷ ham vui quên Vũ ca :-L)

“A, chuyện...chuyện này....Luân, anh nói đi!!”

“Anh...anh...!!”

“2 người gọi nhau là anh em từ khi nào vậy???” Mẫn mẫn lên tiếng làm cả 2 đều giật nảy, 2 người họ áp úng nhìn nhau mãi, cho đến khi...

“Mẹ Băng băng, hôm nay con được cô giáo cho 100 điểm đấy!”

1 đứa trẻ khoảng 4 tuổi (4 tuổi nói sõi chưa nhỉ? Thôi kệ, truyện mà, cho tác giả chém nhé. Hehe) chạy vào ôm chầm lấy Băng băng, đứa trẻ đi theo cùng 1 cô gái, hình như cô ta là cô giáo....A, không, không phải, trời ơi...đó, đó là Lâm Di, chị họ của Lâm Sương, người mà năm xưa hiểu lầm mối quan hệ của cô và Phục Luân, rồi xúi giục Lâm Sương bắt nạt cô (Rất tiếc là bọn họ không bắt nạt nổi cô =.=”)

“A, Phục Phiên, con thật là giỏi quá!! Đây là cô Mẫn mẫn, bạn mẹ, mau chào đi!!!”

“Con chào cô Mẫn mẫn....woa....mẹ Băng băng, cô Mẫn mẫn thật là xinh đẹp, y hệt như nàng công chúa trong cổ tích cô giáo kể cho con nghe vậy? Nhất định ngày mai con sẽ kể cho các bạn con đã gặp được 1 cô xinh đẹp như vậy!!”

“A, chào...Phục...Phục Phiên!! CÁI GÌ? SAO ĐỨA NHÓC NÀY LẠI TÊN LÀ PHỤC PHIÊN???” Mẫn mẫn cười gượng, vẫy vẫy tay chào đứa nhóc, rồi chợt nhận ra điều gì đó, hét âm lên.

Tiếng hét của Mẫn mẫn làm Lâm Di, Phục Luân và Băng băng giật mình, còn đứa trẻ kia vô cùng thích thú.

“Ôi công chúa Mẫn mẫn còn có tiếng hét tuyệt vời giống nàng tiên cá, cô Mẫn mẫn, cô là số 1!!!”

Mẫn mẫn đang ngạc nhiên tột độ, không để ý đến lời đứa trẻ nói, cô đứng dậy, lịch sự quay sang chào Lâm Di:

“Di, lâu ngày mới gặp cô!”

“Xin chào Mẫn mẫn, cô khỏe chứ!”

“Tôi khỏe, Lâm Di, hãy ngồi xuống nói chuyện cùng chúng tôi!”

Lâm Di gạt đầu ngồi xuống, giải quyết xong vấn đề chào hỏi với Lâm Di, Mẫn mẫn bắt đầu quay sang xử tội Phục Luân và Băng băng:

“2 cậu...có phải đã...”

“Mẫn mẫn, xin lỗi vì đám cưới đã không mời cậu tham dự, do lúc đó Băng băng phải đi du học, chúng mình đành...”

“Thôi, tớ tạm hiểu!! Được rồi, coi như tớ đã hiểu, nhưngLâm Di này, sao cô lại thân thiết với 2 bọn họ đến vậy?”

Mẫn mẫn gạt đầu, cô tạm chấp nhận lí do của 2 người kia, dù gì Phục Luân và Phiên Băng cưới nhau cũng là điều tốt, tiếc ở chỗ cô không thể đến dự đám cưới được thôi.

Lâm Di mỉm cười, cô ta nhẹ nhàng nói:

“Năm đó tôi vẫn cố gắng bám theo Phục Luân, nhưng khi đi theo Phục Luân và Phiên Băng ra sân bay, lúc đó tôi còn định đi du học với bọn họ, dù bọn họ đã kết hôn, nhưng tôi vẫn không thể từ bỏ, thì...tôi gặp anh ấy....tình yêu sét đánh, và chúng tôi cưới nhau, chà, anh ấy chắc cũng sắp đến rồi đấy!!”

“Lâm di, cả cậu cũng đã lấy chồng ư??”

“Đúng vậy, tôi không có duyên với Phục Luân, nhưng đứa con trong bụng tôi, chắc chắn phải để nó nên duyên phận với Phục Phiên, phải không Băng băng” (trời ơi mẹ này, từ bỏ đến con cũng không tha >

Băng băng ôm cánh tay của Phục Luân, bé bé Phục Phiên ngồi lên đùi, mỉm cười hạnh phúc, nhìn gia đình của bọn họ hạnh phúc, cô cũng cảm thấy an ủi bản thân.

“A, em ở đây!!!”

Lâm Di đang ngồi thì chợt reo lên, rồi vẫy vẫy ai đó, Mẫn mẫn rời mắt khỏi bảng menu, nhìn lên:

“Đây là chồng tôi!!”

“HẢ???”

Mẫn mẫn lại 1 lần nữa sốc toàn tập, còn Phục Luân và Phiên Băng đã quen biết với chồng của Lâm Di từ trước nên rất ngạc nhiên.

“Tổng...tổng giám đốc...Lí....”

Hóa ra chồng của Lâm Di lại là tổng giám đốc của công ty cô ư?

Thật là phức tạp!!

41. Chương 42

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Mẫn mẫn đã bị Viên viên lôi đến trường quay, hôm qua bù khú với vợ chồng Luân, Băng và cả TGD Lí Phong, Lâm Di, cô thật sự rất mệt, vậy mà....

“Cut, NG. Mẫn mẫn, nước mắt, nước mắt đâu? Tiễn nữ Mari lúc này vừa lạc khỏi gia đình, cần phải khóc. Chỉ vì cần 1 trận khóc của cô mà đoạn này quay lại 43 lần rồi đó!!!!”

Đạo diễn Lí tức giận vứt chiếc mũ xuống đất, gầm lên làm Mẫn mẫn nép mình vào phía sau Viên viên sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô đóng phim, với cả diễn xuất, cô đâu có giỏi cơ chứ! (Đâu ra, Mẫn tí có nhớ lúc ms đến nhà Vũ ca, Mẫn tỷ đã tự hào về tài năng diễn xuất của mình lắm cơ mà). Tư Vũ đứng đằng sau chờ phân cảnh của mình, vẫn bình tĩnh quan sát Mẫn mẫn.

Hôm qua chắc chắn cô ta không ngủ, nên mắt mới thâm quầng lên thế kia. Hừ, lại đi chơi với ai cơ chứ? Tư Vũ thì thầm với nam thư kí của mình, không biết nói gì, chỉ biết anh ta chạy vội đi đâu đó, 1 lát quay về, trong thời gian anh ta đi, đoàn làm ekip tạm nghỉ 10 phút.

Nam thư kí của Tư Vũ đưa cho anh ta 1 con dao và 1 vật gì đó, Tư Vũ cầm chắc vật đó trên tay, tiến đến bên Mẫn mẫn cười thú vị:

“Đêm qua cô ngủ bao nhiêu tiếng?”

“4 tiếng!”

Mẫn mẫn nghe thấy tiếng hỏi mình, bèn trả lời theo phản xạ, vừa trả lời xong, cô giật mình nhìn lên, Tư Vũ vừa hỏi cô ư? Chẳng lẽ hôm nay trời âm u là tại hấn đột ngột tốt với cô đến vậy?

“Phụt!!”

1 tia nước bắn vào mắt Mẫn mẫn làm mắt cô cay xè, Mẫn mẫn vội đưa tay lên mắt dụi dụi, nhưng nước mắt cô đã chảy ròng:

“Tư Vũ, anh làm trò gì vậy? Híc....hu...huuu....Là cái gì vậy? Hức...hức!!”

“Đạo diễn Lí, Mẫn mẫn khóc rồi, chúng ta diễn thôi!”

Vừa nghe Tư Vũ lên tiếng, và nghe thấy 4 từ “Mẫn mẫn khóc rồi”, đạo diễn Lí vội nhảy chồm lên, chuẩn bị quay phân cảnh, vì giọt nước vừa bắn vào mắt làm cô khóc ròng lên, nên cảnh quay diễn ra rất xuôi sẻ, ngay sau khi đạo diễn hô “Cắt!”, Mẫn mẫn lập tức ra chỗ Tư Vũ “tính sổ!”

“Tư Vũ, vừa nãy anh cho cái gì bắn vào mắt tôi vậy?”

Tư Vũ vẫn ung dung trước vẻ nhím xù giận dữ của Mẫn tí, hấn uống 1 ngụm nước, rồi thông thả xòe bàn tay ra trước mặt Mẫn mẫn, vui cười nói:

“Là hành! Vân vân thường bảo khóc nhiều nhất khi thái hành, nên tôi thử, quả nhiên cô khóc thật!! Hành này, quả thật là kì diệu, coi bộ sau này muốn cô khóc mà tôi không phải thức trắng đêm để ân hận, thì cần vật này rồi!”

“Anh muốn tôi khóc lắm ư?”

Mẫn mẫn vẫn sụi sụi, vì nước hành khi nãy làm cay quá, con Tư Vũ kiêu ngạo gật đầu, cô tức giận khắp cả người nhưng....

Tư Vũ...hắn...hắn ta vừa nói cái gì cơ???

Cô khóc khiến hắn thức trắng đêm ân hận ư???

Vậy cả đêm hắn nghĩ đến cô không ngủ được ư???

Vừa nhận ra điều đó, Mẫn mẫn quay ra nhìn Tư Vũ, mỉm cười tươi tắn đáp lại, cô vỗ vai hắn:

“Lần này tôi tha cho anh!”

Mẫn mẫn vui vẻ quay gót bước đi, để lại Tư Vũ ngẩn người không hiểu.

Nhưng rất tiếc, Mẫn mẫn đáng yêu kia mãi mãi về Tư Vũ không lâu thì....

“Đạo...đạo diễn nói gì cơ....tôi...tôi phải ngồi im cho hắn....hắn....SỜ ư?”

Mẫn mẫn lấp bắp, cô vừa ngồi bệt xuống cỏ, vừa sốt sắng hỏi đạo diễn Lí, còn Tư Vũ thì đứng trước mặt cô, tự mãn gật đầu trả lời hộ đạo diễn Lí.

“Mẫn mẫn à? Cô nói gì vậy? Không phải sờ, mà là vuốt ve! Dracula đang vuốt ve khuôn mặt mịn màng của tiên nữ Mari và lau nước mắt cho tiên nữ.!!!”

“Nhưng tôi...tôi...” Mẫn mẫn đỏ ửng cả mặt, xấu hổ nhìn Tư Vũ đang cười đắc ý kia, khẽ nói.... “tôi...tôi có máu buồn....!!”

Vừa nghe Mẫn mẫn nói, Tư Vũ đã nhú cả mày lại, hắn ngồi xuống bóp chặt vai của Mẫn mẫn, chế giễu cười cô rồi ghé sát tai cô nói thầm:

“Đêm đầu tiên tôi gặp cô, lúc hút máu, cô đâu có buồn....đừng lí do vớ vẩn, cô không đồng, tôi sẽ nói ọi người cô là vợ tôi!!”

“KHÔNG!!! TÔI ĐỒNG!! Anh không được nói!!!”

Vừa nghe chuyện Tư Vũ công bố ọi người, Mẫn mẫn giật nảy mình, cô hét ầm lên vào lỗ tai của Tư Vũ, khiến hắn nhúc nhích hết cả tai. Đúng là Mẫn mẫn, học sinh ưu tú khoa thanh nhạc, hét thể này còn ấn tượng hơn cả IDOL hát!!

Đạo diễn Lí gật đầu hài lòng, cảnh quay bắt đầu.

Khi bàn tay Tư Vũ vừa chạm nhẹ lên mặt Mẫn mẫn, đôi bàn tay luôn ấm áp, không hề lạnh như vậy lại làm cô khẽ rùng mình, trái tim nhảy dựng lên. Trời ơi, lâu thêm chút nữa chắc cô sẽ không kiểm soát được bản thân mất....

Mẫn mẫn được Tư Vũ nâng dậy, 2 khuôn mặt của 2 người dí sát nhau, chiếc mũi khẽ cọ cọ, đây là đoạn Dracula hôn tiên nữ Mari, cảnh này Mẫn mẫn cũng buộc phải đóng.

“Không được nhắm mắt, Mẫn mẫn, mau mở mắt ra nhìn tôi, nếu không....”

Thấy Mẫn mẫn nhắm tịt mắt, Tư Vũ thì thầm vào tai cô đe dọa làm cô giật mình mở mắt ra và....

Hắn ta ngay lập tức xông đến chiếm trọn lấy đôi môi cô 1 cách mãnh liệt, nhưng không phải là thô bạo sở hữu giống như 4 năm trước, mà là nâng niu, trân trọng cô, bỗng dưng trái tim Mẫn mẫn cảm thấy ấm áp vô cùng, bất giác cô đưa tay lên ôm lấy hắn, mà quên mất rằng bây giờ cô với hắn đang đứng giữa khá nhiều người.

42. Chương 43

“Mẫn mẫn, chị uống nước đi!!”

Viên Viên áp chai nước lọc mát rượi vào khuôn mặt ửng hồng vì nộ hân và tiếng vỗ tay ngút trời vừa nãy. Vừa nghĩ lại cái hành động vô cùng xấu hổ của mình là “đưa tay ôm và hôn lại” Tư Vũ, Mẫn mẫn vịn chai nước tu ừng ực.

“Trời ạ, cô thật là giống thiếu nữ mà!!”

Mẫn mẫn đang nhắm tịt mắt uống nước vì ánh sáng mặt trời chói mắt, thì chợt dừng thấy bóng râm trùm lên mắt, nghe thêm câu nói “tử tế” của ai đó, Mẫn mẫn suýt nữa thì sặc.

Mặt cô lại đỏ ửng lên, cô lấy khăn mặt lau vội đi, đóng nắp chai lại cúi thả rồi tròn xoe mắt nhìn hẩn:

“Anh.....anh nói gì cơ? Thiếu...thiếu nữ??? Anh đang khen tôi hả?”

Tư vũ dứt tay vào túi quần, vừa nghe xong Mẫn mẫn ấp úng hỏi, hẩn thờ ơ chỉ tay lên trời.

“Gì vậy?”

Mẫn mẫn cũng ngược nhìn theo hướng chỉ tay của Tư Vũ nhưng lại bị ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt làm cô vội cúi đầu xuống, cô dụi dụi mắt nhìn hẩn khó hiểu.

“Anh chỉ gì vậy?”

“Có thấy sao trên đó không?”

“Anh bị làm sao thế? Hay đứng nắng lâu quá nên bị hoa mắt rồi? Đây là ban ngày lấy đâu ra sao?”

“Vậy cô còn mơ cái nỗi gì?”

“Tôi mơ??? HẢ??? Chính miệng anh vừa bảo tôi “thiếu nữ” mà.”

“Cô không thấy Linh muội cho từ “thiếu nữ” trong cái dấu ngoặc ngoặc kép kép đấy à?”

“Ủa??? Vậy không phải là thiếu nữ thì là gì?”

“Thật là ngốc, sao tôi lại.....Aigzzz, đó là Thiếu Nữ Tính đó. Hahahaa!!!”

Tư Vũ vui vẻ xoa đầu Mẫn mẫn rồi bước đi, còn lại Mẫn mẫn ngẩn người ra vì câu nói trêu chọc của Tư Vũ, mãi 1 lúc sau mới nhận ra “thâm ý” trong lời nói của hẩn, mặt xị xuống méo mếu, tên Tư Vũ kia cậy học giỏi nên chơi chữ với cô đây mà =(

~****

Ekip phải đến tận 11h tối mới xong, làm Mẫn mẫn quay chóng cả mặt, chân cô tê đến nỗi không thể đi ra được, Viên viên vừa xoa bóp cho cô, vừa e dè nhắc nhở:

“Mẫn mẫn, hôm nay chị mệt rồi, chúng ta về nghỉ sớm thôi, sáng mai 7h chúng ta đã phải có mặt để xem kết quả rồi đấy!”

“Không được, đã 11h rồi à? Tôi phải đến bệnh viện, Viên viên, phiền cô gọi taxi cho tôi!!”

“Mới tê chân cô đã đòi đi bệnh viện rồi hả Dương tiểu thư!!”

Tiếng nói vọng đến làm Mẫn mẫn mỉm cười, cô mỉm cười cực kì ranh mãnh:

“TRIỆU TẦN!! Sao anh đến muộn vậy? Em đợi anh mãi!!”

Mẫn mẫn xưng hô rất tự nhiên với Triệu Tần, còn anh ta thì bị cái thái độ vô cùng sỗ và giọng điệu ngọt ngào của Mẫn mẫn làm cho tí thì ngất ra! Không chỉ anh ta, “ai đó” đang ngồi không xa thì đang hằm hằm, xám xịt mặt lại.

“Ủa, Mẫn mẫn, không phải em đóng phim mệt quá nên có vấn đề về....ngôn từ hả?”

“TRIỆU TẦN!!!” Mẫn mẫn gần giọng, khẽ gọi tên anh ta 1 cách nghiêm khắc rồi ý tứ liếc về nơi ai kia đang ngồi, Triệu Tần nhìn theo hướng ánh mắt của Mẫn mẫn, vừa nhìn thấy Triệu Tần đang nhìn mình, Tư Vũ tức giận quay đi.

“Mẫn mẫn, em với Tư Vũ vẫn chưa làm lành hay sao?”

“Cái gì? Tần tần, anh nói thật là buồn cười quá đi, hần...hần....hứ, tại sao em lại phải làm lành với hần chứ!!”

“Vợ chồng cãi nhau càng lâu chứng tỏ càng yêu nhau, Tư Vũ hận em vậy chứng tỏ rất yêu em!!!”

“Trời ơi, sao ai cũng nói với em câu này vậy? Tần tần, anh mà nói nữa, em sẽ...sẽ...tuyệt giao với anh!!”

“Em cứ làm vậy đi, anh sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho Tư Vũ!!”

“Tần...tần tần...anh...anh đang uy hiếp em đấy hả???”

“TƯ VŨ!!!”

Triệu Tần không để ý đến vẻ ầm ức trẻ con của Mẫn mẫn, vội đi ra chỗ Tư Vũ, niềm nở chào hần, Mẫn mẫn bị Triệu Tần kéo đi, muốn giằng tay anh ta ra nhưng không được.

Ai đó của chúng ta nhìn thấy cảnh Triệu Tần nắm tay Mẫn mẫn liền tối mặt, hỏa khí tăng ngàn ngút, chiếc ranh năng của hần đã nhô ra:

“Dracula, Mari là của cậu! Trả cho cậu, 4 năm qua tôi đã làm tròn nhiệm vụ rồi!!”

Triệu Tần vui vẻ cầm tay Mẫn mẫn đặt vào tay của Tư Vũ, còn 2 người kia thì ngạc nhiên nhìn Triệu Tần, chẳng phải Triệu Tần rất yêu Mẫn mẫn sao? Tại sao theo đuổi 4 năm rồi mà đến phút này lại từ bỏ chứ! Mẫn mẫn ngăn người nhớ lại chuyện năm xưa.

3 năm trước, Mẫn mẫn vẫn đang làm việc ở nhà hàng lúc trước, cô làm việc rất chăm chỉ, tuy vậy cái tính kiêu ngạo và cái bản tính nóng nảy vẫn chưa sửa được!

Ngày hôm đó quán ăn thật sự rất đông khách, 1 vài vị khách hò hét ầm ĩ, cản trở nhân viên phục vụ đưa thức ăn.

“Mẫn mẫn, há cáo bàn số 3!!”

Tiếng Vi vi gọi cô, Mẫn mẫn vội chạy đến nhận lấy đĩa há cáo, rồi nhanh nhẹn bê đến bàn số 3, chỗ đó là 1 đám đông bọn đòi nợ đang hò hét ầm ĩ, làm náo loạn cả quán.

Mẫn mẫn vừa đặt khay đồ ăn uống, thì 1 tên mặt đỏ bừng bừng tóm chặt lấy tay cô, suýt xoa:

“Cô em, xinh đẹp thế này....sao phải lao động khổ cực ở đây cơ chứ!!”

Mẫn mẫn cau giận, cô đặt mạnh khay xuống, rút tay về, nhưng hành động đó hình như làm tên điên kia phật ý, hần đập bàn đứng dậy:

“Con ranh kia, đại ca đây có ý để mắt mà mày làm giá cái gì hả? Tưởng đại ca đây không có tiền à? Mày nói xem? Bao nhiêu? Đại ca đây sẽ trả?”

“Bốp!!!”

Mẫn mẫn tức giận cầm cái khay ăn đập thẳng vào đầu tên kia, nói lớn:

“Tôi không phải con người đấy, mong quý khách giữ tự trọng!”

“A con ** này, mày đánh tao rồi còn tự trọng à, con ** này mày tưởng mày xinh đẹp là có giá à? Có giá sao phải làm ở cái nơi này? Đại ca để ý còn kiêu à? Anh em, xử nó!!!”

Tên kia vấy tay cho đám đàn em xông lên để định “làm thịt” Mẫn mẫn, còn cô thì hoảng hốt lùi lại, nhưng mây dteen kia được cản cứ xông đến, Mẫn mẫn nhắm tịt mắt, lúc này chẳng ai có thể giúp cô, trong tâm trí cô khẩn thiết kêu tên TƯ VŨ!!

“Bốp!!!”

Tiếng đánh nhau vang lên, Mẫn mẫn ngạc nhiên mở mắt ra....là là...là TRIỆU TẦN?

Anh ta dừng cảm xông vào đánh nhau với bọn kia,còn Vi Vi thấy hoảng quá nên đã gọi cảnh sát.

Sau vụ ẩu đả đó, hại Triệu Tần nằm viện 3 tuần.

Mẫn mẫn quay trở về thực tại, nhìn Triệu Tần, tự dưng trong lòng cô có chút tiếc nuối (mất 1 người để làm ai đó ghen mà =))~)

“Triệu...triệu tần...anh....tại..tại sao???”

“Mẫn mẫn, anh hiểu rồi, yêu 1 người là thấy người đó hạnh phúc! Em đang rất hạnh phúc đấy! Anh không chúc em hạnh phúc đâu, vì em hạnh phúc quá sẽ mang cả hạnh phúc của anh đi nữa!!”

Triệu Tần rời bỏ bàn tay ra khỏi Mẫn mẫn, quay gót bước đi.

“Tần Tần, chúng ta vẫn là bạn tốt, phải không?”

Mẫn mẫn chạy theo Tần tần, e dè hỏi, Triệu Tần quay lại nhìn cô mỉm cười, anh ta không nhin nổi ôm cô vào lòng:

“Dĩ nhiên rồi, anh vẫn luôn là bạn tốt của em!!”

“E hèm, Tần tần, đó là vợ tôi, anh ôm vợ tôi trước mặt tôi ư?”

Tư Vũ tuy có chút ghen tị, nhưng trước tình cảm cao thượng của Triệu Tần, hấn chỉ vờ ho rồi nhắc nhở Tần tần, Triệu Tần siết chặt Mẫn mẫn lại rồi ngay lập tức buông cô ra.

Mẫn mẫn nhìn theo bóng của Triệu Tần khuất đi, chợt nhớ đến ai đó đang đứng bên cạnh mình, vội quay sang lườm hấn:

“Này, Tư Vũ, anh vừa nói gì cơ chứ! Tôi là vợ anh bao giờ!”

“Chẳng phải thế sao? Mà vừa nãy cô bảo đi bệnh viện để thăm bố cô phải không, đi, tôi đi cùng cô!!”

Tư Vũ vội vàng bước đi ra đằng trước, báo hại Mẫn mẫn chạy mệt theo đằng sau.

43. Chương 44

Đêm hôm qua cô ở lại trò chuyện với bố đến hơn 1 giờ đêm mới về, làm mấy cô y tá ở bệnh viện cáu ầm lên vì cô đã vi phạm giờ thăm bệnh nhân đến n lần, còn hiện tại bây giờ thì cô đang ngồi cùng đoàn ê kíp chờ xem phản ứng của mọi người thế nào khi ra mắt clip quảng cáo game mới ra mắt của Mạc thị 0h00 phút ngày 14.2.

Trong lúc đó, tại 1 quán café sang trọng:

“Phục Luân, cậu gọi tôi ra đây làm gì??”

“Tư Vũ, ngồi đi, tôi có chuyện muốn nói với anh!”

“Tôi đang rất bận, anh hãy nói nhanh!”

“Lí do 4 năm trước Mẫn mẫn đòi li dị anh, anh có muốn nghe không? Nếu anh bận, anh cứ đi!”

“Mau nói đi!!”

Vừa nghe đến lí do 4 năm trước Mẫn mẫn rời bỏ mình, Tư Vũ đã sốt ruột, vội vàng giục Phục Luân:

“4 năm trước, chuyện Mẫn mẫn hiểu lầm anh với Lâm Sương, có đúng không?”

“Đúng, đó là khi tôi và cô ta ngồi nói chuyện ở biển và lúc tôi nhờ Lâm Sương mua nhẫn hộ.”

“Tại sao anh lại nhờ Lâm Sương? Anh tin tưởng cô ta?”

“Đúng!!!”

“Anh tin nhầm người rồi Tư Vũ, anh có biết 4 năm qua, người luôn gây khó dễ cho công việc của Mẫn mẫn là ai không? Ai đã thuê người hạ nhục Mẫn mẫn không? Ai đã tuyệt đường sống của Mẫn mẫn, cái người mà ra chỉ thị cứ Mẫn mẫn xin việc ở đâu là không được nhận!!! Anh biết không?”

“CÁI GÌ??? CHỈ THỊ??? Năm đó tôi đã cho người điều tra, nếu Mẫn mẫn xin việc ở đâu thì ngay lập tức nhận mà!!”

Tư vũ vô cùng sửng sốt vì điều Phục Luân vừa nói.

“Là Lâm Sương, cô ta đã làm tất cả những chuyện đó!!”

“Thật không?”

“Anh cứ thử cho người điều tra thì biết. Còn nữa, Lâm Sương đã đe dọa Mẫn mẫn rằng, nếu...nếu Mẫn mẫn tiếp tục ở bên anh, sẽ mang hết chuyện anh là ma cà rồng ra nói với mọi người!!”

“CÁI GÌ???”

Tư Vũ không kiềm chế nổi, đập bàn giận dữ đứng dậy, 1 người 4 năm qua hấn tin tưởng, tuy không có tình cảm nhưng lại coi là bạn tốt, vậy mà cô ta đã sỉ nhục tộc ma cà rồng, còn đe dọa người con gái của hấn ư???

Còn người con gái yêu hấn, hấn yêu thương, hấn chăm sóc 1 cách lặng thầm, hấn hận, lại vì hấn làm chuyện khiến trái tim tan nát....

Mẫn mẫn mệt bơ phờ, cô mặc bộ đồ tiên Mari chạy từ phố này sang phố khác để phát tờ rơi, Mari có cánh mà còn phải chạy cực khổ thế này, vậy mà cái tên Dracula kia trốn đâu không biết!!!

(A ha ha, đến đoạn valentine đây ẩn tượng đây rồi!!!)

Thoắt cái buổi tối đã đến, Mẫn mẫn ngóng cổ đi tìm cái tên Dracula thật sự của cô, nhưng chẳng thấy hấn đâu, A, hấn kia rồi, hấn đang mặc trang phục Dracula, đang ngồi ở ghế Ban tổ chức.

“Xin cảm ơn các bạn đã đến dự buổi ra mắt sản phẩm Love Or Devil của tập đoàn Mạc thị, sau đây xin mời Tổng giám đốc Mạc Tư Vũ lên ra mắt sản phẩm.”

Tư Vũ vẫn mặc bộ đồ Dracula, kiêu ngạo bước lên, hướng ánh mắt xuống bên dưới.

“Tôi là Tư Vũ, tổng giám đốc phụ trách sản phẩm của Mạc thị. Love Or Devil là 1 sản phẩm giải trí mới của công ty chúng tôi, sau khi xem quảng cáo hấn các bạn đã biết về sản phẩm, nên tôi xin phép không giới thiệu nữa...Thay vào đó....Tôi muốn gửi lời chúc của tôi đến tất cả các bạn đã, đang, và sẽ yêu, chung sống bên nhau trọn đời. Nhưng hơn cả, tôi muốn gửi lời xin lỗi đến 1 người con gái, người con gái định mệnh của 1 con ma cà rồng như tôi, tiên nữ Mari!!!”

Bất chợt Tư Vũ nhắc đến nhân vật của mình làm Mẫn mẫn khá ngạc nhiên, còn Viên viên thì nghi hoặc quay ra nhìn Mẫn mẫn:

“Chị Mẫn mẫn, đoạn này đâu có trong kịch bản!!”

“Chị...chị không biết!!”

Mẫn mẫn ấp úng trả lời, rồi bị ánh mắt nhìn mình chăm chú của Tư Vũ kéo lên, cô ngượng ngừng bước lên sân khấu, đôi mắt trong như pha lê của cô khẽ nhúu mày vì ánh đèn và tiếng chụp ảnh liên tục, Mẫn mẫn khẽ đứng sát vào người Tư Vũ.

“TGD Mạc, anh định gửi lời xin lỗi gì cho nàng tiên Mari vậy?”

1 phóng viên lên tiếng hỏi, Tư Vũ lạnh lùng liếc nhìn tất cả, rồi bất chợt cười tươi cầm tay Mẫn mẫn, hành động đó làm cô hết sức bất ngờ.

“4 năm qua tôi đã không thể chăm sóc nàng tiên Mari, để nàng từ thiên đường hạnh phúc bên cạnh tôi rơi xuống trần gian đầy khó khăn!!!”

Câu nói của Tư Vũ, hình như có trong kịch bản, nhưng Mẫn mẫn ngạc nhiên ngược lên, chẳng phải Viên viên đã nói, TGD Mạc thị đã sửa lại hết kịch bản rồi sao? 4 năm qua, sao giống với những gì hắn làm cho cô vậy? Nhưng riêng cái khoản thiên đường hạnh phúc thì không phải!

“Haha, thật khéo đùa, TGD Mạc, nghe nói anh đã kết hôn ở tuổi 19 phải không?”

“Đúng!!!”

Mẫn mẫn giật mình, hắn tuy có học cùng cô nhưng hơn tuổi cô thật, mà tại sao tên phóng viên vô duyên kia lại hỏi câu hỏi này cơ chứ! Mẫn mẫn khẽ véo tay Tư Vũ, để hắn ta không tiếp tục trả lời những câu hỏi riêng tư ra, như vậy cô sẽ rất dễ bị lộ.

“Đến năm 20 tuổi thì li dị phải không?”

“KHÔNG!!!”

Tư Vũ hét lớn khẳng định, bàn tay anh đang bóp bờ vai của Mẫn mẫn càng siết chặt hơn, cô khẽ cảm thấy đau.

“Tư Vũ, anh tuyệt đối không được nói chuyện đó ra!”

Mẫn mẫn nhủ thầm với Tư Vũ, cô sợ hắn nói chuyện chưa li dị ra, sẽ chọc tức Lâm Sương, làm cô ta....

“Vợ tôi chính là....”

Tư Vũ chưa kịp nói dứt câu, thì 1 tiếng hét lớn ở dưới khán giả vang lên, làm Mẫn mẫn tái mặt:

“HẮN TA LÀ MA CÀ RỒNG!!! TƯ VŨ, HẮN TA LÀ MA CÀ RỒNG!!!”

Tiếng hét của Lâm Sương, Mẫn mẫn giật mình, cô vội ra dấu xua xua tay cho Lâm Sương, nhưng cô ta dường như đã mất kiểm soát, cô ta lao đến trên sân khấu, giành lấy Mic của MC rồi hét lớn:

“Tư Vũ, hắn ta là con ma cà rồng hút máu người, cả cô ta, Mẫn mẫn, cũng là ma cà rồng, cả dòng họ Mạc là ma cà rồng!!!”

Mọi người bên dưới đều ồ lên kinh ngạc, dĩ nhiên chưa ai thất thần hiểu ra lời cô ta nói, chỉ thấy vẻ tức giận của Lâm Sương thì ngạc nhiên, còn Tư Vũ dường như đã dự đoán được tình huống này, hắn ta mỉm cười:

“Phải, tôi là ma cà rồng!!!”

Tư Vũ khẳng định rồi quay sang Mẫn mẫn, ánh mắt triu mến hắn nhìn cô làm cô mất tự chủ, bất giác cô nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, phóng những tia nhìn yêu thương đến đáy yêu thương ấy.

“Phập!!”

Tư Vũ cúi xuống cắn vào cổ Mẫn mẫn, rất nhẹ nhàng, nhưng đủ làm mọi người kinh ngạc. Lâm Sương nhìn cảnh đó, vội khụy xuống, tay làm rơi cả Mic, cô ta vừa nhìn Tư Vũ hút máu Mẫn Mẫn, vừa để im cho bảo vệ lùi đi, chắc đây là chuyện cô ta không thể ngờ đến!!!

Tư Vũ rời khỏi cổ Mẫn mẫn, hắn lau mồm rồi ôm chặt lấy cô, mỉm cười, có lẽ hắn đang chịu đựng sẽ che chắn cho nàng công chúa nhỏ này nếu như mọi người xông lên giết hắn!!!

“A, đây có phải là phần kết của quảng cáo sản phẩm của LOVE OR DEVIL không?!!!!???”

Tiếng người đồng thanh ở bên dưới làm Mẫn mẫn và Tư Vũ ngạc nhiên quay xuống, là Phiên Băng, Phục Luân, Lâm Di và bé Phục Phiên, bọn họ hét lớn làm mọi người xung quanh xì xầm, rồi cười lớn, tiếng vỗ tay nổ dài, mọi người đã tưởng đây là 1 chiêu thức lăng xê sản phẩm của công ty Mạc thị.

“Vợ của tôi là Dương Tuyết Mẫn!!! Chính là nàng tiên Mari đang đứng bên cạnh tôi!!!”

Tư Vũ nắm chặt tay Mẫn mẫn, tự tin khẳng định, lúc này trái tim của Mẫn mẫn như lệch nhịp 1 cách quá đáng, cô chỉ muốn ôm chặt hắn vào lòng để khóc òa lên tình cảm đã bị đè nén 4 năm qua, bây giờ không còn Lâm Sương nữa, nhưng sao cô vẫn chưa nói.

Vì cô không tự tin vì tình yêu Tư Vũ dành cho cô, bàn tay trắng ngần của cô vẫn trống trơn....

“4 năm trước, tôi đã cưới được 1 cô vợ cực kì ương ngạnh, vừa sợ vừa chống đối tôi, nhưng lại vô cùng hồn nhiên, ngây thơ, tuy vậy, cô ấy lại cứng cỏi đề nghị li dị với tôi khi tôi đã làm tổn thương sâu sắc cô ấy. Mẫn mẫn, 4 năm qua, là anh không tốt, anh đã không làm 1 người chồng tốt, 4 năm qua, anh có 1 vật, vốn định đưa nó vào ngày sinh nhật 4 năm trước của em....”

Tư Vũ quay sang nhìn cô, rồi rút từ trong túi ra 1 chiếc hộp nhỏ, hất quì xuống trước mặt Mẫn mẫn trong cái nhìn ngạc nhiên của cô và toàn thể mọi người:

Ông chồng Ma Cà Rồng [Hoàn]

“MẦN MẦN, LẤY ANH NHÉ!!!”

Hắn mở chiếc hộp nhỏ đó ra, là 1 đôi nhẫn, đó chính là chiếc nhẫn năm xưa cô nhìn thấy hắn chọn trong cửa hàng. 4 năm qua, hắn vẫn còn giữ nó???

Mẫn mẫn ghen ngào, cô khóc òa lên, gạt đầu lia lịa, cô ôm chầm lấy hắn, cười hạnh phúc:

“EM đồng ý, em đồng ý!!! Tư Vũ quá đáng, anh thật là quá đáng, sao anh lại làm em yêu anh như vậy cơ chứ!!!”

Tư Vũ quay sang nhìn Mẫn mẫn, hắn nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, Tư Vũ rút chiếc nhẫn ra đeo vào tay Mẫn mẫn, đám đông bên dưới vỗ tay ầm ỹ, Viên viên, Băng băng và Lâm Di nước mắt đã chảy giàn giụa vì cảm động, Viên viên tủi thân dựa vào vai Lâm Di, cô khóc nức:

“Chị Di di, bao giờ em mới có chồng cơ chứ!!!

Mẫn mẫn nhìn Tư Vũ đeo nhẫn vào tay mình, hắn ta nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hôn khắp khuôn mặt của cô, hắn hôn cả những giọt nước mắt trên mặt cô.

“Mẫn mẫn, em sẽ sống bên anh suốt đời chứ!!!”

“Vâng!!! Em sẽ sống suốt đời, chăm sóc ÔNG CHỒNG MA CÀ RỒNG của em!!!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chong-ma-ca-rong>